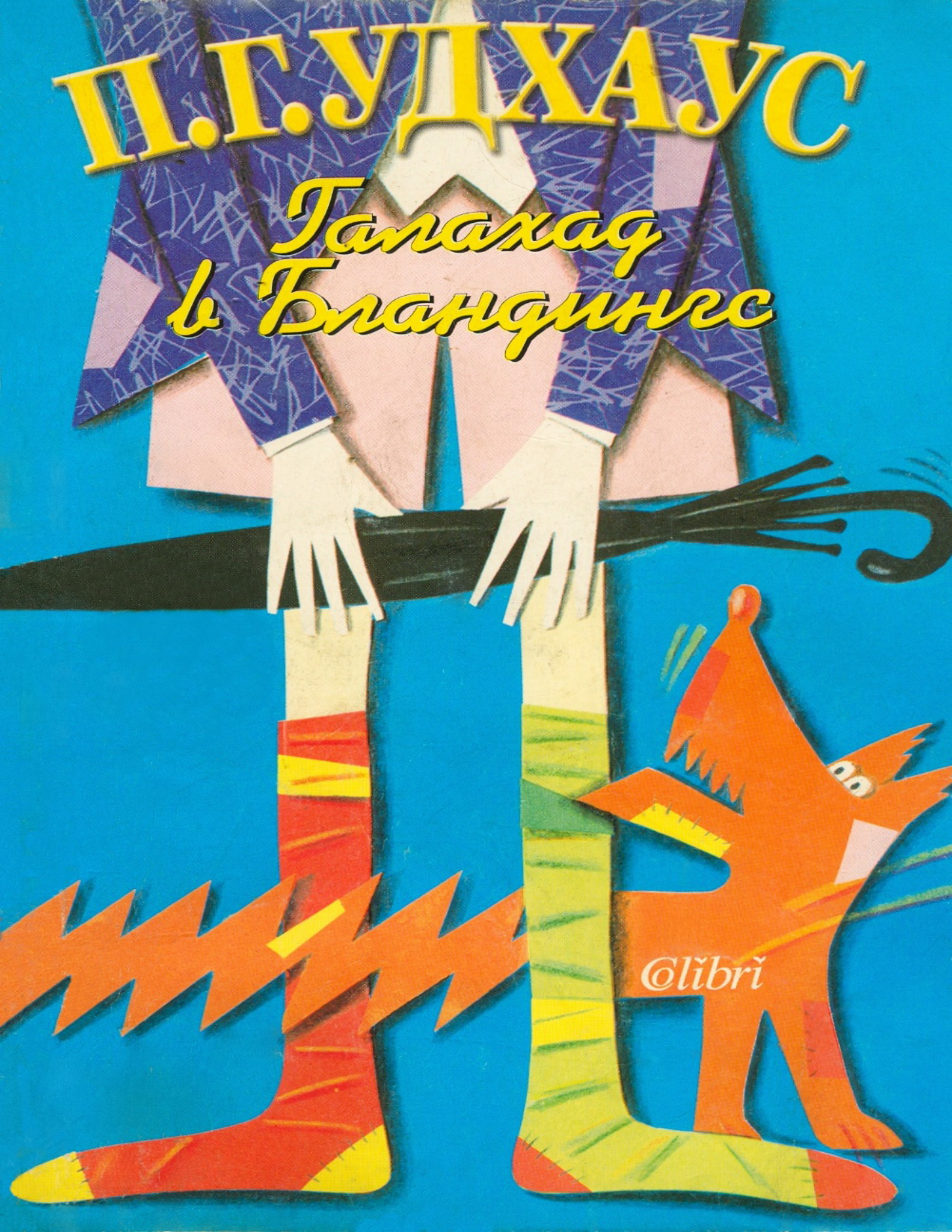

П.Г.УДХАУС

Талахаг в Бландингс

Clibri

П. Г. УДХАУС
ГАЛАХАД В БЛАНДИНГС

Превод: Савина Манолова

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

1.

Първият от двамата обитатели на килия в най-популярния нюйоркски полицейски участък, който изплува, макар и не стопроцентово, от въздействието на почерпката, натикала го в кафеза, беше високият слаб младеж на име Типтън Плимсол. Другият — Уилфред Олсоп, крехък и дребен като поета Шели, още похъркваше безотговорно.

След възвръщането на живота във вцепенените крайници Типтън поседя известно време, стиснал здраво глава с ръце, за да предотврати раздялата и с родната шия. Беше на светлинни години от върховата си форма и би продал родната си баба за буца лед, о която да опре морно чело, но все пак намери сили да извлече частична утеха от мисълта, че ако не друго, то поне годеницата му Вероника, единствена и любима щерка на полковник и лейди Хърмайъни Уедж от Рътланд Гейт в Лондон, се намираще на пет хиляди километра от нюйоркския полицейски участък и никога нямаше да научи за подвизите му през тази чудна лятна нощ. Обмисляше и близкото минало, като се мъчеше да сглоби поне контурите на събитията, довели до трагедията. И действително много малко по много малко започваха неохотно да изплуват от мътната саламура на небитието.

Купонът в ателието в Гринич Вилидж... Доста приятен купон, със скулптори-кубисти, авангардни драматурзи и прочее интересна местна фауна, щъкаща наоколо и отдаваща се безразборно на бохемски наслади. Същата сутрин Нюйоркската борса за ценни книжа бе отбелязала със сълзи на очи поредния от сривовете, които периодично вкисват настроението на борсите за ценни книжа, но това по никакъв начин не се отрази на време прекарването на населението около нюйоркския площад Вашингтон, където царува интелектът, а колебанията на капиталовия пазар не предизвикват дори бегло повдигане на вежда. Без да се трогнат от новината във вечерните вестници, че акциите на „Обединени сирена“ при затварянето на борсата са се сринали с двайсет пункта, а на „Консолидирани хамбургери“ — с петнайсет, участниците в гуляя, които, тук му е

мястото да го кажем, не биха различили акция от пощенска картичка, вдигаха врява до небесата и се веселяха всеотдайно, включително и дори начело с Типтън. Голямото богатство, което наскоро бе наследил от покойния си чичо, бе вложено в акциите на „Универсални магазини Типтън“, които никога не помръдваха с повече от пункт-два, без значение какви финансови трусове трещяха околоръст.

Както си стоеше в ъгъла на ателието в Гринич Вилидж, вниманието му по едно време бе привлечено от ситен младеж, който блъскаше по клавишите на пианото с умение, заслужаващо похвала. Поднесе поздравите си на дребосъка. Дочу: „О, страшно ви благодаря“, което тутакси демаскира английския произход на пианиста. Последва побратимяване. Размяна на имената. Бързо и учудено трепване от страна на дребосъка. Плимсол ли каза? Да не си Типтън Плимсол? Ами да. Годеникът на Вероника Уедж? Точно така. Познаваш ли я? Че тя ми е братовчедка. Каква ти е? Братовчедка. Ти си братовчед на Ви? От дълги години. Е, ако и това не си струва да се полее!

Така бе започнало всичко. В хода на разговора се изясни, че поради обстоятелствата Уилфред Олсоп е доста паднал духом, а когато един мъж със здрав разум срещне паднал духом другар, особено ако е свързан кръвно с любимото момиче, той не пести усилия, нито разноски да разсее депресията и да възкреси руменината по бузките му. Едно шише повлече след себе си друго, уроците, засукани с майчиното мляко, бяха щастливо забравени и ето ги сега тук зад решетките.

Типтън къткаше пулсиращата си глава вече четвърт час и тъкмо се увери чрез деликатен експеримент, че няма да избухне като мощен снаряд, както се беше опасявал по едно време, когато откъм гърба му прозвуча глух стон, който го накара да се обърне. Уилфред Олсоп тъкмо сядаше на нара, лицето му бе бледо, погледът изцъклен, а косата — разчорлена. Приличаше на поета Шели след типична нощ в компанията на лорд Байрон.

— Къде сме? — едва доловимо прошепна той. — Това да не е кафез?

— Позна, Уили. Тук ги наричат пандели, но смисълът се покрива. Как е момчето?

— Кое момче?

— Ти.

— Аз ли? Умирам.

— Ами, умираш.

— Умирам — настоя троснато Уили. Човек е в правото си да знае умира ли, или не. — А преди да се помина, има нещо, което искам да ми обещаеш, че ще направиш вместо мен. Предполагам, че щом си сгоден за Ви, си посещавал замъка Бландингс.

— Естествено. Нали там се запознахме.

— А случайно, докато си бил там, да си попадал на момиче на име Моника Симънс?

— Името не ми говори нищо. Коя е тя?

— Грижи се майчински за Императрицата на Бландингс, свинята на чичо Кларънс.

— Значи съм я виждал. Старият Емсуърт нееднократно ме води в кочината и тя черпеше щедро прасето с хранителни смеси. Момиче с вид на борец тежка категория.

Троснатостта на Уилфред стана още по-видна. Прекараната заедно вечер го бе изпълнила с дълбока обич и привързаност към Типтън Плимсол, но той не можеше да понесе безотговорни приказки дори от скъп приятел.

— Не съм съгласен с неуместното сравнение — рече той с надменна скованост. — По-скоро бих я нарекъл скандинавска богиня. Така или иначе, аз я обичам, Типи. Влюбих се от пръв поглед.

Като си припомни гледката Моника Симънс с работна престилка, дочени панталони и засъхнала кал по лицето, Типтън се затрудни да го повярва, но все пак изпита съчувствие.

— Браво. Не момиче, а прасковка, ако ми позволиш сравнението. Каза ли й?

— Не можах. Не събрах смелост. Тя е тъй величествена, а аз съм мижав ситнеж. Съгласен ли си, че съм мижав ситнеж, Типи?

— Е, не бих те охарактеризирал точно с тези думи, но не мога да отрека и факта, че съм срещал и по-снажни от теб.

— Единственото, на което бях способен, беше да я съзерцавам и да й говоря за времето.

— Това не носи дивиденди.

— Прав си, цялата работа е безнадеждна. Но ето какво исках да ти кажа. Молбата ми е, когато напусна този свят, да се погрижиш тя да

получи табакерата ми. Това е всичко, което мога да оставя в наследство. Мога ли да ти имам доверието, че ще го сториш, когато се пренеса в отвъдното?

— Няма да се пренасяш.

— Ще се пренеса — инатливо настоя Уилфред. — Ти само запомни какво ти казах. Табакерата. На Моника Симънс след кончината ми.

— Тя пуши ли?

— Разбира се, че пуши.

— Ще може да духа кръгчета цигарен дим в лицето на свинята.

Уилфред вирна надменно брадичка.

— Няма защо да се държиш така вятърничаво, Плимсол. Моля те като приятел да извършиш тази дребна добрина вместо мен. Мога ли да разчитам на теб?

— Естествено, ще се погрижа за това.

— Кажй й, че последната ми мисъл е била за нея и съм издъхнал с нейното име на уста.

— Добре.

— Благодаря — изрече Улфред и отново захърка равномерно.

2.

Лишен от човешка компания, Типтън се почувства тъжен и самотен. Беше общителна душа и винаги му докривяваше, когато нямаше с кого да си говори. По време на кратката размисъл с Уилфред Олсоп беше забелязал с периферното си зрение някакъв полицаи, който крачеше нагоре-надолу по коридора от другата страна на решетките, а полицаите, макар и рядко да са бляскави събеседници и най-често да се ограничават до едносричности, и то през зъби, са за предпочитане пред нищото. Така че Уилфред отиде до решетките и като занадничка през тях като рядък животински екземпляр в зоологическа градина, издаде едно дрезгаво: „Ей, господин полицаи!“

Блюстителят на закона беше върлинест здравеняк, който преливаше от униформата си на неочаквани места. Лицето му беше сипаничаво, китките — възлести, с цвят на мушката, а на всичкото отгоре притежаваше онези десетина сантиметра излишна вратна обиколка, които го дисквалифицираха от всеки конкурс за най-красив полицаи. Но под възпиращата външност туптеше добро сърце и беше склонен да гледа снизходително на младежките лудории. По правило не одобряваше крадците, буйните арестанти и вандалите, но към нарушители на реда като Типтън можеше да прояви търпимост. Тъй че, вместо да изръмжи „Я да си затваряш устата“, както не пропускаше да се отнесе с редовната си клиентела, той каза „Здрасти“ с не съвсем лишен от човечност глас и отиде до решетката при Типтън.

Типтън му обясни, че го боли глава, а полицаят отбеляза, че това не е повод за изненада.

— Положително си заслужил главоболието си с честен труд, Мак.

— Явно съм се бил натряскал.

— Не се съмнявай в това — отсече пазителят на законността. — Момчетата ми казаха, че се е наложило цели трима да те натикат в арестантската кола.

Тонът му не беше укорителен и в гласа му се долавяше повече уважение, отколкото упрек, но все пак Типтън се почувства задължен

да се оправдае.

— Не мислете, че често върша подобни безобразия — каза той. — Някога — да, но не и откак се стодих. Обещах на годеницата си, че ще пропускам нощите с вино и рози. Но случаят беше специален. Опитвах се да ободря приятеля си и да впръсна слънчева светлина и радост в живота му.

— Да не се е скапал?

— До дън-душа, господин полицай, и то напълно основателно. Разправи ми цялата история. Той е музикант. Свири на пиано и композира туй онуй. Пристигнал преди няколко месеца от Англия с надеждата да смае колегите си или поне да го наемат в някой оркестър, но не отговаря на условията. Свършил е парите и се е наложило да се обади вкъщи за помощ.

— А семейството не му е изпратило пари.

— Не, изпратили му достатъчно, за да си купи билет за Англия. Заминава вдругиден. Но леля му Хърмайъни заявила, че е крайно време да престане да се прави на глупак и да се захване с истинска работа, и му намерила такава. И знаете ли каква? Преподавател по музика в девическо училище. И това не е всичко. Жената, която ръководи училището, е яростна въздържателка и дори не поглежда към чашката. Това ще рече, че клетият стар Уили няма да може да близне и от най-светлата бира, освен през ваканциите.

— Е, погълнатото снощи ще му държи влага дълго време.

— Не се подиграйте, господин полицай, не се присмивайте — намръщи се Типтън. — Това е истинска трагедия. Уили е направо смазан и не се учудвам. В клуб „Търтеите“ в Лондон, където членувам, имаше един младеж, който веднъж се беше оставил да го подмамат да произнесе реч в девическо училище, и така и не можа да се възстанови след това. До ден днешен се разтреперва като лист само при вида на нещо с шапка, блейзър и плитки на гърба. Да преподаваш музика на glutница момичета ще е къде-къде по-страшно. Ще доближават глави и ще си шушукат. Ще се ръгат с лакти и ще се кискат. Нищо чудно да го замерват с хартиени топчета. А ще трябва да се възстановява от нечовешките изпитания само с лимонада и овесена вода. Но виждам, че се прозявате. Отегчавам ли ви?

Полицаят отрече. Обясни, че е бил дежурен цяла нощ и сега се радва да си побъбри с някого, за да убие времето.

— Добре — успокой се Типтън. — Да, мога да си представя колко скучно ви е тук, без да обелите зъб с жива душа. Да си полицай не е само цветя и рози.

— Ако знаеш колко си прав.

— И все пак си има и добрите страни.

— Назови ми три.

— Ами срещате се с интересни хора — бандити, касоразбивачи, търговци на наркотици, сексуални манияци... Цялата гама от отрепки до милионери.

— Е, милионерите не се прескачат наоколо.

— Нима?

— Поне аз не съм виждал милионер да лежи тук.

— Тъй ли? Е, сега виждате. Разгледайте го добре.

Полицаят зина.

— Ти?

— Аз.

— Без майтап?

— Без никакъв майтап. Чувал ли си за магазините „Типтън“?

— Чу кой не е чувал? Жената само там пазарува.

— Можеш да й кажеш, като се прибереш, че тази нощ си бил домакин на собственика на контролния пакет акции в тях. Чичо ми Чет е основал магазините „Типтън“. Наскоро се спомина и аз наследих акциите му, на практика всичките. Червив съм с пари.

— Тогава защо не си платиш десетте долара и не се разкараш оттук?

— Какви десет долара?

— Ами гаранцията. На твое място отдавна да съм го сторил.

Горчив смях се изтръгна от Типтън — категорията смях, с който би се смяла попаднала в беда жаба, ако някой минувач я запита защо не се измъкне от блатото и не се премести да живее при по-добри условия.

— Не се и съмнявам — рече той. — Аз бих сторил същото, стига да ги имах. Ала не разполагам с никакви налични фондове. Не, не съм смазан от борсовия крах — може да съм глупак, но не съм чак толкова глупав, че да играя на борсата, но в момента съм без пукнат петак. На известен етап от снощните процедури някакво дете на неженени родители ми откъсна портфейла и ме остави на сухо. Притежавам

контролния пакет на най-големите супермаркети в страната с клонове във всеки град на Съединените щати. Собственик съм на ранчо на запад. Имам жилищен блок на Парк Авеню. Моя е дори известна музикална издателска къща в Лондон. Но не съм в състояние да се изтръгна от проклетата тъмница, защото нямам десет долара в джоба. Виждали ли сте по-голяма ирония на съдбата?

Полицаят заяви, че не е, но не видя и повод за отчаяние.

— Нямах ли приятели?

— Купища.

— Ами защо не се обадиш на някой да дойде да ти помогне?

Типтън се изненада.

— Нима тук разрешават обаждания?

— Имаш право на един разговор.

— Такъв ли е законът?

— Такъв.

— Тогава... А, Уили, подремна ли си?

Уилфред Олсоп се надигна, премигна няколко пъти, простена, разтърси се от глава до пети и се присъедини към компанията. Изглеждаше в малко по-добра форма, отколкото при предишното си възкресение. Приликата му с престоял дни наред във водата труп все още биеше на очи, но беше станал по-весел труп — труп, зърнал светлина в тунела.

— О, Типи — възрадва се той, — реших, че ще ти е интересно да научиш, че няма да умра. Чувствам се малко по-добре.

— Браво, това се иска.

— Не много по-добре, но все пак е нещо. Тъй че забрави за табакерата. С кого говориш? Не го виждам много ясно, но май е полицай?

— Точно така.

— Смяташ ли, че може да ни каже как да се измъкнем оттук?

— Точно това обсъждах с него. Твърди, че ще ни пуснат, ако им бутнем по десет долара.

Умът на Уилфред още плуваше в саламурена мътилка, но все пак успя да формулира идея.

— Ами тогава да им бутнем по десет долара.

— Как? Ти имаш ли пари?

— Никакви.

— Нито пък аз. Някой ми сви пачката. Но този джентълмен, господин...

— Гароуей.

— Господин Гароуей твърди, че мога да се обадя по телефона на някого да донесе.

— Иди се обади на някого.

Типтън поклати глава и тутакси нададе остър крясък. Има времена, когато клатенето на главата поражда усещането, че човек е предизвикал неодобрението на Яел^[1] и тя се е заела с обичайната си практика.

— Не е толкоз просто. Има уловка. Човек може да се обади само веднъж.

— Не разбирам.

— Значи още си мотан. Вие ме разбирате, нали, господин Гароуей?

— Естествено. Приятелят ви може да не е вкъщи. Тогава ще сте използвали правото си без никакъв резултат.

— Точно така. Сега е средата на август и всички дружки се проветряват извън града. Ще се върнат след Деня на труда, но Денят на труда е след три седмици, а на мен не ми се чака дотогава. По дяволите, недей така — помоли Типтън и примижа.

Имаше предвид внезапния остър лай, изтръгнал се от устните на съкилийника му, който се отрази твърде неблагоприятно на пулсиращото слепоочие и създаде мигновеното усещане, че някой е подхвърлил две пръчки динамит в главата му.

— Извинявай — каза Уилфред. — Мислех си за чичо Кларънс.

Това изявление никак не успокои Типтън и той подметна със заядлив сарказъм, че е похвално един племенник да мисли за чичо си в такъв момент. Много мило, рече той, сега му е времето и мястото да мисли за чичо си Кларънс.

— Той е в Ню Йорк! Отседнал е в „Плаза“. Дойде за сватбата на леля Констанс. Тя се омъжва за янки на име Скунмейкър.

Типтън осъзна, че твърде прибързано е осъдил приятеля си. Това, което му се беше сторило безсмислено изместване на разговора, всъщност се оказа съществен принос към същия.

— Вярно — възкликна той. — Четох във вестника. Работите май се избистрят. Сигурен ли си, че е в „Плаза“?

— Сигурен съм. Леля Хърмайъни ми нареди да отида да го видя.

— Но мога ли да го събудя в този час на нощта?

— Ако обясниш, че е спешно. Ще трябва много умело да изясниш нуждата от експедитивност. Знаеш го какво е изкуфяло дърто магаре.

Това беше доста точно, макар и не особено почтително описание. Кларънс, Девети граф Емсуърт, този занесен и заваян пер, не беше измежду бляскавите умове на нацията. Начинът му на живот бе допринесъл за мудността на мисловните му процеси. Когато не женеше сестрите си в Америка, прекарваше времето си в размотаване из градините и землището на замъка Бландингс, неговата провинциална резиденция, а мислите му, доколкото си правеха труда да го спхождат, бяха съсредоточени върху Императрицата на Бландингс — неговата свиня орденоноска. Когато не беше сред откритите простори, можеше да бъде намерен в кабинета си, погълнат от книга, посветена на свинете, и най-вече монументалната творба на Огъстъс Уипъл „Грижи за свинята“ (издателство „Попгуд и Грули“, цена трийсет и пет шилинга), на която никога не се насищаше.

Първоначалният ентузиазъм на Типтън започна да посърва. Подобно на Хамлет, и той започна да се терзае от едни съмнения... Задъвка замислено долната си устна.

— Рискът е голям. Представи си, че е някъде на гуляй.

— Допускаш ли стар домошар като чичо Кларънс да хукне по вечеринки?

— Знае ли човек...

— Все пак това не е чичо Галахад, а чичо Кларънс.

— Но е вероятност, която не бива да загърбваме. И най-порядъчните англичани, като дойдат в Ню Йорк, навирват гребена и хукват да живеят. Просто въздухът е такъв. Какво бихме могли да направим в такъв случай, господин Гароуей?

Полицаят прокара пръст по брадичката си, излята по калъпа на боен кораб. Застърга я с пръст.

— Да изясним нещата. Искате да се убедите, че човекът си е вкъщи. Правилно ли съм ви разбрал?

— Всичко зависи от това.

— Ами какво ще кажете първо аз да му се обадя? Ако вдигне телефона, значи си е вкъщи и аз ще затворя. Тогава ще се обадите вие.

Типтън го изгледа с благоговение. Разпозна соломоновото решение. Ако това бе нормалната интелигентност на средностатистическия нюйоркски полицаи, нищо чудно, че минаваха за най-добрите.

— Бог да те благослови, Гароуей! — емоционално възкликна той. — Ти реши проблема. Кажу на госпожа Гароуей следващия път, като пазарува в магазините „Типтън“, да спомене името ми и да каже, че съм наредил да получи всичко, което си избере — от маслото до говеждите ребра и пилешката супа с фиде.

— Много мило, сър. Ще ѝ стане драго. Май казахте „Плаза“, а името на приятелчето ви е Кларънс.

— Емсуърт.

— Грешката е моя.

— Питай за граф Емсуърт. Той е лорд.

— А, от ония? Ясно.

[1] Според Библията Яел забивала нощем пирони в главите на онези свои гости, които не ѝ били симпатични. — Б.пр. ↑

3.

Полицаят забърза навън и Типтън почтително се загледа след него.

— Кои злостни хора тръбят, че нюйоркската полиция е брутална?
— отбеляза той. — Брутална, друг път. Никога не съм виждал по-мил човек. А ти?

— Никога.

— Можеш да чуеш как млякото на човешката доброта бълбука в него.^[1]

— Определено.

— Няма да се учудя, ако е започнал живота си като бойскаут.

— Нито пък аз.

— Показва колко глупаво е да се ръководиш от външността на хората. Той не е виновен, че не е писана картинка.

— Естествено.

— А и какво, в края на краищата, е красотата?

— Точно така. Повърхностен слой, както често съм се изразявал.

— Също и аз.

— Важно е сърцето.

— Неизменно. А неговото е голямо като стадиона на „Янките“.

А, Гароуей. Какъв е резултатът?

— Там е.

— Три пъти, не, нека да са четири пъти „ура“. Как ти се стори?

— Сънен.

— Искам да кажа в какво настроение? Любезен? Хрисим? Приветлив? Усети ли някаква склонност да дава пари?

— Естествено.

— Тогава дръпни се от пътя и ме пусни до телефона — нареди Типтън.

Докато вървеше, главата продължаваше да го боли, но сърцето му пърхаше. Беше поел пътя към нещо, което щеше да изпълни сърцата на част от ближните му, и най-вече на полковник и лейди

Хърмайъни Уедж, с тревога и безпокойство, но още не го знаеше. Не беше ясновидец.

[1] Изкривен цитат от Шекспир. — Б. пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

1.

Замъкът Бландингс, за който стана дума в предходната глава на тази хроника, се издига върху живописно възвишение в южния край на долината Бландингс в графство Шропшир. Съществуването му датира от средата на петнайсети век, когато земевладелската аристокрация на Англия, никога не знаейки кога може да се появи някоя обсаждаща армия, особено ако в близост до границата с Уелс, е предпочитала да строи домашните си гнезденца по-солиднички. Огромен, сив и величествен, пищно оборудван с кули и бойници, той без съмнение лови окото. Дори Типтън Плимсол, който по душа не беше склонен към лирически отклонения, когато го видя за първи път, стана поетичен, издадете език звук, наподобяващ излитаща от шише тапа, и възкликна: „Бива си го!“ Илюстрираните седмичници често отпечатваха статии за него, придружени от снимки на парка, градините, тисовата алея и другите му атракции. На тях понякога фигурираше и собственикът на замъка — Кларънс, Девети граф Емсуърт, наподобяващ разсеян член на изпаднал във финансова беда род, защото небрежността към облеклото му беше пословична, а изправен пред фотокамера, проявяваше склонност към увисване на долната челюст.

В една прекрасна утрин, няколко дни след като ръката на закона се бе стоварила върху Типтън и братовчедата на годеницата му Уилфред Олсоп, красотата на благородната сграда бе подсилена от присъствието пред вратата на Себастиан Бийч, явяващ се иконом на замъка. Стоеше пред натоварена с багаж кола, докарана пред парадния вход, и чакаше официално да изпрати по-младия брат на лорд Емсуърт Галахад, който заедно с племенницата си Вероника Уедж се канеше да замине за Лондон, за да вземе Деветия граф при пристигането му от Америка.

Както твърде често се случва с икономите, Бийч представляваше триумф на материята. Юлий Цезар, който обичал да се обгражда със статни мъже, би го приел в свитата си, без изобщо да го прави на въпрос. Бийч беше мъж с двойна гуша там, където навремето имаше само една, а сакото му се издуваше като платно на състезателна яхта.

Ако го погледнехте, никога не бихте повярвали, че преди четирийсет години бе спечелил състезанието с велосипеди за момчета от църковния хор, чийто глас не е започнал да мутира до първата неделя след Богоявление, а само два дни преди началото на този разказ беше заел първо място на турнира на Маркет Бландингс по хвърляне на стрелички в цел и беше победил всепризнати шампиони като Дж. Робинсън, който караше гаровото такси, и Пърси Булстроуд, местния аптекар.

Стоеше там вече няколко минути, когато енергичен и спретнат дребен господин малко над петдесетте се появи на прага и слезе по стъпалата. Това беше достопочтеният Галахад Трипуд, недолюбван от многобройните си сестри, но почитан в помещенията на прислугата като човек, придаващ безспорно лустро на замъка Бландингс.

Гали Трипуд бе единственият истински изтъкнат член на семейството, оглавявано от лорд Емсуърт. Самият лорд Емсуърт навремето беше спечелил първа награда за най-голяма тиква на Шропширското селскостопанско изложение, а свинята му — Императрицата на Бландингс, три пъти бе награждавана със сребърен медал за угоеност на същия ежегоден фестивал, но човек не би могъл да каже, че се бе издигнал до действително величие в обществения живот на Англия. От друга страна, Гали си беше извоювал име. Ходът на годините го бе принудил в известна степен да си седне на каквото се полага, но на млади години бе една от светлините на Лондон, една от големите фигури, към която светът на сцената, надбягванията и побуйните ресторанти сочеше с гордост. В Лондон имаше категория хора — букмейкъри, прахосници, продавачи на желирани змиорки на конните състезания и тям подобни, които биха се озадачили, ако чуят името Айнщайн, но затова пък добре познаваха Гали.

В момента беше стегнато облечен за посещението си в Лондон, но дори в този тържествен костюм сякаш носеше със себе си нещо от атмосферата на хиподрума и американските южняшки барове. Все още оставяше впечатлението, че носи карирано сако, тесни панталони и сиво бомбе и че в лявото му бедро се удря бинокъл за надбягвания. Будните му очи, едното от които бе украсено с монокул в черна рамка, като че ли наблюдаваха как конете излизат от завоя и навлизат в правата, а спретнато обутият му крак като че търсеше перило, на което да се подпре.

Той поздрави Бийч с непринудената сърдечност на стар приятел. Между тях цареше пълна хармония още от времето, когато и двамата бяха четирийсетгодишни младежи. Всеки уважаваше другия и му се възхищаваше за многобройните му таланти.

— Здравсти, Бийч. Прекрасна утрин.

— Да, сър.

Гали му хвърли бърз поглед. Мрачността в гласа го изненада. Като разгледа лицето му, забеляза, че е с тънморав цвят, а подолната от двете гуши се друсаше.

— Бийч, случило ли се е нещо? Имаш вид на човек, чиято душа не намира покой. Какво е станало?

Икономът би скрил от всеки друг тайната си мъка, но всички се доверяваха на Гали. Барманки изливаха пред него скърбите си, а и най-загубеният запаленко на конните надбягвания знаеше, че може да разчита на него за съчувствие и разбиране.

— Бях тежко обиден, господин Галахад.

— Тъй ли? От кого?

— От младия господин.

— Не ми казвай, че Уилфред Олсоп те е наскърбил!

— Не, сър. Младият господин Уинкуърт.

— А, Хъксли. Неприятен келеш. И все пак майка му трепери над него, което за сетен път показва, че всеки е с вкуса си. Какво ти каза?

— Разкритикува външността ми.

— Явно трудно може да му се угоди.

— Да, сър — съгласи се Бийч, готов да излее всичко. От момента на накърняването на достойнството му беше чакал приятелско рамо, на което да се изплаче. — Каза, че съм по-дебел от Императрицата на Бландингс.

По лицето на Гали не трепна и помен от усмивка. Беше самото любезно състрадание.

— Не трябва да обръщаш внимание на приказките на подобен малък негодник. Прави го само да те ядоса, защото знае, че такива думи са неприятни. Надявам се, че си се отнесъл към него със заслужено презрение.

— Опасявам се, че едва се сдържах да не го перна по главата, господин Галахад.

— Точно това заслужава, но се радвам, че си се сдържал. Майка му нямаше да е доволна. Но не допускай критиката му да те тревожи. Не може да се отрече, че ако платиш да се претеглиш, няма да хвърлиш парите си на вятъра, а ако извадят тялото ти от Темза, ще го опишат като на добре охранен мъж на средна възраст. Но какво от това? Самият аз имам нужда от няколко килограма. Странно — замисли се Гали, — колко са чувствителни хората по отношение на теглото си. Сетих се за Чет Типтън. Разказвал ли съм ти някога за Чет Типтън?

— Доколкото си спомням — не, господин Галахад.

— Той е чичо на младежа, който ще се жени за племенницата ми Вероника, но прекара голяма част от живота си тук и често се виждахме в стария клуб „Пеликан“. Невероятно дебел човек. Хората често го подиграваха и най-накрая той реши да си купи от ония колани за корем, които толкова рекламират. Направени са от гума, увиваш сити около шкембето и то се стопява в тях. Е, естествено, за целта трябва да са доста стегнати, та Чет едва дишаше в своя и, разбира се, не можеше да поема твърда храна, но не го сваляше, защото знаеше колко строен изглежда с него. Една сутрин пиел в „Крайтириън“ ром с масло вместо обяд, когато негов приятел влязъл и казал: „Здрасти, Чет“, а той отвърнал: „Здрасти, Джордж, Джак, Джим“ или както там се казвал, побъбрили малко и тогава приятелят рекъл: „Не си ли напълнял от последния път, когато те видях? Чет, трябва най-сетне да вземеш мерки. Купи си колан за корема.“ След което Чет захвърли колана. Почувства се обезкуражен. Вече е покойник, клетият, както и много други от старата тайфа. Да, останахме само няколко души. Е, багажът натоварен ли е?

— Да, сър.

— Тогава, ако вода Кларънс на обяд, трябва да тръгвам. Колко е часът?

Бийч извади от джоба на издутото си сако красив сребърен часовник, връчен му като награда за победата в турнира на Маркет Бландингс по хвърляне на стрелички. Беше най-ценното му притежание и винаги приятно потръпваше, когато го поглеждаше.

— Наближава десет, господин Галахад.

— Ами влез и кажи на малката Уедж да побърза. А, ето я. Не, не, това е Санди Календър.

2.

Момичето, което слизаше по стълбите, в много отношения радваше окото, фигурата ѝ беше стегната, носът и устата — над всяка критика, а косата ѝ преливаше от привлекателните червени оттенъци, тъй уважавани от Тициан. Но за познавач на красотата като Гали целият ефект се изпортваше от тежките очила с костенуркови рамки, които бе окачила на носа си. Те сякаш покриваха преобладаващата част от лицето ѝ и той се зачуди откога ги носи. При последната им среща от тях нямаше и помен, макар че, естествено, биха могли да бъдат пъхнати в чантата ѝ.

— Здравсти, млада ми Санди — рече той.

Двамата с Александра (Санди) Календър бяха стари приятели. Когато я видя за първи път, тя работеше за покойния Чет Типтън и именно Гали я уреди на поста секретарка на брат си Кларънс, факт, за който се надяваше никога да не стигне до ушите на Деветия граф, защото трудно би понесъл упреците му. Лорд Емсуърт беше алергичен към всякакви секретарки и секретари.

— Санди, виждаш ми се доста напрашена. Къде си се въргаляла?

— Почиствах кабинета на лорд Емсуърт.

— Клетото същество.

— Аз ли?

— Кларънс. Мрази да чистят кабинета му.

— Обича да е разхвърляно и мръсно?

— Обожава. Това е представата му за уют. Но ти очевидно си свършила доста тежка работа. Видът ти ми напомня за едно вестникарско заглавие, което прочетох навремето за „Роби на труда, погребани под тонове пръст“. Но щом това те прави щастлива.

— О, много съм щастлива. Гали, би ли изпратил по пощата в Лондон този пакет?

— Разбира се.

— Благодаря — рече Санди и се върна в къщата.

Гали замислено се загледа подире ѝ. В поведението ѝ имаше нещо, което го остави с впечатлението, че не е чак толкова щастлива,

колкото се обяви, и това го тревожеше. Не го забелязваше за първи път. Беше такава от деня на пристигането си. В дните при Чет Типтън беше безгрижна душица, винаги готова да се посмее с него, но замъкът Бландингс явно я потискаше. Ако не се заблуждаваше дълбоко, беше налегната от тежки мисли. Разгледа пакета и забеляза адреса.

— „С. Г. Багшот, Халси Чеймбърс 4, Халси Корт, Лондон.“ Необичайно име. Наоколо не се въдят много Багшотовци. Интересно дали не е роднина на стария ми приятел Боко. Бийч, помниш ли Боко Багшот?

— Опасявам се, че не, господин Галахад. Не помня да е посещавал замъка.

— Прав си, май не е идвал. Срецах се с него в Лондон и в голямото му порутено имение в Съсекс, близо до Петуърт. Интересна личност. Имаше навика всяка година да избудалква някоя застрахователна компания, че иска застраховка живот за сто хиляди лири, а след лекарския преглед заявяваше, че е променил решението си. Така ежегодно си правеше пълен медицински преглед без пари.

— Умно, господин Галахад.

— Много. Един от най-светлите умове в стария „Пеликан“. Този човек спокойно би могъл да бъде негов син. Имаше син, наречен Самюел Галахад. Ясно си го спомням. Нарече го Самюел на жокея Сам Баулс, а Галахад, защото си падаше малко суеверен и беше убеден, че момчето ще наследи това, което наричаше „моята способност да надушвам победителите“. Не че съм надушил много победители, но той хранеше дълбоко уважение към преценката ми, след като веднъж му подказах да заложи на един кон с вероятност сто към осем за Юбилейната купа. Идваше при мен преди всяко важно надбягване и търсеше съвета ми. Интересно откъде-накъде младата Санди му изпраща колети. Тук има нещо меко, което буди интерес. Прилича на...

Щеше да продължи да говори за мекотата на пакета и възможното му съдържание, но го прекъснаха. На върха на стъпалата се появи самата прелест — момиче със сияйна руса красота, способно да изтръгне подсвиркване и от страна на най-невъзприемчивия американски войник. Природата бе надарила Вероника Уедж с мозък, който спокойно можеше да се побере в шишенце за аспириин, с явното убеждение, че ще е добре да не пресилва нещата, но с това единствено

изключение тя имаше всичко и не е чудно, че Типтън Плимсол говореше за нея със спазми в гърлото и тремоло в гласа.

Зад нея крачеше майка ѝ, сестрата на лорд Емсуърт Хърмайъни, след която дори Дон Жуан или Казанова не биха подсвирнали. Лейди Хърмайъни беше единствената жена от семейство Емсуърт, непритежаваща красотата и изяществото на статуя. Бе нисичка, пълна и приличаше на готвачка — когато беше и добро настроение на готвачка, доволна от суфлето си, а в лошо — на готвачка, даваща оставка, но винаги на готвачка с характер. Съпругът ѝ полковник Егбърт Уедж беше като восък в ръцете ѝ, както и дъщеря ѝ Вероника.

Пакетът привлече вниманието ѝ.

— Какво държиш, Галахад?

— Нещо меко, което онова момиче Календър иска да пусна по пощата в Лондон. Невероятно е, че има време да стъква колетите при цялата работа на чистачка, която върши в кабинета на Кларънс. Положително е опитна секретарка. Клетият стар Кларънс!

— Какво искаш да кажеш с това „клетия стар Кларънс“?

— Ами знаеш колко ненавижда добрите секретарки. Тормозят го и му лаят по нервите. Не му позволяват да бяга от отговорностите си.

— Мами, какво значи да бяга от отговорностите си? — запита Вероника.

Това беше въпрос, който често задаваше, и по правило майка ѝ веднага даваше търпеливи обяснения, траещи понякога над десет минути, но сега не ѝ обърна внимание. Мислите на лейди Хърмайъни не бяха съсредоточени върху отрочето ѝ. Монокълът на Гали току-що бе проблеснал на утринното слънце и тя си мислеше колко не харесва брат си. В хармонично съгласие с останалите си сестри, и тя смяташе Гали за позор на достолепното семейство и леке върху древния герб, но понякога усещаше, че би го понасяла по-лесно, ако не носеше монокъл. Някои букмейкъри и запалянковци по надбягванията бяха на същото мнение. Силно различаващи се от лейди Хърмайъни във всяко отношение, и те като нея изпитваха неудобство под зловещия блясък на стъклото в черна рамка, което красеше окоето му.

— Кларънс най-сетне трябва да разбере, че не може да бяга от отговорностите си. Трябва му именно добра секретарка. Оставен сам на себе си, няма да отговори дори на едно от писмата си.

Писмата му! Ослепителна светкавица връхлетя над Гали.

— Извинявай за момент — рече той и пЪргаво изтича нагоре по стЪпалата към къщата. Лейди ХЪрмайЪни намръщено и със свити устни се загледа след него. Най-малко от всичко харесваше поведението му на грахово зЪрно върху нагорещен котлон.

3.

Санди се намираше в кабинета на лорд Емсуърт, по-напращена от всякога, заровена в документи, на които е трябвало да се отдели внимание преди много седмици. Когато Гали дотърча, тя вдигна изненадана поглед.

— Не си ли тръгнал още?

— Стартът на експедицията се отложи, за да разменя две думи с теб. Заета ли си?

— Много.

— Почакай само Кларънс да види какви си ги свършила. Ще получи пристъп. За Бога, никога не му казвай, че аз съм ти осигурил тази работа. Е, млада ми Санди, значи връщаш на приятеля си писмата му, така ни?

Тя се стресна и измъкна една сметка за доставени стоки, която беше успяла да се заплете в косата ѝ.

— Не разбирам за какво говориш!

— Няма смисъл да ме лъжеш, дете. Знам какво има в този пакет. Поправи ме, ако греша, но според мен нещата стоят така. Била си сгодена за този С. Г. Багшот. Известно време си го приемала като единствената риба в тигана. Тогава сте се скарали за нещо и отношенията ви са се влошили до точката, в която си му заявила, че сватбените камбани няма да ударят. Вземи си обратно пръстена, казала си му ти, вземи си шишенцето с парфюм, което ми подари за рождения ден, казала си му ти, а сега му връщаш и писмата. Прав ли съм?

— Горедолу.

— И ти наистина искаш да пусна по пощата този пакет?

— Да.

— Значи това е краят?

— Да.

— Какво е направил нещастникът, за да те ядоса толкова? Откъде знаеш, че момичето, което си го видяла да целува, не е леля му?

— Не съм го видяла да целува момиче.

— Но тогава какво те отблъсна? Настъпил те е по време на танц? Не е харесал прическата ти? Изгубил е чадъра ти?

— Гали, ако не възразяваш, имам много работа.

— Тоест не си пъхай носа, където не ти е работа? Добре, щом настояваш. Но ще разбере какво става. Това „С.“ какво означава?

— Самюел.

— Така си и мислех. Вече съм почти сигурен, че е син на мой стар приятел и заслужава интереса ми. Ще го посетя и лично ще му предам пакета. Той ще ми изложи фактите и се обзалагам, че отново ще събера двете ви млади, разбити сърца. Повдига ми се от разбити сърца — рече Гали. — От дете ги мразя.

ΤΡΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Халси Корт, макар и разположен в Мейфеър, не е моден квартал. Представлява малка, тъмна, мръсна, задънена уличка, прекалено изобилстваща с бездомни котки, парцаливи вестници и разлагащи се бананови кори, за да привлече тълпи от висшето общество. Херцозите я избягваха, маркизите я заобикаляха, а виконтите не биха стъпили там пари да им даваш. Състои се от няколко мърляви кантори и жилищен блок — Халси Чеймбърс, с апартаменти, населени предимно от младежи с тънки портфейли, които не могат да си позволят да бъдат придирчиви в избора си и се радват, че имат евтин покрив над главата. Джеф Милър — автор на криминални романи, беше прекарал съществена част от живота си там, също и Джери Шусмит — издател, докато седмичникът „Пикантерии за обществото“ не се раздели с услугите му. Сега, когато и двамата се бяха оженили и преместили, литературното поприще се представляваше от доскорошния годеник на Санди Календър Самюел Галахад Багшот.

Когато попълваше формуляри и даваше информация на любопитни бюрократи, Сам се описваше като адвокат, но пишещата машина беше тази, която му позволяваше да си плаща наема и да се радва на три умерено пълноценни хранения на ден. Подобно на множеството начеващи адвокати, и той писателстваше усърдно, докато чакаше наплива на клиенти. Твореше кратки, умни статии за риболова с мухи, здравословния начин на живот, развитието на мускулите, големите любви през вековете и съвременното момиче. Съчиняваше непретенциозни стихове, рецензии за романи, правеше интервюта със знаменитости, пишеше обстоятелствени брошури за страната на Бронте и земята на Дикенс, разкази за умствено недоразвити възрастни, разкази за момчета със забавено интелектуално развитие и приказки за хидроцефални деца. Именно последният упоменат сектор от дейността му го занимаваше сутринта, когато Гали потегли за Лондон. Пишеше разказ за котенце, наречено Пухчо, за който се надяваше, ако всичко мине добре и издателят има сърце, да бъде отпечатан в коледния брой на „Лигавчета и гащеризончета“.

Не приличаше на млад човек, който би писал разкази за котенца на име Пухчо или дори за котенца, чиито кръстници са проявили по-непретенциозен вкус при избора на имената им, защото външността му определено клонеше към липсата на мекота. Снажен би било прилагателното, с което стилист като Гюстав Флобер би си послужил за описанието му, макар че, бидейки французин, би казал *dur* или *coûteux*, което обаче си е все същото. Беше едър и набит и навремето го разглеждаха като една от надеждите за включване в английския национален отбор по ръгби, а любовта към бокса му бе оставила в наследство нестандартен нос и ухо, родеещо се с карфиола. Ако той ви развеждаше из страната на Бронте или земята на Дикенс, вероятно щяхте да потреперите при мисълта да замръкнете с него в самотно блато или тъмен сокак, но тревогата ви щеше да е напразна, защото въпреки плашещата външност по душа приличаше на нийоркския полицай Гароуей — източник на радост и светлина. Извън игрището за ръгби и боксовия ринг всяко нещо, наподобяващо насилие, би го покрусило.

Тъкмо беше написал думите: „На света нямаше по-палаво котенце от Пухчо“ и се облегна на стола с усещането за добро начало, но все пак се чудеше за развоя и обратите на сюжета, когато на вратата се позвъни. Отиде да отвори и видя върху изтривалката дребен, спретнат, възрастен господин с монокъл, който вежливо му пожела добро утро.

— Добро утро — отвърна Сам, неотстъпващ по вежливост. Хрумна му, че това може да е адвокат, носещ някое дело, но всъщност не се надяваше. Адвокатите, когато имат нужда от помощник, го приемат в кабинетите си в „Линкълнс Ин“ или някъде другаде, рядко носят монокли и никога не се усмихват широко като този посетител. Пък и по правило не бяха толкова свежи и цветущи.

Това, което веднага направи впечатление на Сам за Галахад Трипуд беше, че изглежда рядко добре за годините си. Гали създаваше това впечатление у всички, които го виждаха. След живота, който бе водил, той просто нямаше моралното право да пращи от здраве, ала го правеше. Докато повечето от съвременниците му отдавна бяха хвърлили кърпата и прекарваха времето си по лечебни курорти да церят подагратата, той неустрашимо продължаваше да се въздига по стъпалата на изпитите уискита със сода към по-възвишени неща^[1].

Беше открил голямата тайна на вечната младост — да не спира шишето от движение, да не пуши само когато щрака запалката си за следващата цигара и никога да не си ляга преди три часа през нощта.

— Колко добре изглежда — беше се учудила веднъж една от племенниците му. — Крайно необичайно е за човек, живял живота си като него, да пращи до такава степен от здраве. Където и да се огледаш, виждаш мъже, водили образцов начин на живот, и въпреки това преждевременно състарени, а добрият стар чичо Гали, който не си е лягал нощем до петдесетгодишната си възраст, още пърха наоколо свеж като краставичка.

— Да? — рече Сам.

— Господин Багшот?

— Да.

— Казвам се Трипуд.

— О, така ли?

— Галахад Трипуд.

Името докосна някаква струнка в паметта на Сам. Покойният Бъркли Багшот често го беше споменавал, когато се отдаваше на възпоменания. Разговорите за приятелите му от добрите стари времена неизменно опираха до Гали.

— О, нима? — ухили се широко той на свой ред. — Чувал съм баща ми да говори за вас.

— Значи все пак си синът на стария Боко? Така си и мислех.

— Били сте големи приятели, ако не се лъжа.

— Неразделни.

— Предполагам, затова ме е кръстил Галахад.

— Да, прекрасна идея. Искаше да ти стана кръстник, но реши, че няма да е безопасно за теб. Щял си да започнеш живота си с прекалено голям хендикап.

— Много мило, че ме навестихте. Как открихте адреса ми?

— Даде ми го Санди Календър, когато тази сутрин тръгнах от замъка Бландингс.

— О? — Сам сухо преглътна. — Значи познавате Санди?

— От доста време. Запознахме се във Вашингтон, където работеше за Чет Типтън, мой добър приятел. Той, клетият, предаде Богу дух, та тя дойде в Лондон да си търси работа. Срегнах я случайно, когато сестра ми Хърмайъни наемаше секретарка за брат ми

Кларънс, та я препоръчах и я назначиха. Тази сутрин, като тръгнах, ми връчи този пакет за теб. Видях името ти, инициалите С. Г. ми се сториха многозначителни и реших да го донеса лично в случай, че си човекът, за който те смятах, ако схващаш мисълта ми. Не знам колко на колко би дал един букмейкър да се окажеш синът на Боко, но реших, че си струва да проверя, и сляпата ми догадка се оказа правилна.

— Разбирам. Тъъ, как е Санди?

— Физически пърха, душевно — недотам. Има вид на човек, погълнат от мрачни мисли, като например развален годеж или нещо подобно. Прав ли съм в предположението си, че този пакет съдържа писмата ти?

Сам унило кимна.

— Така и очаквах. Каза ми, че ти ги връща.

Окото зад монокъла на Гали преливаше от бащинско съчувствие. Подобно на ред други хора, и той веднага хареса сина на човека, с когото толкова често бе слушал среднощния звън на часовниците, и копнееше да направи нещо, за да разтуши мъката му. Годините на членство в клуб „Пеликан“, където някой постоянно имаше главоболия с кредитори, букмейкъри и жени, го бяха научили колко е утешаващо да разкажеш тъжната си история на съчувстващ слушател.

— Ще бъде ли — започна той — много нахално от моя страна да те попитам какво причини срива между теб и младата Санди при положение, че съм стар приятел на баща ти и е много вероятно да съм те дундуркал на коляно като бебе?

— Не, в никакъв случай. Но това е дълга история.

— Разполагам с предостатъчно време. Имам среща с брат ми в хотел „Барибо“, но той е на две крачки отгук и Кларънс няма да има нищо против да почака. Мога ли да вляза?

— Да. Искате ли нещо за пиене?

— Ако имаш капка уиски.

— Единственото, което имам.

— Отлично. Но се опасявам, че прекъснах работата ти.

— А, няма нищо. Просто пиша разказ за едно котенце и бях засякъл, когато дойдохте. Какво мога да накарам да прави едно котенце?

— Да си гони опашката?

— А след това? Трябва ми силна сюжетна линия и няколко положения, които да накарат абонатите на „Лигавчета и гащеризончета“ да се ококорят.

— Каква е целта ти, да забавляваш малките негодници, или да им изкараш ангелите?

— И двете. Не съм придирчив.

— Опасявам се, че не мога да ти помогна.

— Тогава се подкрепете — гостоприемно каза Сам и остави до него бутилка, чаша и сифон.

[1] Перифраза от произведението на Тенисън „В памет на А.Х.Х.“: „За да се въздигат мъжете по стъпалата на мъртвите си «аз»-ове към по-възвишени неща“. — Б. пр. ↑

2.

Гали отпи възраждаща глътка. Освежен, запали цигара.

— „Лигавчета и гащеризончета“ — замислено произнесе той. —
Познавам човека, който навремето издаваше този влиятелен вестник.
Монти Бодкин. Познаваш ли го?

— Виждам съм го в „Търтеите“.

— Значи членуваш в „Търтеите“?

Сам изпусна къс, горчив смях.

— Дали членувам в „Търтеите“! Да, господин Трипуд.

— Наричай ме Гали.

— Мога ли?

— Разбира се. Всички ми викат така. Та казваше, че...

— Да, Гали, членувам в клуб „Търтеите“. Ако не членувах, ние
със Санди нямаше да се скараме.

— Искала е да напуснеш?

— Не, не. Но най-добре ще е да започна от начало.

— Идеята звучи отлично.

Сам се замисли, за да подреди спомените си. Извади втора чаша
и си сипа уиски със сода. То стимулира речта му.

— Е, първото нещо, което стана, беше, че бях доста откровен за
очилата й.

— Не те разбирам.

— Ами това отприщи неприятностите. Даде на разговора лош
тон. Още ли носи проклетите очила?

— Не се разделя с тях. Жалко, че се е наложило да ги сложи.
Развалят външността й.

— Точно това й казах и аз. Обясних й, че я карат да прилича на
извънземно чудовище.

— А тя какво отговори?

— Ами какво ли не — измънка Сам. Явно споменът не бе
измежду най-драгоценните.

Гали сви устни. Беше кавалер до мозъка на костите. Навремето
беше казвал и по-обидни неща на букмейкъри и тям подобни, но те

неизменно принадлежаха към мъжкия пол. От най-ранна младост винаги се гордееше, че е крайно учтив с жените. Дори когато една балерина от испанско-италиански произход го намушка в крака с игла за шапки, маниерът му остана спокоен, а езикът — сдържан.

— Не е било редно да я дразниш заради физически несъвършенства, момчето ми — неодобрително произнесе той. — Тя не е виновна, че има нужда от очила.

— Тъкмо там е въпросът. Зрението ѝ е отлично. Ония гадости са с обикновени стъкла, а тя ги слага само за да впечатли лорд Емсуърт.

— Ходът на мислите ѝ ми убягва.

— Каза, че с тях изглеждала по-възрастна.

— А, да, разбрах. Чет Типтън не възразяваше срещу функционирането ѝ без фарове, но може би е сметнала, че брат ми ще е по-взискателен. А и сестра ми Хърмайъни не би одобрила секретарка, която изглежда осемнайсетгодишна.

— По-скоро седемнайсет.

— Да, възможно е. Странно, но всички млади момичета ми изглеждат седемнайсетгодишни. И ти ще го забележиш, като станеш на моята възраст. Значи тя се докачи?

— Не ѝ стана приятно.

— Рижите са много кибритлии. Но това положително е било само краткотрайно спречкване, което лесно би се заличило с целувка и извинение, а не нещо, което трайно би отблъснало момиче от любимия мъж.

— Имаше и още.

— Разправи ми за оцето.

— Ами тази моя къща... Когато дружахте с баща ми, отседнал ли си в дома му в Съсекс?

— В „Грейт Суифтс“? Десетки пъти. Ужасна съборетина.

— Точно така. Поддържането ѝ струва майки си и баща си. Татко ми я завеща и аз искам да я продам.

— Не те упреквам.

— Така ще мога да си купя съдружие в издателска фирма. Не смятам, че имам голямо бъдеще в съдебната палата, но знам, че ще съм страхотен издател.

— В издателската работа има пари.

— Има, и още как, а аз искам да докопам част от сях.

Гали замислено пийна от уискито. Беше му неприятно да охлажда ведрия ентузиазъм на младия си приятел, но чувстваше, че ще е любезно от негова страна да го предупреди — това, което планираше, беше далеч от лесната работа, която си представяше. Англия гъмжеше от собственици на земя, които горят от нетърпение да се отърват от имотите си, но не могат да намерят купувачи.

— Може би няма да е толкова лесно да я продадеш. В наши дни хората не се нуждаят от такива огромни постройки.

— Уфи се нуждае.

— Кой?

— Уфи Просър, едно приятелче от „Търтеите“. Току-що се ожени и жена му иска къща в провинцията, недалеч от Лондон. Видя „Грейт Суифтс“ и направо е пощуряла по нея.

— Звучи обещаващо. А този Просър богат ли е?

— Рине парите с лопата. Баща му беше „Просъровото хапче за стомах“ и съм сигурен, че мога да му измъкна двайсет хиляди лири, ако сделката стане.

Съмненията на Гали се стопиха. Усети, че е сбъркал, като предположи, че работата няма да е лесна.

— Е, както обича да казва брат ми Кларънс: „Превъзходно, превъзходно, превъзходно!“ — Гали замълча.

Забеляза мрачен израз на лицето на събеседника си и се учуди, че е отчаян при толкова добри перспективи.

— Ако не смяташ, че е превъзходно, защо не смяташ, че е превъзходно?

— Защото има спънка. Уфи настоява къщата да се ремонтира, преди да се раздели с чека. Страшно е порутена.

— Беше порутена още по времето на баща ти. В повечето стаи имаше кофи за събиране на водата от покрива и всичко беше изпоядено от мишките. Започвам да схващам естеството на затруднението ти. Много ли ще струва един ремонт?

— Мисля, че бих се справил със седемстотин лири. Но досега съм спастрил само двеста.

— Няма ли към кого да се обърнеш да ти заеме остатъка?

— Няма. Е, така стояха нещата, когато се случи онова в „Търтеите“.

— Чакай, много избързваш. Кое онова в „Търтеите“?

— Залаганията. Бяха организирани залагания.

— За конни надбягвания?

— Не, за това кой член на клуба е следващият, който ще се ожени. Предполагам, че сватбата на Уфи ги наведе на тази мисъл.

— Много разумна идея. Преди години в „Пеликан“ правихме подобно залагане, само че за това, кой ще е следващият, който ще умре.

— Доста зловещо.

— А, в „Пеликан“ не обръцахме внимание на подобни неща. Предложението се посрещна с овации, фаворит, естествено, беше старият Чарли Пембъртън, който приближаваше деветдесетака и беше публична тайна, че има склероза на черния дроб от ранната си младост, прекарана във федералните малайски щати. Спомням си колко въодушевен беше баща ти, когато изтегли от шапката листчето с името му. Реши, че печалбата му е вързана в кърпа. Но, както толкова често се случва, надпреварата спечели неочакван кон. Клетият Страгълс Говедото. Прегази го такси в деня след тегленето на залаганията. Най-ненадминатият аутсайдер. Но аз прекъсвам разказа ти. Та какво казваше за това залагане?

— Аз, естествено, се включих.

— Разбира се — рече Гали, учуден, че би било възможно друго действие. — По колко бяха билетите?

— По десет лири.

— Десет лири? Да нямаш предвид шилинги?

— Не, лири. Стучи се в момент, когато наоколо имаше доста пари. Аз вложих десетака си и Санди побесня. Заяви, че направо съм ги изхвърлил на боклука. Няколко седмици преди това се вкисна ужасно, когато с надеждата да закръгля скромните си спестявания заложих на конните надбягвания и загубих двайсет лири.

Гали кимна. Стори му се, вижда накъде клони историята.

— Ти загуби десетачката, а тя замърмори: „Аз какво ги казах.“

— Не, имах невероятен късмет. В списъка имаше само двама вероятни победители — Остин Фелпс, тенисистът, вероятно си чувал за него, името му е непрекъснато по вестниците, и Типтън Плимсол, един американец, сгоден за някоя си Уедж.

— Вероника Уедж. Тя ми е племенница. Значи познаваш Типтън?

— Не, не се познаваме. Дори не сме се виждали. Той е предимно в Америка и почти не се вясва в клуба. И сега е в Америка, но чух, че скоро ще се връща и сватбата ще се състои веднага след пристигането му.

— Така е. Определена е за началото на септември. Ще бъде голяма дандания. Организираме я в Бландингс и цялото графство ще присъства.

— Нима? Та когато изтеглих билета с името на Плимсол и на следващия ден научих, че годежът на Фелпс е развален по неизвестни причини, реших, че съм налапал баничката.

— А не си ли?

— Зависи от какъв ъгъл гледаш на въпроса. Ще спечеля парите от залаганията, които възлизат на петстотин лири, но ще загубя Санди.

Гали поклати глава.

— Не разбирам. Струва ми се, че би трябвало да се хвърли на врата ти, да те погледне със звезди в очите и да възкликне: „О, герой мой!“

— Още не знаеш всичко.

— Как, по дяволите, да го знам, като не ми го казваш!

— Опитвам се.

— Добре, продължавай.

3.

Сам допълни чашата си. По правило не прекаляваше, но тази сутрин, може би поради смущенията в любовния му живот, а може би поради присъствието на Галахад Трипуд, което винаги насочваше мислите на събеседниците си в алкохолна насока, не можа да устои. Отпи голяма глътка и продължи:

— Не можа да прости позицията ми по отношение на синдиката.

Гали измъчено зашава в стола. Самият той беше свършен разказвач и много се дразнеше, когато другите се изразяваха неадекватно. Помисли си, че ако обичайният стил на младия му приятел е такъв, лудост е да се надява да приемат разказите му в строго подбиращ материалите си печатен орган като „Лигавчета и гащеризончета“, колкото и да беше вещь по котенцата. Монокълът му блъвна огън.

— Какъв синдикат? Откъде се появи сега той синдикат?

— Към мен се обърна един синдикат — заобяснява Сам, изведнъж станал уклончив, — който ми предложи сто лири за билета ми за Плимсол.

Гали трепна.

— Да не си проявил глупостта да се съгласиш?

— Не.

— Браво — отдъхна си Гали. — За миг ми се стори, че ги го направил.

Сам изгледа навъсено невинната муха, която миеше задните си крачка върху сифона.

— Може би щеше да е по-добре, ако бях приел — тъжно продума той. — Затова се разделихме със Санди. Тя искаше да приема предложението. Смяташе, че сто лири са пари в банката, докато несигурните пет не са.

Гали мъдро кимна.

— Жените са световноизвестни с пълната си липса на състезателен дух. Мразят, когато някой прояви смелост и замах за голям залог. Спомням си, когато бях дете, някой ми даде десетачка за

рождения ден и повлиян от подшушването на местния бръснар, докато ми подстригваше косата, заложих цялата сума на утвърден аутсайдер в надбягванията за Националната купа. Не си чувал врява като онази, която вдигнаха женските членове на семейството, когато случката се разчу. Не бих могъл да получа по-гадни натяквания дори ако бях заловен при обир на Банк ъф Ингленд. За жалост конят загуби, което още повече влоши работата. И така, какво стана?

— Ами спорихме часове наред и когато останах непоклатим и категорично отказах да приема предложението на синдиката, тя кипна.

— Момичета с морковен цвят на косата са трагично склонни към кипеж. Често съм се чудил защо Природата, често възхвалявана като безкрайна в мъдростта си, е допуснала тъжната грешка да създаде червенокоси жени, които неизменно са страшно импулсивни и на бърза ръка вадят оръжието. Ако беше брюнетка или платинена блондинка, тази трагедия никога нямаше да се случи. Значи ти върна пръстена?

— Запокити ми го в лицето. Може би забелязваш леката драскотина на бузата ми.

— А сега ти връща и писмата. И само защото си скроен пошироко. Само защото много правилно си преценил колко повече ще спечелиш, ако рискуваш. Каза, че сте спорили часове наред. Доводите ѝ смислени ли бяха?

Макар и силно наранен, Сам беше справедлив по природа и можеше да отдаде дължимото, където имаше такова.

— Ами да, до известна степен бяха. Докато е работила за чичо му, често е виждала оня приятел Плимсол и заяви, че непрекъснато се сгодявал и никога нищо не излизало. Каза, че ще стане същото и с племенницата ти. Оказва се, че момичетата, които се сгодяват за него, след това не пропускат да размислят.

— Вероника няма да размисли.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото, откак Санди го е виждала, чичо му умря и му остави милиони. Сестра ми Хърмайъни ще се погрижи зеницата на окото ѝ да не направи някоя глупост. Можеш да си сигурен, че каквито и неуспехи да е претърпял в брачните си намерения в миналото, този път сватбата няма да се размине на Типтън Плимсол.

— Е, много се радвам за него, но това не променя факта, че изгубих Санди.

— Сигурен ли си, че е момичето за теб?

— Напълно. Няма спор.

— Е, не твърдя, че грешиш. И аз я намирам за очарователна, а тази женска склонност към предпазливост си върви по рождение. И най-добрите момичета обичат сигурното. Да, смятам, че е подходяща за теб.

— За разлика от нея.

— Може да е временно. Ще дойде на себе си. Трябва само да ѝ поговориш тихо и разумно и ще видиш, че ще срещнеш разбиране.

— Но как да ѝ говоря? Тя е в замъка Бландингс, а аз в Лондон.

Гали вдигна вежди, но личният му магнетизъм бе толкова мащабен, че монокълът остана на мястото си. Загледа се невярващо в Сам.

— Да не смяташ да останеш в Лондон?

— Че къде да ида?

— Мило мое момче, нямаш ли никакъв дух, никаква предприемчивост? Трябва да вземеш първия влак за Маркет Бландингс. Казвам Маркет Бландингс, защото за съжаление не съм в положение да те поканя в замъка. Сестра ми Хърмайъни управлява там, а по някаква неведома причина всичките ми сестри са си вътъпили, че щом някой е мой приятел, значи е долнопробен плъх от подземния свят. Няма гост, когото да поканя и който да остане в скъпия роден дом повече от две минути. Хърмайъни го сграбчва за дъното на панталоните и той се намира проснат по очи, преди да е довършил разопаковането на багажа си. Не, трябва да отидеш в Маркет Бландингс, да отседнеш в „Гербът на Емсуърт“ и да чакаш в засада. Санди винаги ходи с колелото до Маркет Бландингс да взема книги от библиотеката. Ще я дебнеш, ще изскочиш срещу нея иззад някой уличен стълб и ще започнеш пазарлъка. Момичетата обичат да им изскачат изневиделица. Приемат го като комплимент. На твоите години не пропусках да изскоча срещу момичетата, с които имах някакво недоразумение, и това винаги водеше до мирно решаване на проблема.

— Но представи си, че не отиде с колелото до Маркет Бландингс?

— Тогава ще ти уредим среща в Деня за посетители.

— Какъв е този ден?

— Всеки четвъртък е ден за посетители в замъка Бландингс. Ще изкихаш половин крона и Бийч, нашият иконом, ще те разведе наоколо. Бойниците, галерията с портретите, кехлибарената гостна и всичко останало. Идват посетители от Улвърхамптън, Бриджнорт и други големи центрове. От теб се иска само да се смесиш с тълпата, и си в замъка.

Ентусиазмът му започна да се предава на Сам.

— Звучи добре — съгласи се той. — Но как ще се докопам до Санди?

— Аз ще ти я доставя.

— Къде?

— Ще уговорим място на срещата. Най-добре в кочината на Императрицата.

— Къде каза?

— В резиденцията на Императрицата на Бландингс — свинята-орденоноска на брат ми.

— А, разбирам. Как да я открия?

— Всеки ще ти каже къде е. Тя е една от забележителностите на Бландингс. Та мога ли да те очаквам в скоро време?

— Ще взема влака за Маркет Бландингс още днес следобед.

— Така те искам. Когато пристигнеш, ми се обади по телефона. А сега — рече Гали — трябва да тръгна към „Барибо“ и да взема Кларънс.

4.

След като беше грижливо информиран от Санди Календър по телефона предишната вечер, че брат му ще го потърси малко преди един часа, а сега беше едва дванайсет и петдесет и четири минути, лорд Емсуърт беше смаян да види Гали. Когато Гали стигна до хотел „Барибо“, той беше седнал във фоайето, дългото му слабо тяло отпуснато като мокър чорап на стола, и имаше вид на човек, който не мисли за абсолютно нищо. Което си беше самата истина. Върху кроткото му лице бе изписан слисаният вид, който винаги придобиваше, когато беше в Лондон — град, който го смущаваше и тревожеше. За разлика от по-малкия си брат, за когото Лондон винаги е бил Земен рай, той бе алергичен към столицата на Англия и смяташе за изгубена всяка минута, прекарана там. Изправи се бързо като разгъваща се змия, а пенснето му изхвърча от носа и затанцува на края на верижката, както имаше навика да прави, когато лордът се стряскаше.

— Велики Боже! Галахад!

— От плът и кръв. Не ме ли очакваше?

— Ъ? О, да, разбира се, да. Изглеждаш много добре.

— И ти, Кларънс. Пътешествието те е пооживило.

— Обядвал ли си?

— Какво, да обядвам за своя сметка, когато ти нямаш търпение да ме натъпчеш за твоя? Никога — увери го Гали. — Хайде да влезем и докато се подкрепяме преди дългото пътуване до дома, ти ще ми разправиш за американските си прекеждия — кои мюзикли си посетил, от кои барове са те изхвърлили и тъй нататък, а аз ще те осведомя за последните новини от Бландингс.

Доста голям брой познати, повечето от които изглеждаха като хора, усилено издирвани от полицията, спираха Гали, докато минаваше през грил бара, и той отдели време и внимание на всички. Тъй че мина доста време, преди двамата с лорд Емсуърт да седнат на масата си, да си поръчат писията и да подхванат нишките на прекъснатия разговор.

Гали заговори пръв.

— Е, Кларънс, как ти се видя Америка?
— Необикновена страна. Но ти я познаваш добре.
— О, да, навремето непрекъснато отскачах до там. Значи ти се видя необикновена?
— Крайно. Чай в торбички.
— Моля?
— Там сервират чая в малки торбички.
— Вярно. Спомням си.
— А когато си поръчаш варено яйце, ти го носят размачкано в чаша.
— Не ти ли хареса?
— Никак.
— Ами тогава най-добре да не си поръчваш варени яйца.
— Вярно — съгласи се лорд Емсуърт, който не се беше сетил за това.
— Макар че, както са тръгнали нещата там, ще е чудо, ако скоро изобщо ще можеш да си поръчваш варено яйце.
— Ъ?
— Не прочете ли във вестниците за краха на американската борса за ценни книжа?
— Не съм чел никакви вестници, докато бях в Ню Йорк. Всяка сутрин ми оставяха по един пред вратата, но аз не го четях. Имало е крах на борсата?
— И то какъв! Хората масово са скачали от прозорците. Това е то Америка. Днес си милионер, утре продаваш ябълки.
— Ябълки?
— Да.
— Защо ябълки?
— А защо не?
— Прав си. Смяташ ли, че съпругът на Констанс... забравих му името... продава ябълки?
— Едва ли. Каза, че парите му са вложени в държавни ценни книжа. Между другото, как мина сватбата? Изпрати ли Кони?
— Да, да. Прекарват медения си месец в Кейп Код — това е име на някакъв град.
— Знам го отлично. Кейп Код, Забранения град. Но нещо в очите ти ми подсказва, че не ти се говори за Кони и новобрачието й, а искаш

да те въведа в последните новости за Бландингс. Чакай да помисля. Е, първото нещо, което ще искаш да чуеш, е как се е справила Императрицата в твое отсъствие. Ще се зарадваш като ти кажа, че пращи от здраве и нейните приятели и доброжелатели не биха могли да желаят нещо повече. Розови бузки и искрящи очички. Под ръководството на Моника Симънс е разцъфнала като пролетен минзухар. Ще ти е драго да я видиш.

— Да, да, наистина. И е прекрасно, като си помисля, че Констанс няма да е там да гледа неодобрително и да издава особени звуци с езика си всеки път, когато тръгна към кочината. Нямах представа как бързам да заживея в Бландингс без... е, разбира се, никой не обича Констанс повече от мен, но...

— Разбирам те, Кларънс. Няма защо да се оправдаваш. И двамата знаем, че Кони си е ненадмината напаст Божия.

— Не че бих се изразил така.

— Аз пък бих.

— Но е много властна.

— Тиранична е думата.

— Странно, че всичките ни сестри са такива.

— Винаги съм твърдял, че е грешка да имаш сестри. Трябваше да се обявим срещу тях от самото начало.

— Констанс... Дора... Джулия... Хърмайъни... Как са ме потискали! Все не ме оставят на мира. Винаги искат да върша нещо, все повтарят, че трябва да съм на висотата на положението си.

— Това е, защото си глава на семейството. Ние по-младите синове избягваме тази участ.

— Хърмайъни, разбира се, е най-лошата от всички, но за щастие рядко се мярка в Бландингс, докато Констанс все там висеше. Никога не си присъствал на ежегодното училищно празненство, нали, Галахад?

— Твърде умен съм.

— Констанс ме караше да слагам цилиндър.

— Бас държа, че си предизвиквал сензация.

— И колосана яка. Да, трябва да призная, че колкото и да съм привързан към Констанс, за мен ще е голямо облекчение да се освободя от женско общество. Какъв покой! Между другото, с кого говорих вчера по телефона? Беше непознат женски глас.

— Не можеш да очакваш от мен да съм наясно с всички женски гласове, които ти се обаждат по телефона. Знаеш какъв палавник си.

Лорд Емсуърт пусна закачката покрай ушите си със самочувствието на човек, чиято репутация няма нужда от защита. Откак преди двайсет и пет години беше починала съпругата му, си беше изработил желязна житейска философия как да се изплъзва на жените. За разлика от Гали, който не обичаше нищо повече от обществото им и на младини беше най-щастлив, затънал до колене в балерини и барманки, графът полагаше екстрени усилия да ги държи на минимум една ръка разстояние. Естествено, не можеше да се надява да ги избегне напълно, защото жените имаха гадния навик да цъфват, когато най-малко ги сееш, но за компенсация имаше дълги бързи крака и политиката на внезапното изчезване като гмуркане на паток винаги даваше отлични резултати. В тесния му кръг вече бе всепризнато, че не си пада по жените, и всяка, която се опита да измъкне от него членоразделна дума, го прави на свой собствен риск.

— Обади се от Бландингс. Каза, че днес ще дойдеш тук да ме вземеш. Каза ми името си... как беше?

— Календър. Санди Календър. Новата ти секретарка.

— Аз нямам секретарка.

— Имаш, имаш.

— Галахад, сигурен съм, че грешиш.

— Не греша. Хърмайъни я ангажира.

Лорд Емсуърт беше кротък човек, но всяко нещо си имаше граници.

— Това е натрапчиво и нахално! — провикна се той и очите му войнствено засвяткаха зад пенснето. — Ама че високомерна наглост! Каква й е работата на Хърмайъни да ми ангажира секретарки? Кога го направи?

— Веднага след пристигането си в Бландингс — с удоволствие напорти сестра си Гали.

Писията остана непокътната в чинията на лорд Емсуърт, виното недокоснато в чашата му. Пенснето му отново се разхвърча и тъй оголените му очи се закокориха срещу Гали с ужас, който трогна сърцето му.

— Да не би Хърмайъни да е в Бландингс? — с треперещ шепот запита той.

Гали съчувствено го потупа по ръката. Знаеше как се чувства.

— През цялото време се чудех как да ти го съобщя, Кларънс. Смятах да го направя внимателно, но може би ножът на хирурга е за предпочитане. Да, Хърмайъни се нанесе и е пуснала тежка котва. Егбърт също е там, разбира се. И Уилфред Олсоп.

— А малоумното?

— Ако говориш за племенницата си Вероника, не. Тя е в Лондон. Докарах я тази сутрин и я оставих у Дора. Предполагам, че се запасява с дрехи за деня, когато младият Плимсол ще се върне от Америка да я направи своя булка. Опасявам се, че това е тежък удар за теб, Кларънс.

Лорд Емсуърт кимна отчаяно, рухнал сред руините на златните си блянове. Перспективата да замени сестра си Констанс със сестра си Хърмайъни му подеждва, както вероятно децата на Израел са били повлияни от съобщението, че в бъдеще телесните им наказания ще бъдат със скорпиони, вместо, както при старото управление, с камшици. Никой, познаващ Констанс, не би отрекъл, че е способна да налага дисциплина, но би бил длъжен да признае, че тя не е от класата на Хърмайъни. Хърмайъни започваше там, където Констанс свършваше.

— Божичко, Божичко! — шепнеше графът с наведена глава, сякаш се обръщаше към остатъците от писията си.

В продължение на секунда Гали се колеба дали да продължи. Доброто му сърце се късаше при вида на братовите страдания, но веднъж възприел политиката на хирургическия нож, той чувстваше, че трябва да му каже и най-лошото, дори с това да доведеше разстроения човек до истеричен припадък.

— Питам се, Кларънс — започна той деликатно, — дали си спомняш едно момиче на име Дафни Литълуд? И не мисли, че измествам темата, защото съм съвсем близо до същината.

На този свят съществуваха много малко неща, които лорд Емсуърт си спомняше, та нищо чудно, че това не беше измежду тях.

— Дафни Литълуд? Не, не я помня.

— Висока, мургава, красива, със забележителна индивидуалност, малко прилича на Кони. Всъщност би могла да изиграе Кони, без да се гримира. Омъжи се за един много известен историк на име Уинкуърт. Сега е вдовица с малък и чудно отблъскващ син и управлява нашумяло напоследък девическо училище. В образователните среди я ценят

високо — толкова високо, че на последния кралски рожден ден я удостоиха с благородническа титла, нещо което никога няма да се случи на нас с теб. Често се чудя защо наричат тези жени „дами“. Вероятно е американизъм^[1]. Но аз се отплеснах. Наистина ли си забравил Дафни?

— Напълно.

— Странно. Преди двайсет години се правеха залагания, че ще се ожениш за нея.

— Не може да бъде!

— Така твърди слухът.

— Недопустимо е да се мисли, че бих направил подобно нещо.

— Казваш го сега, но сам си даваш сметка за паметта си. Откъде знаеш, че не си я ухажвал страстно, не си й изпращал цветя, не си писал в лексикона ѝ, не си стискал ръката ѝ в зимната градина по време на някой танц... Не — отсече Гали след кратък размисъл, — съмнявам се, че дори в разцвета си би стигнал дотам. Във всеки случай това е Дафни Уинкуърт и когато стигнем в Бландингс, ще я заварим там.

— Какво!

— Заедно със сина ѝ Хъксли. Хърмайъни ги покани.

— Велики Боже!

— Опасявах се, че това ще те разстрои, но с прискърбие ти съобщавам, че това не е всичко. Най-лошото предстои.

Гали замълча. Много обичаше по-големия си брат и мразеше да го разстройва, а това, което се канеше да му каже, щеше да накара очите му да изхвъркнат от орбитите си, а сресаните му къдри, ако двайсетината косъма на главата му можеха да се нарекат така, да се разчорлят и всеки косъм да се изправи на нокти като игла на раздразнен таралеж. Сърцето му се късаше, но трябваше да му го каже. Не можеше да допусне клетникът да пристигне в Бландингс непредупреден.

— Кларънс, дръж се за стола, защото те очаква тежък удар. Дали Хърмайъни е поканила достопочтената Дафни Уинкуърт в Бландингс, защото са стари приятелки? Не. Или защото се наслаждава на компанията на малкия Хъксли Уинкуърт? Не. Тогава защо, ще запиташ ти. Ще ти кажа защо. Защото си спомня този ваш стар роман и се надява той да пламне отново. Имай предвид, че не съм съвсем сигурен

във фактите и може би напразно те разбунвам, но от нещо, което се изплъзна от Егбърт, когато разговаряхме снощи, останах с недвусмисленото впечатление, че Хърмайъни е намислила да те ожени още през този сезон.

— Какво!

— А доколкото разбрах, Дафни е изцяло „за“. Смята, че малкият Хъксли има нужда от баща.

Лорд Емсуърт се отпусна на стола като Добрия старец от старомодна мелодрама, когато злодеят закрива ипотеката на фермата, оставена му от прадедите. По ъгловатото му лице нямаше много плът, но по наличната плъзнаха мравки.

Познаваше Хърмайъни. Сестра му Констанс винаги успяваше да го управлява и да му налага да върши неща, срещу които се бунтуваше цялата му природа, като например носене на цилиндър и колосана яка на училищно празненство, но Хърмайъни притежаваше два пъти повече решимост и целенасоченост от Констанс. Ако Галахад беше прав, опасността, която надвисваше, беше катастрофална и техниката му на гмуркащ се паток щеше да е нужна както никога досега. Но дали неуловимостта на гмуркащия се паток ще се окаже достатъчна, за да го спаси от страшна участ?

— Не можеш да си сигурен, Галахад — бе единственото, което успя да промълви през пресъхнали устни.

— Казах ти, че не съм, но ми се стори, че мога да разтълкувам забележките на Егбърт по един-единствен начин, и настоятелно те моля, старче, да бъдеш нащрек и да си отваряш зъркелите. Само несекваща бдителност може да ти отърве кожата. Не се оставяй да те сгаци сам в розовата градина или на терасата при лунна светлина. Ако започне да говори за доброто старо време, тутакси сменяй темата. В никакъв случай не гали малкия Хъксли по главичката и не го води по разходки. И най-вече внимавай да не те накара да й четеш след вечеря откъси от „Индийска любовна лирика“. Съветът, който бих дал на всеки младеж, навлизащ в живота, а това включва и теб, е да бяга от „Индийска любовна лирика“ като от змия. Спомням си клетия Пухчо Бенгър, мой голям приятел от пеликанските ми дни, който попадна в зъбите на капана само защото в пристъп на небрежност допусна едно момиче да го накара да й прочете „Бледите ръце, що обичах край Шалимар“. А самият аз... А — прекъсна се Гали, като видя сервитьора

да приближава до масата им, — ето го и кафето. Кларънс, вероятно ще имаш нужда от капка бренди в твоето.

[1] На английски Dame (Дама) е титлата, която получават жените, удостоени с благородническо (съответства на „Сър“ при мъжете), но на американски жаргон същата дума означава жена. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1.

Беше малко след два часа, когато Гали помогна на още втрещения лорд Емсуърт да се настани в колата, нагласи краката му, които имаха неизменната тенденция да се държат като пипала на октопод, когато влизаше в превозно средство, и двамата поеха по пътя за дома, като Гали с лекота се промъкваше през задръстеното движение. В пет часа Бийч, компетентно подпомогнат от двама лакеи, сервира чая в кехлибарената гостна на замъка Бландингс и компанията, очакваща завръщането на скитника, се настани да се подкрепи телом и духом с хляб и масло, сандвичи с краставички и кейк. Лейди Хърмайъни Уедж председателстваше церемонията с чайник в ръка. Полковник Егбърт Уедж стоеше прав, опрял плешките си на полицата над камината. Достопочтената Дафни Уинкуърт седеше с изпънат гръбнак на твърде неудобен на вид стол, а синът ѝ Хъксли бе кацнал на ръба на столчето за крака, намиращо се най-близо до масичката с храната. Уилфред Олсоп не присъстваше. Правеше всичко възможно да избягва обществото на достопочтената Дафни. Както Гали беше отбелязал, индивидуалността ѝ беше забележителна. Беше такава още на младини, а множеството години, прекарани в ръководенето на девическо училище, бяха засилили интензивността ѝ и ѝ придаваха властен вид, способен да не сплаши единствено безумно храбрите. От мисълта, че само след няколко седмици ще стане неин служител, непрекъснато намиращ се под окото ѝ, на Уилфред неизменно му се завиваше свят.

Влезе Санди Календър с лист хартия в ръка.

— Лейди Хърмайъни, от пощата току-що продиктуваха по телефона тази телеграма — събщи тя.

— О, благодаря ви, госпожице Календър. Егбърт, от Типтън е — заяви лейди Хърмайъни, когато врата се затвори зад гърба на съвестната секретарка на лорд Емсуърт. — Пристигнал е в Лондон и утре ще бъде тук. Типтън — обясни тя на достопочтената Дафни — е очарователният млад американец, който ще се жени за Вероника.

— Прекрасно момче — възкликна полковник Уедж, чието настроение винаги вирваше глава при мисълта за милионите на бъдещия му зет.

— Да, много сме привързани към милия Типтън. А Вероника направо го обожава.

— Любов от пръв поглед — поясни охотно полковник Уедж. — Много романтично.

— Беше в Ню Йорк във връзка с деловите си интереси. Наследи много пари от свой чичо.

— Честър Типтън. Наричали го Чет. Галахад го е познавал.

— Интересно дали се е видял с Кларънс, докато беше там.

— Трябва да го питаме. А, това трябва да е Кларънс.

Откъм парадния вход прозвуча бибиפקане и не след дълго се дочуха крачки. Но в салона се появи не лорд Емсуърт, а Бийч. Присъствието му видимо изненада лейди Хърмайъни.

— Бийч, това не беше ли колата?

— Да, милейди.

— Тогава къде е лорд Емсуърт?

— Негово благородие пожела да ви предам, че няма да дойде веднага, тъй като първо ще намине да навести свинята, милейди — рече Бийч и, изпълнил мисията си, се оттегли.

Достопочтената Дафни изглеждаше озадачена.

— Къде каза, че е отишъл Кларънс?

— Да види свинята — натърти лейди Хърмайъни, като произнесе последната дума, сякаш петнеше устните ѝ.

— Свиня-орденоноска. Нарича се Императрицата на Бландингс — обясни полковник Уедж. — Кларънс е луд но нея.

— Тази свиня има нужда от разходки — намеси се в разговор Хъксли с пълна с кейк уста. Беше дребно, хитро, горделиво момче с пронизателен поглед, наследило основните качества на двамата си родители — от майка си излъчването на превъзходство, а от баща си — саркастичния маниер, който го правеше тъй чудно непопулярен в Общата зала на колежа му в Кеймбридж. — Прекалено е тлъста. Ще я пусна от кочината да потича.

И с чувството, че няма по-подходящ момент от настоящия, напусна стаята. Беше му хрумнало, че в този час Моника Симънс може да се е запиляла да пие чай, а отсъствието ѝ беше от съществено

значение за плановете му. Изпитваше панически страх от това мускулесто момиче, а изявлението, което тя направи при последната им среща, че ако още веднъж го види да се мотае около будоара на Императрицата, ще го одере жив, след като му потроши краката, го беше впечатлило дълбоко. Едва когато стигна до средата на стълбището, се сети, че лорд Емсуърт е в кочината, та реши за момента да отложи намеренията си.

— Луд си е — продължи да следва мисълта си полковник Уедж. — Нека ви разкажа какво се случи тук преди година-две. Една вечер се прибрах много късно от вечерята на Верните синове на Шропшир в Лондон и излязох да се поразтъпча след дългото пътуване с влака. Та тъкмо минавах край кочината на Императрицата, когато нещо, което бях взел за стар работен комбинезон, окачен на перилата, внезапно се размърда и оказа, че е Кларънс. Изкара ми ангелите. Запитах го какво прави там по това време на нощта, беше към дванайсет, а той ми отвърна, че слушал свинята. И, какво, мислиш, правеше свинята, запитах по-късно Хърмайъни, когато ѝ разказах случката. Пееше? Рецитираше „Гънга Дин“? Нищо подобно. Просто сумтеше, а Кларънс я слушаше и си търсеше лумбагото, както му казах.

В хода на анекдота лицето на лейди Хърмайъни недоволно се смръщи. Не ѝ стана приятно, че съпругът ѝ разправя история, която можеше да накара набеязаната за лорд Емсуърт булка да се усъмни в уместността на едно по-трайно обвързване с мъж, който ходи посред нощ да слуша как сумтят свинете. Стори ѝ се, че достопочтената Дафни присвива устни, както би го направила в училище, ако някоя зам.-директорка я осведомеше, че Анджела или Филис са открити да пушат зад гимнастическия салон.

— Само това правеше — продължи полковник Уедж, за да доизясни мисълта си в случай, че бе останала неразбрана. — Сумтеше. Помниш ли какво ти казах, старо? „Старо — казах ти аз, — трябва да погледнем истината в очите. Кларънс е изкукал.“

— Нищо подобно — остро отреагира лейди Хърмайъни и тъкмо се канеше да добави, че брат ѝ просто се нуждае от разумна съпруга, която да сложи точка на абсурдното му увлечение по тази свиня, когато най-сетне се появи и лорд Емсуърт.

— А, Хърмайъни — рече той. — А, Егбърт. Тъй, тъй.

Лейди Хърмайъни кисело го изгледа. Като се вземеше предвид, че той се завръщаше от пътешествие, включващо сблъсък с опасностите на Ню Йорк и два корабни концерта, единия от които трябваше да ръководи, поздравът ѝ би могъл да бъде и по-приветлив.

— Ето те най-сетне и теб, Кларънс. Почти бяхме изгубили надежда да те видим. Помниш ли Дафни Уинкуърт, навремето Дафни Литълуд?

— О, да. Тъй, тъй — заяви лорд Емсуърт.

Говореше с възхитително присъствие на духа. Нищо в маниера или гласа му не подсказваше, че видът на тази жена го кара да се чувства като герой на криминален роман, приклепен в подземното леговище на бандата на Черните мустаци. Английският аристократ умее да носи маска.

— Дафни ще остане при нас до началото на учебната година.

— Тъй, тъй.

Като усети, че ако не му попречат, ще продължи да повтаря „Тъй, тъй“ до мръкване, лейди Хърмайъни хладно го запитва иска ли чай и с едно последно „Тъй, тъй“ и „Чай ли? Да, би било прекрасно, прекрасно“ той седна и започна да пие предложената му напитка. Полковник Уедж гостоприемно му подаде сандвич с краставичка.

— Радвам се да те видя отново, Кларънс — рече той. — Пристигна тъкмо навреме да се видим. Утре заминавам.

Светкавична искрица на надежда проблесна в мрака на лорд Емсуърт.

— И Хърмайъни ли? — запитва той с усещането, че нещата може и да се оправят.

— За Бога, не. Хърмайъни остава. Ще отсъствам само ден-два. Кръстницата ми в Уърчестър има рожден ден и аз винаги трябва да съм при нея. Нещо като кралска заповед.

— О? — реагира лорд Емсуърт с посърнали надежди. Чувстваше се объркан. Поглеждаше крадешком достопочтената Дафни над ръба на чашата и не можеше да повярва, че дори преди двацет години, когато беше по-млад и енергичен от днес и вероятно по-податлив на пристъпи на храброст, вече непостижими, е могъл да обмисля евентуален годеж с толкова отблъскваща жена. А при мисълта действително да се ожени за нея му се стори, че вместо сандвич с краставички преглъща живи пеперуди. Беше готов да уважава от

разстояние достопочтената Дафни Уинкуърт, да ѝ пожелае несекващ успех в избраното от нея поприще и да препоръчва услугите ѝ на родители с дъщери, нуждаещи се от образование, но нищо повече.

От комата, в която бе изпаднал, го изтръгна гласът на достопочтената Дафни. Казваше, че има да пише писма. С нехарактерен за него проблясък на светски обноски той стана и ѝ отвори вратата.

— Странно — рече, като се върна на стола. — Галахад ме уверява, че двамата с нея се познаваме от много години, но мога да се закълна, че за пръв път я виждам. Как каза, че беше името ѝ?

— Остави сега името ѝ — рязко отвърна лейди Хърмайъни. — Кларънс, ти наистина си невъзможен.

— Ъ?

— Да изчезнеш така, вместо да дойдеш при нас веднага след пристигането си.

— Ама исках да видя свинята.

— Нямаш никакви обноски. Дафни се обиди. Всеки би се обидил. Надявам се, че ще си направиш труда да бъдеш по-любезен с Типтън.

— Ъ?

— Получихме телеграма от Типтън, че утре пристига.

— Кой е тоя Типтън?

— О, Кларънс! Типтън Плимсол е мъжът, за когото ще се омъжва Вероника.

— Коя... — започна лорд Емсуърт, но се усети навреме. — Да, да, разбира се. Дъщеря ви Вероника. Тъй, тъй.

— Видя ли се с Типтън, докато беше в Ню Йорк? — запита полковник Уедж.

На устните на лорд Емсуърт затрептя едно „Ъ? Какво? Не съм“, когато изведнъж се сети. Плимсол, Типтън Плимсол. Да, разбира се. Нещата му се проясниха.

— Не, не сме се виждали — обясни той, — но една нощ ми се обади по телефона. Стори ми се приятен младеж. С доста дрезгав глас, но много учтив. Колко жалко, че е загубил всичките си пари.

2.

Рядко се случваше изказване на лорд Емсуърт да привлече внимание. Когато говореше, хората предпочитаха или да не го слушат, или, ако забележките му все пак достигнеха слуха им, ги отминаваха като недостойни за внимание. Но дори Гали, разказващ последната си занимателна история пред възторжен кръг слушатели в клуб „Пеликан“, не би омагьосал аудиторията си по-могъщо от тези няколко прости думички.

Над стаята надвисна мълчание, обикновено описвано напълно основателно като гробно. Очи се блещеха, ченета увисваха. И тогава двамата Уедж, съпруг и съпруга, продумаха в един глас:

— Какво?!

— Загубил си е парите! — извика лейди Хърмайъни.

— Да, не знаехте ли? — леко се изненада лорд Емсуърт. — Мислех, че ви е казал. Напълно е разорен. Сега продава ябълки.

Лейди Хърмайъни впи трескава ръка в челото си, а полковник Уедж — в мустака.

— Ябълки? — със спаднал глас прохриптя лейди Хърмайъни.

— Как така ябълки? — обърка се полковник Уедж.

Лорд Емсуърт разбра, че трябва да им се обясни внимателно.

— Според Галахад всички в Америка сега с това се занимават. Не можах да разбера точно, но доколкото схванах, сполетяло ги е нещо, наречено крах на борсата за ценни книжа. Опасявам се, че не знам какво значи това, но очевидно е нещо, което кара хората да губят пари и когато загубят всичките си пари, започват да продават ябълки. Колкото и да е странно, макар повечето хора да ги обичат, аз не ги харесвам. Все пак за тях се твърди, че държат лекаря настрана, тъй че без съмнение намират добър пазар. По всяка вероятност приятелите му казват каква цена да им сложи. Самият аз не знам, но Типтън вероятно си е намерил кой да го съветва по тези въпроси. Предполагам, че могат да се продават на килограм, но...

— Кларънс!

— Ъ?

— Къде научи това?

— Кое?

— Че Типтън си е загубил парите.

— Самият той ми го каза. Съвсем ясно си спомням разговора ни. Както казах, беше по телефона. Нюйоркските хотели имат телефони в стаите. Можеш да си поръчаш храната по тях. Каза ми го една крайно любезна камериерка. Обясни ми, че ако искам например закуска, трябва само да вдигна телефона и да поискам обслужване по стаите. Излезе съвсем права. Опитах няколко пъти и всеки път успешно. Знаете ли, че когато в Америка поръчат чай, ви го носят в малки торбички?

Лейди Хърмайъни не халоса брат си със сопа поради единствената причина, че не разполагаше с такава.

— Кларънс!

— Ъ?

— Спри да бръщолевиш!

— Да, кажи ни нещо за разговора ти с Типтън — настоя полковник Уедж.

— Нали това ви разправям — обиди се лорд Емсуърт. — Както вече споменах, говорихме по телефона. Беше много късно през нощта и си бях легнал, когато внезапно телефонът зазвъня и някакъв глас каза: „С лорд Емсуърт ли разговарям?“ Не, грешка. Каза: „Ало“ и после попита дали съм лорд Емсуърт. Разбира се, че съм, отговорих аз и той заяви, че много съжالياва, дето ме безпокои по това време на нощта. „Няма нищо, драги приятелю“, отвърнах аз. В интерес на истината, още не бях заспал. Някой ме беше събудил малко преди това — друг тайнствен глас. Поиска да разбере дали съм граф Емсуърт и когато казах, че съм, затвори. Стори ми се доста странно, но предполагам, че подобни неща се случват непрекъснато в Америка. Много особена страна.

— Кларънс!

— Ъ?

— Би ли продължил по същество?

— Какво същество? А, да. Да, да, тъй, тъй. Докъде бях стигнал? А, да. Та този глас, вторият, ми каза, че съжالياва, дето ме безпокои толкова късно през нощта, а аз отвърнах: „Няма нищо, драги ми приятелю. Между другото, кой сте вие?“, запитах го аз и той обясни, че

е Типтън Плимсол. „Загубих всичките си пари“, уведоми ме след това, а аз отвърнах, че съжалявам да го чуя, и той ме запита не мога ли да му услужа с двайсет долара. Забравих колко е това в наша валута, но е съвсем дребна сума, тъй че казах, да, разбира се, ще му услужа. Трябваше да спомена, че още в началото ме извести, дето е годеник на племенницата ми Вероника, и дори спомена, че е гостувал в замъка, макар аз да не си го спомням. Е, накратко, казах, разбира се, ще му услужа, а той прочувствено ми благодари и запя.

Бяха изминали няколко минути, откак лейди Хърмайъни не се беше хващала за челото, и сега запълни пропуската.

— Запя?

— Да, започна да пее. Доколкото си спомням, текстът гласеше, че на небето има дъга, тъй че да пийнем още кафе и да хапнем още сладкиш. Изобщо не се изненадах. Предполагам, че отдавна не беше ял нищо, а сладкишът засища. В Америка ядат сладкиш с извара, нещо съвсем нормално за тези, на които им харесва, но аз не бих го сложил в уста за нищо на света. Попитах го дали би желал да получи парите сутринта, но той кача „не“, трябвали му веднага. Там е така. Все бързат, напират, всичко трябва да стане на часа. Попита не мога ли да ги изпратя по някого и аз отвърнах, че мога, после го чух да пита някого, май се казваше Гароуей, какъв е адресът на затвора.

— Затвора?

— Този Гароуей, изглежда, беше компетентен човек, защото веднага му го каза. Галахад познавал навремето полицаи на име Гароуей, но той отдавна е умрял, тъй че едва ли е бил той. Да, очевидно е бил задържан.

Лейди Хърмайъни беше спряла да се държи за челото вероятно защото усети, че това няма да я доведе до никъде, а само хабеше енергия. Приличаше на готвачка, която малко преди началото на официална вечеря е открила, че рибарят не е изпратил омарите. Първото ѝ желание беше да изпищи, но си наложи да говори спокойно, само гласът ѝ силно напомняше на глас от отвъдното, ала и най-строгийт критик не би могъл да я упрекне за това.

— Кларънс, това някаква шега ли е?

— На Плимсол надали му е било до шегички. Никой не обича да проси пари.

— Мисълта ми е да не си измислил всичко това.

Лорд Емсуърт справедливо се засегна.

— Как така ще си измислям! За какво ми е да си измислям? И изобщо бих ли могъл? Проклятие, да не ме смяташ за способен да съчиня подобно нещо? Аз да не съм Шекспир!

— Но как би могъл да е в затвора?

Въпросът учуди лорд Емсуърт.

— Ами сума ти народ е в затвора. На младини Галахад най-редовно прекарваше нощите в ареста на участъка на улица Боу, а ако не греша, веднъж дори беше осъден на две седмици без право на замяна с глоба. Толкова често са го арестували, че знаел малките имена на всички полицаи от западния район на Лондон. Някои от тях имаха много смешни имена. Един се казваше Егбърт. Божичко, Егбърт, и ти се казваш така, нали? Колко е малък светът.

Твърде малък, мислеше лейди Хърмайъни, да побере едновременно нея и брат ѝ Кларънс. Нищо не ѝ лазеше по нервите повече от бърбривите изстъпления на лорд Емсуърт. Смяташе се за милозлива жена, но най-милото, което можеше да каже за Деветия граф в този момент беше, че не носи монокъл.

— Велики Боже! — включи се полковник Уедж и с това май каза всичко.

Започваше да се здрачава и както винаги, когато светлината си отиваше, лорд Емсуърт бе призован от кабинета си и от „Грижа за свинята“ на Уипъл. Промъкна се крадешком към вратата, а разказът му бе пожънал такъв успех, че сестра му и зет му установиха неговата липса едва когато вече беше стигнал средата на стълбището. Годиците на изплъзване от обратния пол го бяха дарили с ненадмината техника.

3.

В напуснатата от него стая няколко минути цари мъртвешко мълчание, сякаш повествованието му за нощния живот на Ню Йорк бе лишило от дар слово намиращите се в нея. Лейди Хърмайъни първа възстанови функциите на гласните си струни.

— Егбърт!

— Да, скъпа?

— Смяташ ли, че е вярно?

— Опасявам се, че не е изключено.

— Знаеш как Кларънс обърква конците.

— Съгласен съм. По правило гледам на всичко, което ми казва, като на ломотене от тапицирана килия. Не бих повярвал на думите на Кларънс, че вали, дори ако има наводнение. Но в този случай не виждам повод за съмнение. Все пак Типтън сам му се е доверил.

— Така е.

— И се обърнал към него с молба за двайсет долара.

— Така е.

— Ами това е. Явно е играл на борсата и крахът го е ликвидирал. Не е първият милионер, с когото се случва, няма да е и последният.

Отново се спусна мрачно мълчание. Полковник Уедж се изкашля.

— Какви мерки смяташ да вземем, скъпа?

— Трябва да кажем на Вероника.

— Разбира се. Не можем да допуснем да отиде в църквата и младоженецът да й разкрие в изповедалнята, че няма пукната пара.

Лейди Хърмайъни се намръщи. Стори й се, че съпругът й проявява липса на такт. Типично за военните.

— Парите нямат нищо общо — отсече тя. — Ако беше само проблемът, че не е толкова богат, за колкото сме го мислили, нямаше да имам нищо против. Но Кларънс каза, че е бил в затвора.

— Интересно за какво са го закопчали.

— Вероятно за скитничество или просия. Какво значение има? Въпросът е, че не можем да допуснем Вероника да се омъжи за човек със затворническо минало.

— Значи ще пишеш на Ви?

— Ще отида лично да я видя.

— Да, така ще е най-добре.

— Звънни на Бийч и му кажи Ваулс веднага да докара колата.

Трябва да ме закара в Лондон още тази вечер.

— Ще пристигнеш доста късно.

— Разбира се, но утре сутринта ще говоря с нея и ще я накарам да пише на Типтън и да развали годежа.

— Смяташ ли, че ще те послуша?

— Разбира се. Ще се погрижа за това. Вероника винаги прави каквото ѝ кажа.

— Вярно — съгласи се полковник Уедж, който в това отношение приличаше на дъщеря си, отиде до стената и натисна звънеца.

ΠΕΤΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Провинциалното градче Маркет Бландингс е една от гордостите на Шропшир, и то напълно основателно. Живописната Главна улица, покритата с мъх църква, магазините с червени покриви и старовремските странноприемници с горните си етажи, уютно надвесени над паважа, очароват окото и особено окото, свикнало ежедневно с гледката на Халси Корт, Лондон.

Сам прецени мястото като естетично издържано веднага след пристигането си, а следващия следобед, докато седеше с топче хартия и молив в градината на „Гербът на Емсуърт“, откри, че магията му действа благотворно и в професионално отношение. Всички писатели добре знаят, че нищо не може да се сравни по благотворното си въздействие върху творческите способности със смяната на околната среда. В Халси Чеймбърс Сам не пожъна успехи при опитите си да отрази приключенията на котенцето Пухчо, а сега откри, че историята сама се лее от перото му. Не след дълго стигна до момента, когато имаше всички основания да напише „Край“ с доволното усещане, че стига редакторът на „Лигавчета и гащеризончета“ да не страда от размекване на мозъка, какъвто риск винаги съществува при редакторите, чекът е фактически вече в джоба му.

Като изпълни задачата си, мислите му, подобно на мислите на всеки друг писател, приключил с трудната работа, се насочиха към бирата. Снощи на вечеря, а също и през деня на обяд беше опитал творението на „Гербът на Емсуърт“ и го намери за превъзходно. Стана, остави хартията и молива в стаята си и се запъти към бара. Точно в този момент икономът Бийч със сгорещен и измъчен вид се дотътри вътре.

Привършил задълженията си около обедната маса и без повече икономски задължения до часа на вечерята, Бийч мудро пое надолу по дългата алея на замъка Бландингс, мина през портата в дъното и запъхтя по стръмния път. Околността бе обхваната от непосилна жегата и слънцето прежурише, но въпреки настойчивите съвети на поета Кауард да се избягват ултравиолетовите лъчи намерението му беше да

изтрамбова пеша до „Гербът на Емсуърт“ — разстояние от близо три километра, и своевременно да се върне.

Хъксли Уинкуърт би останал крайно доволен, ако научеше, че този атлетичен подвиг се явяваше пряк резултат от критиката му предишната сутрин. Думите му бяха уязвили Бийч, защото нетактичната им откровеност целеше именно да нарани, но като справедлив човек след дълъг размисъл осъзна, че детето, макар и изразило се по твърде недостоен начин, може би имаше право, фигурата му май наистина бе понатежала и имаше нужда от намаляване на теглото. Заседналият икономски живот си казваше думата.

Не е нужно да споменаваме неприятните му изживявания по пътя — капките пот, запъхтяването, пришката на десния крак. Хроникьорът се спира едва на момента, когато, добрал се до „Гербът на Емсуърт“, той доуца в бара и като облиза жадно устни, помоли барманката да му наточи халба от бирата, която Сам бе намерил за толкова галеща небцето. Чувстваше, че честно я е заслужил.

Името на барманката беше Марлийн Ненагледната, тъй като се явяваше племенница на Джордж Сирил Ненагледния — бившия свинар на лорд Емсуърт. Бийч недолюбваше Джордж Сирил, като го смяташе за нисш пролетарий, и още по-лошо — за човек без уважение към висшестоящите. Беше подочул, че в няколко случая този парий го е нарекъл „дърт дебелак“ и „надут мърморко“, а случаят, когато се беше обърнал към него с думите „Ей, пуяк“, не увяхваше в паметта му. Нищо, дори слабо напомнящо за дружелюбие не можеше да съществува между него и бившия свинар, но икономът проявяваше търпимост и симпатия към Марлийн и когато след няколко любезни фрази той извади сребърния си часовник, спечелен в турнира по хвърляне на стрелички, да види как напредва времето, а тя каза: „Ооо, господин Бийч, мога ли да го погледна?“, той охотно го откачи от самото си и го остави на тезгяха, поласкан от интереса на момичето.

Не можеше да желае нищо повече от реакцията ѝ. Тя изписка два пъти и се изкикоти.

— Ах, колко е красив, господин Бийч!

— Много хубава награда.

— И наистина ли го спечелихте от стреличките?

— Имах този късмет.

— Направо е страхотен.

Все едно, че му каза: „Трябва да сте много добър на стрелички, господин Бийч“ и Бийч тъкмо приемаше похвалата със скромно махване с ръка, когато в бара влезе старшина Евънс от полицията на Маркет Бландингс. Беше паркирал велосипеда си отвън и идваше да обърне набързо една бира, преди да продължи обиколката си. Но като видя Бийч, временно забрави за мисията си. Тази сутрин на гарата беше чул много хубав виц от сержанта си, та искаше да го разпространи.

— Здравсти, господин Бийч.

— Добър ден, господин Евънс.

— Имам специален виц за вас.

— Тъй ли?

— Марлийн, не е за твоите уши. Елате отвън, господин Бийч.

Тръгнаха да излизат заедно точно когато Сам стигна до вратата. Сблъсъкът беше неизбежен.

— Извинете, сър — рече Бийч.

— Грешката е моя. Изцяло моя. Извинете, извинете, извинете — отвърна Сам.

Говореше с весел трепет в гласа, защото настроението му беше бодро и оптимистично. Не само фактът, че бе завършил разказа и се бе сбогувал с котенцето, към което и без това не питаше топли чувства, лежеше в основата на това усещане за благополучие. Разговорът му с Гали в Халси Чеймбърс го беше стимулирал, както често се случва с хората, разговаряли с Гали. Беше го оставил с убеждението, че е достатъчно само да се види със Санди, да проведе с нея открит дебат около кръглата маса и всички недоразумения, ако станалото между тях можеше да се нарече така, щяха да бъдат забравени. Щеше да й каже, че съжалява, загдето я е нарекъл риж инат, тя щеше да му се извини, че го е замерила с пръстена, щяха отново да се целунат с насълзени очи, както тъй добре се беше изразил покойният лорд Тенисън, и всичко щеше да се оправи. Не хранеше никакво съмнение в правотата на Гали, че работата е опечена, та светът му изглеждаше прекрасен. Обичаше всички срещнати. Едва бе погледнал охранения тип, с когото се бе сбутал на вратата, но беше сигурен, че той ще се окаже крайно мил охранен тип, ако го опознае по-отблизо. Хареса му и вида на старшина Евънс, а и външността на Марлийн Ненагледната, към която се

приближаваше с чаровна усмивка и молба да му наточи халба от еликсира, с който „Гербът на Емсуърт“ оправдано се гордееше.

— Хубав ден — отбеляза Марлийн, като изпълни поръчката, защото много я биваше по разговорите. Една барманка трябва да притежава светкавична реакция. Последната създава приятелска атмосфера и стимулира стокооборота.

— Чудесен — не по-малко сърдечно откликна Сам. — Ей, някой да не ви е подарил часовник? Да нямате рожден ден?

Марлийн се изкиска. Премузикален звук, реши Сам. В настроението, в което беше, и скърцането на вилица по чиния щеше да му достави музикална радост.

— На дъртия дебелак е. Спечелил го на турнира по мятане на стрелички.

— Дъртия дебелак? Говорите за господина, с когото току-що изтанцувах една румба?

— Чичо Джордж винаги го нарича дъртия дебелак. Чичо Джордж е много забавен.

— Не се съмнявам в духовитостта му. А защо е на тезгяха?

— Показваше ми го, но излезе, защото старшина Евънс искаше да му разкаже мръсен виц.

— Какъв виц? Не го ли знаете случайно?

— Не, не го знам.

— Трябва някой път да го накарам да ми го разкаже. Да — рече Сам, като взе часовника, — наистина е много хубав. Струва си да се спечели дори с цената на целодневно мятане на стрелички, което по мое мнение е най-тъпият начин на света да си прекараш в...

Щеше да каже „времето“, но думата угасна на устните му. Вратата на бара на „Гербът на Емсуърт“ гледаше към пътя и при хубаво време винаги беше отворена. И ето че покрай нея на колело мина червенокосо момиче, при вида на което всички мисли за бири, часовници и барманки бяха изтрети като с мокра гъба от мисълта му. Изтърча навън, викайки името ѝ, и тя стреснато се огледа. Когато го видя, очите ѝ се ококориха и като рипна на колелото, отпраши с всичка сила. Сам, ругаейки, хукна подир нея, макар че надеждата за конструктивен резултат беше нищожна.

Докато тичаше, смътно чу зад гърба си някакъв звук като локомотивна свирка, но нямаше време да му обърне внимание.

2.

Локомотивоподобната свирка, която така слабо впечатли Сам, се беше изтръгнала от устата на Марлийн Ненагледната. Потрябваха ѝ няколко секунди, за да изтича до вратата и да изскочи навън, защото остана известно време парализирана от смайване. Досега бе водила мирно съществуване и нищо, дори бегло напомнящо кражбата на ценни часовници под самия ѝ нос, не бе смущавало безметежието му. Барът на „Гербът на Емсуърт“ не беше кръчмата на Мейлмют в Дивия запад, където почнат ли момчетата да се веселят, може да се очаква поне да застрелят пианиста. Клиентите тук бяха порядъчни господа от категорията на иконома Бийч, собственика на гаровото такси Дж. Робинсън и аптекаря Булстроуд. В свърталището ѝ за първи път се появяваше клиент от типа на Опасния Дан Макгрю, като току-що избягалия от него.

И тя съответно онемя. После гласните ѝ струни възвърнаха поносима форма и Марлийн изрази загрижеността и раздразнението си с протяжно: ИИИИИИИИИИИИ!?! , което вероятно се чу в не една далечна енория.

То положително заинтригува както Бийч, така и старшина Евънс, които се кискаха на вица, застанали на няколко метра. Гласът ѝ прозвуча за тях като сигнал за атака на бойни коне. Бяха забелязали Сам да излиза и да хуква по пътя, но не бяха помислили нищо лошо и отдадоха подвижността му на внезапно припомнена среща. Но когато осъзнаха, че именно напускането му бе причина за ИИИИИИИИИИ!?!-то на Марлийн Ненагледната, здравият разум им подсказа, че е извършено злодеяние. Уравновесени момичета като Марлийн не надаваха ИИИИИИИИИИИИ!?! без основателна причина. Така че двамата хукнаха към нея — старшината взе преднина, защото телосложението на Бийч бе разчетено повече за красота, отколкото за високи скорости, и той изостана с една-две дължини.

— Кво става? — запита старшина Евънс, лаконичен както винаги. Опитен наблюдател, той забеляза, че Марлийн кърши ръце, и

този жест му се стори многозначителен. Комбиниран с ИИИИИИИИИИИИ!?! — положително значеше нещо.

— О, господин Бийч! Господин Бийч!

— Какво има, госпожице Ненагледна?

— Оня отмъкна часовника ви! — извика Марлийн, а ръцете ѝ продължаваха да се кършат. — Сложи го в джоба си и избяга с него!

Тези думи произведоха съвършено различно въздействие върху двамата мъже. Бийч замръзна като статуя на изумлението, защото часовникът наистина му беше много скъп и загубата му го накара да се почувства като някой от поетите на деветнайсети век, които постоянно губеха скъпите си газели. Не беше изпитвал подобно усещане за безутешност от онази вечер, когато един от гостите на вечеря в замъка бе поискал малко вода да си разрежи бялото вино. Това го накара да се запита накъде върви светът.

От своя страна старшина Евънс бе открил в думите ѝ всички вливащи енергия качества на широко рекламиран тоник. Там, където Бийч скърбеше, той се вземаше в ръце. Кръстът, който трябва да влечи на плещите си всеки английски селски полицай, е липсата на дух и инициатива у местните престъпни класи. Човек като нюйоркския полицай Гароуей винаги има подръка повече от необходимите му разпространители на наркотици, взломаджии и психопати със секири, съсекли шестима, докато в Маркет Бландингс ще извадите късмет, ако налетите на куче без нашийник или безредици в кръчмата в някоя съботна вечер. Бяха минали месеци, откак старшина Евънс бе извършил що-годе приличен арест, и този внезапен изблик на престъпност извади на повърхността най-доброто у него. Да скочи на велосипеда си и да завърти педалите като състезател в шестдневно състезание беше въпрос на секунда. Не се спря дори да ревне: „Хо!“ — стандартният му коментар на необичайното.

Не след дълго забеляза мъжа, издирван от полицията. Сам на бърза ръка заряза преследването, осъзнал безплодността на напъните на бегач да застигне велосипедист с преднина от петдесет метра. Стоеше по средата на пътя, а устните му мърдаха в безмълвен монолог, който, ако се чуеше, нямаше да има шанс да мине през цензурата дори в нашето либерално време на свободното слово.

Слънчевото настроение, с което бе започнал неговият ден, беше попарен от слана. Пет минути по-рано беше приятел на целия свят,

директно излязъл от Дикенсов роман, а сега гледаше на човешката раса с лошо око и не виждаше бъдеще пред себе си. Когато пристигна старшина Евънс с колелото, той реши, че никога не е виждал полицаи, чиято външност толкова да не му допада. Струваше му се, че човекът няма нито едно качество, достойно за похвала.

От своя страна старшината също не го одобряваше. Човек трябваше да е крайно слаб четец на лица, за да забележи в погледа му нещо, дори слабо напомнящо симпатия. Имаше лице, сякаш издялвано от дълговечен материал, като гранит например, и остави велосипеда на земята със зъл блясък в очите. Като тръгна към Сам, някой пътешественик, обиколил Изтока, добре познаващ тигрите от джунглата, веднага би забелязал приликата му с такъв, готвещ се да скочи връз плячката си.

— Хо! — рече той.

Правилният отговор, естествено, би бил: „Хо и на теб“, но Сам беше прекалено погълнат от мрачните си мисли, за да му отговори. Взираше се начумерено в старшина Евънс. Не знаеше защо този досадник му натрапва компанията си и присъствието му го дразнеше.

— Е? — лаконично и през зъби произнесе той. — Какво искате?

— Теб — отсече още по-лаконично старшината. — Какво правиш с тоя часовник?

— С кой часовник?

— С този — отвърна старшина Евънс, ловко го измъкна за верижката от десния външен джоб на сакото на Сам и го залюля пред носа му.

Сам се втрещи, точно както в детството си се втрещяваше от фокусите на някой маг, извадил от чужд цилиндър два заека и аквариум със златни рибки.

— Боже мой! — ахна той. — Това е на дебелия мъж в „Гербът на Емсуърт“.

— Прав си, принадлежи на дебелия мъж в „Гербът на Емсуърт“.

— Взел съм го по грешка.

Старшина Евънс не беше човек, който лесно се размиваше. Дори на вица на сержанта, колкото и пиперлив да беше, само се беше усмихнал. Но това изказване изтръгна от него бърз кикот, а след кикота последва саркастично изхилване. Друг човек би казал: „Да, да, вярвам ти“, но той реагира само с „Хо!“.

Сам разбра, че се налагат обяснения.

— Случи се следното. Момичето на бара ми го показваше, а аз изведнъж видях някого... тъъ... някого, с когото исках да разменя две думи, да минава край вратата и затова изтичах навън.

— С часовника в джоба.

— Трябва да съм го пъхнал там несъзнателно.

— Хо!

Разкажанието, че беше лишил един добър човек от несъмнено ценното му притежание, поуспокои Сам. Все още чувстваше враждебност към човешката раса и с радост би минал без нея, но виждаше, че е извършил нещо лошо, и се налагаше да се извини. Цъкна само укорително с език.

— Крайно идиотска постъпка. Ще го върна на собственика му.

— Аз ще го върна на собственика му.

— Ще го направите ли? Много мило от ваша страна. Той ще се зарадва. Хубавичко ще се посмеете двамата.

— Хо!

Тази сричка засилваше неприязънта, която Сам от самото начало изпитваше към този натрапник в синя униформа.

— Не можете ли да кажете нещо друго освен „Хо“? — изсъска той.

— Мога — изръмжа старшина Евънс. По правило не действаше прибързано със заподозрените, но рядко му се предлагаше такъв сгоден случай. С непреодолимо доволния вид на комик, комуто партньорът е подал правилната реплика, той продължи: — Да, мога да кажа и нещо друго освен „Хо!“. Мога да кажа: „Арестуван сте!“ — заяви доволно той и сложи ръка на рамото на Сам.

Моментът не беше подходящ за слагане на ръце върху рамото на Сам. Той и бездруго едва понасяше разговора с мъж, който видимо съчетаваше у себе си всичко ненавистно в дадена раса, а именно човешката, която Сам особено силно мразеше, та разтривката по врата от негова страна беше, както се казва, последната капка. С рефлекс, който би заинтригувал доктор Павлов, юмрукът му изхвърча, чу се звънлив звук при съприкосновението му с окото на старшината, извършено с цялата сила на мускулестото тяло. Старшината политна назад, кракът му се препъна в някакъв камък и той го стовари на земята с трясък, достоен за двама старшини. А Сам се хвърли към

колелото, яхна го и отпраши със скорост, която Бийч в атлетичната си младост би могъл да достигне, но не и да надмине. Ако беше жив четирийсет години преди това, ако беше член на църковния хор, в който участваше Бийч, и ако гласът му по някакво щастливо стечение на обстоятелствата не бе започнал да мутира до първата неделя след Богоявление, което би му осигурило правото да участва в състезанието, в което икономът се бе увенчал с лаври, надпреварата вероятно щеше да завърши с две първи места.

3.

Ако тръгнете от точка, разположена на около двеста метра от Маркет Бландингс, на велосипед, току-що задигнат от местния полицай, и започнете да въртите педалите по главния път, скоро ще стигнете до малка паланка на име Бландингс Парва, разположена досама портите на замъка Бландингс. Състои се от няколко къщурки, църква, викариат, универсален магазин, езеро с патенца, бензиностанция (единствената дан на съвременността) и странноприемница „Синият Глиган“. В последната настъпи краят на пътешествието на Сам.

Беше изминал пеша последните етапи от маршрута, защото малко преди Бландингс Парва му мина през ума, че колкото по-скоро се отърве от арабския си жребец, толкова по-добре ще е за него. Никога не се препоръчва дълго да задържате краден и търсен велосипед, особено ако е бил собственост на полицейските сили. Та затова на около четиристотин метра преди финала Сам подпря превозното средство на крайпътен прелез и така влезе в помещенията на „Синият глиган“, дегизиран като безукорен пешеходец. Седна в мрачната хладна бирария и започна да обмисля положението, в което се бе озовал.

Веднага осъзна, че попада в графата не твърде розово. Колкото и да лъскаше фактите, не можа да стигне до друго заключение, освен че е беглец от правосъдието, с едни гърди пред полицията. Преброи наум различните престъпления, които бе извършил — кражба на часовник, кражба на велосипед, оказване съпротива на полицай при изпълнение на служебните му задължения, причинявайки му телесна повреда, и остана с усещането, че ще извади късмет, ако се отърве с доживотна присъда.

Проблемът какво да направи оттук нататък надхвърляше възможностите му. Налагаше се участието на по-умна глава и за щастие на един хвърлей място имаше точно такава.

— Бихте ли ми дали лист и плик за писмо? — обърна се той към собственика. — Има ли наблизно някой, който да занесе в замъка

бележка на господин Галахад Трипуд?

Собственикът отвърна, че синът му Гари ще се радва да извърши услугата срещу шест пенса.

— Ще му дам цял шилинг — обеща Сам.

Не беше богат човек и за него шилингът си беше шилинг, но ако той можеше да му осигури среща с човека, към чиято интелигентност и изобретателност хранеше най-дълбоко уважение, нямаше да бъде прахосан.

ШЕСТА ГЛАВА

1.

Една нощ отдих и укрепващ коктейл преди обяд бяха достатъчни да разпръснат всяка умора, която може би бе изпитал Гали след вчерашното пътуване. Превъзходното му здраве, подпомогнато от тютюна, късното лягане и алкохола, винаги му позволяваше да се възстанови бързо и той беше свеж и кипящ от енергия след дейности, които биха накарали повечето въздържатели едва да се дотърят до креслата си и морно да отдъхват в тях с вдигнати крака.

Телефонното обаждане на Сам точно преди обяд, с което той обяви пристигането си в „Гербът на Емсуърт“, бе като венец на чувството му за благоденствие. Беше се запътил да търси Санди, за да я подготви за предстоящото изпитание, но когато мина край вратата на лорд Емсуърт, тя се отвори с трясък и обитателят на стаята изхвъркна навън с разкривено лице, веещо се на вятъра пенсне и изражение на човек, докаран до ръба, че и по-нататък.

— Галахад! — страстно извика той. — Не мога да го понеса. Ще се намеся. Ще взема крути мерки.

— Вземи и по-крути, щом искаш, драги ми приятелю — любезно отвърна Гали. — Живеем в Замъка на свободата. За какво се каниш да вземаш крути мерки?

— По отношение на онова момиче Календър. Влудява ме. Страшна напаст е. По-лоша е и от Бакстър.

Силни думи. Лорд Емсуърт открай време беше на мнение, че Незаменимия Бакстър, сега щастливо установен на работа при американски милионер на безопасното разстояние от пет хиляди километра в Питсбърг, щата Пенсилвания, когато се стигаше до дразнене, юркание и общо потисничество, беше вдигнал летвата толкова високо, че всички други секретарки и секретари трудно можеха да я надскочат.

— По-лоша е и от онази Бригс.

Ново впечатляващо изявление. Лавандула Бригс, която беше връчила оставката си и заминала за Лондон да открие машинописно

бюро, може да не беше нетърпима като Рупърт Бакстър, но силно се беше домогнала до палмата на първенството му.

— Затрупала е писалището ми с писма, на които настоява да отговоря незабавно. Мъкне ги непрекъснато, както помияр влочи кокали в трапезарията. Купища.

— Писма от почитатели?

— А какво е направила с кабинета ми! Вони на препарати за почистване и не мога да намеря нищо.

— Да, видях я да го разтребва.

— Искаш да кажеш да го разхвърля. Тежко е — рече лорд Емсуърт и потрепери от самосъжаление. — Отивам в Америка за сватбата на родната си сестра и когато се връщам с надеждата най-сетне да намеря покой, какво заварвам? Заварвам не само поредната сестра, разположила се като у дома си, но и натрапено от нея очилато момиче с рижа коса, чиято единствена цел е да ме докара до нервна криза.

Гали съчувствено кимна. Нямахше как да го утеши, но реши да вметне добра дума за Санди.

— Кларънс, тя просто е съвестна. Такива са младите. Съсипва се от работа.

— Тя дали се съсипва не знам, но мен положително ще съсипе — кисело отсече лорд Емсуърт, с което направи едно от най-духовитите изказвания в живота си. Толкова му хареса, че го повтори няколко пъти, а Гали отново закима съчувствено.

— Разбирам, че намесата ѝ е трудно поносима — започна той, — но постави се на нейно място. Тя е младо момиче, изгарящо от желание да прави добрини. В агенцията или както там се наричат тези организации са ѝ казали, че са ѝ намерили работа в замъка Бландингс, и очите ѝ са светнали. „Това не е ли резиденцията на великия лорд Емсуърт?“, е попитала тя. „Точно така“, отвърнали са те. Тя е потреперила от глава до пети и смаяно е извикала: „Той е върхът! Ще трябва да запретна ръкави и крачоли и да не оставя камък непреобърнат или името ми ще се покрие с кал. Това момче ще очаква работа като хората.“ Кларънс, трябва да разбереш, че за младата Санди ти си богоподобна фигура. Слушала е легенди и песни за теб. Вдъхваш ѝ страхопочитание. Гледа на теб като на кръстоска между султан от старата школа и строг дядо.

— Дядо? — сащиса се лорд Емсуърт.

— Прадядо — поправи се Гали. — И щом те е затрупала с домашни, най-добре ще е да се заемеш с тях.

— Отивам да си видя свинята.

— Ще дойда с теб. Често съм казвал, че няма нищо по-освежаващо от хубав оглед на Императрицата веднага след обяда. Препоръчват го най-известни специалисти по вътрешни болести. Но ще си изпатиш, ако те хване да кръшкаш.

— Няма да допусна да ми диктува собствената ми секретарка — надменно заяви лорд Емсуърт.

Докато вървяха през обсипаната с лютичета поляна към кътчето, където се помещаваше самостоятелният апартамент на Императрицата, Гали оживяваше разходката с историята за момичето, което заявило на годеника си, че няма да допусне да му бъде диктувано, а станало стенографка, но лорд Емсуърт, който никога не слушаше истории, а рядко слушаше каквото и да било, продължи да обяснява защо намира Санди за такъв таралеж в гащите. Стигнаха до целта и се загледаха с полагаемото благоговение във впечатляващите контури на сребърната медалистка, когато някакъв глас ги поздрави, и като се обърнаха, забелязаха към тях да приближава висок и слаб младеж. На лорд Емсуърт той се стори напълно непознат, нищо, че се бяха срещали често, но Гали, който беше по-добър физиономист, го разконспирира като Типтън Плимсол и весело отвърна на поздрава му. Открай време беше привързан към Типтън и понякога стигаше в чувствата си дотам, че ако въпросният известен клуб още съществуваше, щеше с чиста съвест да го препоръча за членство в стария „Пеликан“.

— Типтън, кога пристигна? — попита той.

— Здравейте, господин Трипуд. Току-що. Здравейте, лорд Емсуърт. В къщата ми казаха, че вероятно ще ви намеря тук. Да знаете дали Ви е някъде наоколо?

Името не събуди нищо в паметта на лорд Емсуърт.

— Ви? Ви?

— Тя е в Лондон — обясни Гали.

— Виж ти. И кога очаквате да се върне?

— Не мога да ти кажа. Разбрах, че е отишла да си купува дрехи, тъй че едва ли ще я видиш скоро. Но нали аз съм тук? Добре ли

пътува?

— Благодаря, страхотно.

— Изглеждаш в добра форма.

— Чувствам се превъзходно.

На лорд Емсуърт, който с гигантски напън на паметта най-сетне разпозна Типтън, му се стори, че за човек, току-що докаран до просешка тояга от загубите на борсата, е извънредно бодър и мислено го поздрави за присъствието на духа и стоицизма. Сети се за стихотворение от Киплинг, прочетено навремето от курата на едно селско празненство, което сестра му Констанс го беше принудила да посети, че ако можеш да направиш не-знам-си-какво и никога да не вършиш какво-беше-там, ще станеш мъж, синко или нещо подобно.

— Как беше кафето, Типтън? — обади се той.

— Кларънс, вземи се в ръце — сръга го Гали. — Говориш несвързано.

— Нищо подобно — ядоса се лорд Емсуърт. — Една нощ в Ню Йорк проведохме много интересен разговор по телефона и той ми каза, че се кани да изпие чаша кафе и да изяде парче сладкиш.

— А, да, спомням си — отвърна Типтън. — И като стана дума за това, дължа ви двайсет долара.

— Драги ми приятелю!

— Ще ви дам чек, като се върнем в къщата.

Лорд Емсуърт се ужаси.

— Не, не, и през ум да не ви минава. Просто ви отпуснах средства, които не можехте да си позволите. Да забравим тая работа. Типтън — обясни той на Гали — загуби всичките си пари на борсата.

Гали помрачня. Както вече споменахме, той харесваше Типтън и му желаше доброто, а бидейки запознат с предразсъдъците на сестра си Хърмайъни относно бедните кандидати за ръката на дъщеря ѝ, се опасяваше, че това сериозно ще се отрази на брачните му планове. Подобно на много други майки, и лейди Хърмайъни очакваше зетят да е с пълна кесия и щедро да допринася към семейния бюджет.

— Вярно ли е? — загрижено запита той.

Типтън весело се засмя.

— Не, разбира се. Опасявам се, че онази нощ по телефона в Ню Йорк съм подвел лорд Емсуърт. Никога не съм губил и петаче на борсата. Тогава исках двайсет долара, за да измъкна себе си и едно

приятелче от кафеза. Някой ми беше задигнал портфейла и ме остави без пукната пара, а полицаят ми обясни, че може да се уреди пускане под гаранция, ако си издействам нужната сума. Така се сетих за лорд Емсуърт.

Просветление осени Гали, а заедно с него и подновеното усещане, че този младеж би бил точно свежата кръв, приветствана в „Пеликан“.

— А, значи са те закопчали?

— Нещо такова.

— За пиянство и буйство?

— Точно така.

— Ясно. — Вълна от носталгия заля Гали, когато мислите му се върнаха към времената, когато и той битуваше в Аркадия. — На младини все ме прибираха за п. и б. Особено след нощ, прекарана в старата „Гардения“. Със съжаление трябва да отбележа, че я събориха и на нейно място построиха баптистки параклис, представяш ли си? Там бях нещо като белязан. Юначагите се биеха за честта да ме изхвърлят на улицата и рядко се случваше един-двама жандарми да не ме дебнат отпред на улицата, силно скептични към претенциите ми за трезвеност. Тогава смятах деня за загубен, ако не се налагаше двама да ме завлекат в участъка, а трети отзад да ми носи шапката. Как са затворите в Ню Йорк? Често навестяха този велик град, но колкото и да е странно, нито веднъж не ме опандизиха. Предполагам, че са като нашите. Мястото, където не бива да те окошарват, е Париж. Там съответните заведения са лишени от всякакви домашни удобства. Спомням си веднъж след доста бурна сбирка в „Бал Булие“...

Не можа обаче да довърши несъмнено развлекателния си анекдот, пълен с вдъхновяващи поуки за младите поколения, защото в този миг към тях с широки крачки се доближи могъща фигура в работен комбинезон. Моника Симънс се връщаше от обяд. Поздрави работодателя си със сърдечно измучаване, което отекна от урва на урва.

— Чух, че сте пристигнали, лорд Емсуърт — басово прогърмя тя. — Не се съмнявам, че се радвате да се върнете. Нищо не може да се сравни с родния дом. Как ви се вижда нашата свинка?

— Превъзходна, превъзходна — отвърна лорд Емсуърт. — Превъзходна, превъзходна, превъзходна.

Говореше с неподправен възторг. Имаше време, когато двамата с Гали питаеха дълбоки съмнения относно годността на Моника Симънс да заема този високоотговорен пост поради навика ѝ да нарича Императрицата свинка. Както се беше изразил Гали, тонът беше неподходящ и сякаш подсказваше, че има твърде вятърничави възгледи за толкова отговорна длъжност. Момиче, беше изтъкнал той, което безгрижно нарича трикратна сребърна медалистка от Шропширското селскостопанско изложение свинка, е момиче, което утре лесно може да забрави да поднесе обяд на благородното животно. А според Огъстъс Уипъл и неговия монументален труд свинята не може да си позволи да пропуска храненияя. Ако всеки ден не поглъща хранителни смеси, възлизаци на петдесет и седем хиляди калории, състоящи се от два килограма и половина протеини и дванайсет и половина килограма въглехидрати, тя ще залинее.

Но всичко това бе минало. Терминът „свинка“ вече не ги караше да примижават. Моника Симънс се беше доказала като достойна питомка на селскостопанския колеж, който беше завършила, и повече от способна за титаничната задача да поддържа Императрицата на Бландингс на точката на пръсването.

Нито пък концепцията за задълженията ѝ се ограничаваше само с калориите. Следващите ѝ думи доказаха, че е взела присърце всестранното добруване на свинята.

— О, между другото, лорд Емсуърт — рече тя, — почти забравих да ви питам. Кое е онова момче? Дребно хлапе с лице като прегазена от автобус джанка.

Лорд Емсуърт се озадачи. Не можа да ѝ предложи незабавен отговор. Наложил се Гали да снесе информацията. Описанието, заяви той, пасвало като ръкавица на Хъксли — сина на достопочтената Дафни Уинкуърт и едва ли би могло да бъде подобро и от най-изящния стилист.

— Но защо го споменавах? — запита той. — Как се е набил в очите ти?

— Непрекъснато се мотае наоколо и се опитва да пусне Императрицата от кочината.

— Не може да бъде! — извика огорченият лорд Емсуърт.

— Хванах го вчера и днес сутринта.

— Следващия път, когато го направи, му перни един як по врата.

— Ще стрия лицето му в калта.

— А Санди Календър ще натика твоето в калта, Кларънс, ако веднага не се върнеш и не се занимаеш с кореспонденцията си — отсече Гали. — Купонът свърши.

2.

Останал насаме с Моника Симънс, Типтън я заглежда с критично око и силно се затрудни да открие качествата, които тъй непреодолимо привличаха Уилфред Олсоп. Веднага реши, че ако го нападнеше разярен бик или банда младежи с ножове и кастети, решително би предпочел да е на негова страна, защото мускулите на загорелите ѝ ръце бяха видимо яки като стомана, ако не и по-яки, но не можа да си я представи като извор на нежни чувства дори да я гледаше под лупа. Мислеше, както бяха правила толкова много мъже преди него при среща с възлюблените на свои приятели, че ако трябва да избира между съвместен живот с нея и спускане по Ниагарския водопад затворен в бъчва, без колебание би избрал втората форма на неудоволствие.

Но тъй като знаеше, че Уилфред има различни възгледи, реши да направи всичко възможно да задълбочи интереса си, като използва по-преки методи от тези на приятеля му. От наблюденията на Уилфред в общата им тъмнична килия беше останал с впечатлението, че е провеждал ухажването си по метода на дистанционния контрол или монументалното търпение, но лично той силно не одобряваше подобно поведение. По сърдечните въпроси беше привърженик на слагането на картите на масата и поемането на риска. Само така можеше да се постигне резултат.

— Каква дебела свиня — започна той с най-сериозната тема, за която се сети.

— Най-дебелата в Шрошпир, Ниърфордшир и Южен Уелс — гордо отвърна Моника.

— Май не е на диета.

— Не, сър, тези свинки не са склонни да слабеят. Твърдо вярват в поглъщането на полагаемото се, пък с фигурата каквото ще да става. Нали вие ще се жените за Вероника Уедж?

— Аз. Казвам се Плимсол. Типтън Плимсол.

— Аз пък съм Моника Симънс.

— Така си и мислех. Неотдавна Уили Олсоп ми говори за вас.

— О, няма?

— И то с най-топли думи, което си е вярно. Направили сте му неотразимо впечатление. Да бяхте мис Америка, нямаше да се горещи толкова.

Когато се стигаше до изчервяване, Моника Симънс срещаше съществени затруднения поради факта, че лицето ѝ бе плътно покрито с кора кал, неделима от избрания от нея житейски път. На практика е невъзможно да поддържаш кожа на ученичка, ако през цялото време се грижиш за свине. Приличаше на робиня на труда повече дори от Санди Календър, когато чистеше кабинета на лорд Емсуърт. Въпреки това, прониквайки през геологическите пластове, Типтън реши, че долавя розовина. Нещо повече, масивният ѝ крак започна да описва арабески в торфа. Тези явления го поощриха и той продължи.

— Всъщност — подхвана отново, като хвърли цялото тесте карти на масата и безрезервно пое риска — той е лудо влюбен във вас и единственото му желание е в бъдеще да се подписвате като Моника Олсоп.

Беше невъзможно момиче с монументалната конструкция на Моника да подрипне като фавн, но тя поне видимо потрепери. От устните ѝ се изтръгна звук, доста подобен на грухтенето на Императрицата, а очите ѝ се окръглиха като стандартни топки за голф. Минаха няколко секунди, преди да успее да проговори. Когато го направи, беше с дрезгав шепот.

— Не мога да повярвам!

— Защо не? На мен ми изглежда съвсем нормално. Какъв ви е проблемът?

— Той толкова се извисява над мен.

— Бих казал, че е доста по-нисък.

— Искам да кажа, интелектуално.

— Кой ви е казал, че Уили Олсоп има интелект?

— Изглежда толкова възвишен.

— Аз също изглеждам възвишен, но това не е достатъчно. Може да изглежда такъв, но повярвайте ми, той е съвсем обикновен младеж. Виждал съм го да върши добрини и тогава си заслужава да го гледаш. Но ако за момент оставим това настрана, бих желал да разбера какви са позициите му във вашите очи. На кое място е в списъка ви? Как бихте реагирали, ако ви предложи да се омъжите за него? Ще ви се

стори, че идеята е добра, или ще му се изхилите в лицето и ще кажете: „Да те няма, ситнеж!“

Моника ядосано пламна под калта.

— Той не е ситнеж!

— Според него самия е. Точно така се самоописа, когато ми говореше за вас. „Тя е толкова величествена, а аз съм такъв ситнеж“ бяха точни му думи. Но вие май не мислите така, тъй че мога ли да смятам, че той наистина има шанс да улови златната рибка?

— Ако имате предвид дали ще приема предложението му за женитба, да, ще го приема. Ще се хвърля в обятията му.

— Не бих ви съветвал. Дано не ви обидя, но той е крехък момък. Може да го потрошите. Но всъщност това, до което искахме да се доберем, е, че мнението ви за заставане пред олтара рамо до рамо съвпада с неговото. Ще отида да му го кажа.

— Настина ли?

— Веднага.

— О, господин Плимсол!

— Наричай ме Типтън.

— О, Типтън!

— Или най-добре — Типи.

— О, Типи, ти си ангел.

— Приличам на полицая Гароуей, един мой приятел, когото не познаваш — отбеляза Типтън. — Започнах живота си като бойскаут и не мога да се отърва от навика да върша всеки ден по една добрина. Отивам да намеря Уили.

3.

Това обаче не се оказа лесна работа, защото Уилфред Олсоп беше приклещен на терасата от достопочтената Дафни Уинкуърт. Достопочтената Дафни обичаше да опознава подчинените си и го накара в продължение на цял час да ѝ отговаря на лични въпроси, след което той се оттегли в стаята да си наплиска челото. Когато излезе, се чувстваше малко по-добре, но краката му още не го държаха. Първият човек, когото видя, бе Типтън, който почти се беше отказал от търсенето.

Естествено, веднага се оформи нещо като щастлива нова среща. Виждаха се за първи път, след като се разделиха с взаимна вежливост пред вратите на нийоркския полицейски участък, и всеки от тях реши, че видът на другия междувременно видимо се е подобрил. Тогава лицето на Типтън се бе сторило на Уилфред с неземан зеленикав оттенък и някак си трепкаше пред очите му като на стар ням филм. Същото си впечатление бе оставила и неговата топография у Типтън. Дори сега никой от двамата не би могъл да се включи в състезание по красота с реален шанс за успех, освен ако единственият друг участник не беше полицаят Гароуей, но все пак се забелязваше някакво подобрене.

Когато двама приятели се срещат след дълга раздяла, по правило разговорът започва с взаимни въпроси за това как са старите Джота, Джаковци и Джимита, които са видели или не са виждали наскоро, но тъй като Типтън Плимсол и Уилфред Олсоп се бяха срещнали само веднъж и единственият им общ познат беше полицаят Гароуей, репликите, които можеха да обменят относно добруването на този градски служител със златно сърце, бяха съвсем недостатъчни за обхващането на тази встъпителна тема, та Типтън почти веднага пристъпи към същността, както обичаше да прави.

— Е, Уили — рече той, като хвана бика за рогата, — току-що си побъбрих с девицата Симънс. Направих ѝ официално посещение.

На лицето на Уилфред се изписа дълбоко неодобрение. И преди се беше оплаквал от неуважителното слово на Типтън по отношение на

обожаваното момиче. Това беше единственият му недостатък, но затова пък много сериозен.

— Би ли имал нещо против да не се изказваш за госпожица Симънс като за девица? — хладно отбеляза той.

— Извинявай. Грешка на езика. Трябваше да кажа, че разговарях с твоята праскова със сметана, и имам да ти съобщя преинтересни новини. Оказва се, че ти си мъжът на мечтите ѝ.

— Какво!

— Тя ми го снесе. Стоиш издигнат на пиедестал в очите ѝ. Всъщност не заяви, че е готова да умре за една розичка от косите ти, но определено ме остави с такова впечатление. Това, което заяви конкретно, беше, че ако ѝ направиш предложение, ще се хвърли на врата ти. Не виждам какво повече можеш да желаш.

Уилфред трепна, преглътна и запелтечи.

— Да не се шегуваш?

— Не, напълно съм сериозен, както впрочем беше и тя. От теб се иска само да отидеш при нея с влажна кърпа, да позабършеш част от калта по лицето ѝ, да я притиснеш в обятията си, и готово.

Така предназначаната програма видимо допадна на Уилфред. Въпреки това той се поколеба.

— Да я притисна в обятията си?

— И да я целунеш. Естествено, след като първо я позачистиш. Има крецяща нужда от баня с много сапун и гореща вода.

Уилфред поклати глава.

— Не бих могъл.

— И защо?

— Нямам смелост.

Типтън бащински се усмихна.

— Същите думи казах и аз на момиче на име Прудънс Гарланд, когато ме увещаваше да направя предложение на Ви.

— За братовчедка ми Пру ли говориш?

— И тя ли ти е братовчедка? Май всички наоколо са ти братовчеди.

— Дъщеря е на леля ми Дора. Женена е за Бил Листър. Поддържат крайпътно заведение близо до Оксфорд.

— Да. Сещам се, че искаха да вложат пари в него, но аз развих скорост и изчезнах. Та когато се запознах с Ви, Пру гостуваше тук и

един ден ме дръпна настрана и каза: „Влюбен сте във Ви, нали, господин Плимсол?“

— На което ти отговори?

— Не отговорих, защото в момента падах от една стена. Седяхме на стената на терасата и думите ѝ така ме стреснаха, че се капичнах. Като се възстанових на мястото си, ѝ казах, че съм, а тя отбеляза: „Тогавя защо не ѝ направите предложение“ — и точно като теб аз обясних, че не мога, защото не ми стиска. И знаеш ли какво ми предложи тя?

— Какво?

— Да отстраня с лекота тази пречка, като ударя едно, за отскок.

— И ти послуша ли я?

— Да, и това промени целия сценарий. Станах нов човек и подех към проблема със съвсем различен дух.

— Превърнал си се във властен мъжкар?

— С пискюли и фанфари.

— И помоли Ви да се омъжи за теб?

— По-скоро ѝ наредих.

— Какво точно ѝ каза?

— Като встъпление ли? Доколкото си спомням — „Жено моя!“ Да, така беше. „Жено моя!“ За секунда се поколебах дали да не кажа: „Моя другарко в живота!“, но реших, че ще прозвучи твърде идейно. Но няма защо да се тревожиш за диалога. Това е страничен въпрос. Важният момент е притискането в прегръдките и целувките. Уили, ще ти кажа какво ще направя за теб. В жабката на колата ми има пълна манерка. Твоя е. Пъхни я в джоба си и пет минути преди сеанса я излочи. Ще останеш изненадан.

За секунда лицето на Уилфред Олсоп грейна, както вероятно е засиял поетът Щели, на когото толкова приличаше, когато е разбрал, че „леко сърце“ се римува с „писъмце“, не че наистина се римува и има далеч по-подходящи рими за одите. Но след това угасна. Прекара със съмнение пръст по брадичката си.

— Мога ли да рискувам?

— Няма никакъв риск? Чист скоч е.

— Мислех си за достопочтената Дафни Уинкуърт.

— Тя пък коя е?

— Директорка на училището, в което ще преподавам музика.

— Да, разбира се. Онази нощ в Ню Йорк ми спомена за това. Но откъде-накъде тя се появява на сцената?

— Гостува тук. Ще ме уволни тутакси, ако надуши, че пия. И макар набиването на основите на музиката в главите на тълпа оцъкдени ученички да не е моят идеал за професионална реализация, работата е съпроводена със заплата. Смяташ ли, че трябва да рискувам?

— Никога няма да стигнеш до първа база, ако рискуваш. Кога смяташ да посетиш госпожица Симънс?

— Канех се утре сутринта.

— Ще ѝ кажа да те чака.

— Въпреки че още съм притеснен заради мама Уинкуърт.

— Спокойно. Ще се погрижа да не се навърта наоколо. Ще я намеря и ще я ангажирам в оживен разговор.

— Типи, ти си истински приятел.

— Обичам да помагам. Значи решено. Да преговорим ли сценария, за да сме сигурни, че си разбрал всичко?

— Няма да е зле.

— Отиваш.

— Отивам.

— Притискаш в прегръдките.

— Притискам в прегръдките.

— Целуваш.

— Целувам.

— И казваш: „Жено моя!“ Лесно е като да паднеш от пън. Не можеш да сбъркаш.

СЕДМА ГЛАВА

1.

Никога не е приятно за едно момиче да открие, че го следят, а ако толкова се налага да го следят, при всяко положение би предпочело това да не се върши от мъжа, нарекъл го риж инат. Санди, докато минаваше през парадния вход на замъка при връщането си от Маркет Бландингс, трепереше от негодувание, възмущение и ред други сродни и еднакво неприятни чувства. Усецаше също, че нещо я задушаваше. Видът на Сам Багшот на място, където не се очакваше да се появи никакъв Сам Багшот, ѝ секна дъха и тя още се мъчеше да си го възвърне.

Парадният вход водеше към просторен вестибюл и когато влезе в него, в другия му край се появи лакей. Той носеше навито червено въже, което закачи на пръстен в стената. Отнесе го до отсрещната стена и го закачи и там. След това постави на видно място две табелки с лаконични надписи. Едната настояваше:

МОЛЯ, СТОЙТЕ В РЕДИЦА

а другата:

ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО.

След това отупа ръце от прахта и отстъпи назад с вида на човек, свършил работата си за деня.

Изненадата от тези странни действия за миг накара Санди да забрави Сам и досадната му прилепчивост. По-късно щеше да се върне към тях, но междуременно искаше да разбере какво става. Лакеят, когато му зададе този въпрос, се усмихна с бащинската усмивка на експерт, осветляващ новак.

— Ден за посетители, госпожице.

— Днес ли е?

— Не, госпожице, утре. Отваряме замъка за посетители всеки четвъртък. Господин Бийч ги развежда.

— Много народ ли идва?

— В тази жегална налитат като мухи. Миналата седмица имахме три автобуса и девическо училище.

— Аз пристигнах в петък, та съм ги изпуснала.

— Блазе ви — каза лакеят и погледът му потъмня. Изглежда, си припомни някои ужаси от миналото. — Томас, вържи здраво въжето — обърна се той към втори лакей, който се появи с табелка с надпис:

МОЛЯ, НЕ ПИПАЙТЕ ТВОРЕНИЯТА НА ИЗКУСТВОТО

— Миналия четвъртък двама безсрамници прескочиха въжето и седнаха на тази решетка на камината, без да им мигне окото.

Внезапна тревожна мисъл връхлетя Санди като удар. Едва сега фразата „Замъкът е отворен за посетители“ ѝ направи нужното впечатление.

— Всеки ли може да дойде в Деня за посетители?

— Всеки, който разполага с половин крона, госпожице — отвърна лакеят и отново дръпна въжето.

На лицето на Санди се изписа замислено изражение, докато вървеше към библиотеката, която смяташе основно да изчисти и подреди. И действително имаше храна за мисълта. Без съмнение Гали бе уведолил Сам за Деня за посетителите и доколкото го познаваше, положително беше подчертал дебело великолепната възможност, която този ден разкриваше за проникване в замъка. А веднъж влязъл в замъка, Сам, каквато лепка си беше, щеше неизбежно да се види с нея. Можеше да се въздържа от пушенето, можеше да не пипа творенията на изкуството, но тя беше абсолютно сигурна, че няма да стои в редица. Трябваше нещо повече от обикновен иконом и двама лакеи, за да му попречат да претършува замъка, докато я намери.

А мисълта, че ще я намери, я накара да потръпне от отвращение. Не желаше да го вижда дори от разстояние. Единственото, което искаше от него, беше да остане извън обсега на живота ѝ. Не криеше от себе си, че отсъствието му я оставяше с огромна празнина в сърцето, подобно на изкопа за основите на небостъргач, но какво да се прави. Времето евентуално щеше да я запълни, а ако ли не, тя винаги щеше да е по-добре без мъж, нарекъл я с такива думи, както направи той по време на последната им среща.

Стигна до библиотеката и продължи работата си, но я вършеше разсеяно. Бършеше прахта от книгите, подреждаше книжката, но мислите ѝ бяха другаде. Умът ѝ беше съсредоточен върху проблема как да избегне тази неприемлива среща. Решението ѝ хрумна, когато извади от кофата за въглищата писмо, адресирано до работодателя ѝ, което кой знае как бе намерило покой там, и забърза към кабинета му.

Влизането ѝ стресна лорд Емсуърт. Взря се в нея с бързо пробудена тревога. Приличаше му на момиче, дошло да донесе още писма, нуждаещи се от незабавен отговор. Ако не го лъжеха очите, в ръката си държеше точно такава. Опасяваше се от най-лошото и когато тя заговори, думите ѝ прозвучаха като музика в ушите му.

— Лорд Емсуърт — започна тя, — дали не бихте ме освободили за ден-два? Баща ми е тежко болен.

Това би учудило доста старите ѝ приятели Гали и Типтън Плимсол, които добре знаеха, че покойния Ърнест Календър беше напуснал живота ѝ, преди тя да навърши осем години, но лорд Емсуърт, лишен от тази информация, съчувствено зацъка с език.

— Съжалявам — рече той. — Лоша работа. Да.

— Ще бъде ли възможно да отсъствам няколко дни?

— Естествено, естествено, естествено, естествено — отвърна лорд Емсуърт може би с несъразмерно по-голям ентузиазъм, отколкото бе редно за случая. — Отсъствайте колко искате. Зет ми, полковник Уедж, днес следобед ще хваща някакъв влак за Съсекс или някъде там. Можете да отидете заедно до Маркет Бландингс с колата. Отлична идея. Да, да, тъй, тъй.

— Много ви благодаря.

— Няма за какво, няма за какво.

— Ще отида да си стегна багажа. О, между другото намерих това писмо в кофата за въглища в библиотеката. Мисля, че веднага трябва да му отговорите.

Лорд Емсуърт мрачно изгледа писмото. Каза си, че така си е и мислил. Ако беше по-поетична натура, би си рекъл: „Щом влезе Санди Календър, могат ли писмата, нуждаещи се от незабавен отговор, да не я последват?“

2.

Като се върна в къщата, Гали се отправи в пушалнята и започна да прелиства илюстрираните седмичници. Но страниците им, пълни най-вече с младоженки от висшето общество, наподобяващо гангстерски фамилии и обичайните англосаксонски грозилници, които не пропускат ловен бал, не успяха да го грабнат, та му хрумна, че един разговор с човека, с когото обожаваше да си бърби, би бил доста по-забавен, и тръгна към кабинета на лорд Емсуърт. Тъкмо стигна до вратата, когато лорд Емсуърт изхвъркна отвътре като кукувица от часовник.

— О, Галахад — задъха се той. — Тъкмо теб търсех.

За учудване на Гали, напук на факта, че замъкът Бландингс напоследък бе толкова пренаселен, лордът изглеждаше в отлично настроение. Когато отиваха към кочината, беше сприхав и раздражителен, а когато говореше за сегашната си секретарка, направо се давеше в самосъжаление, ала сега беше не просто весел, а направо сияйно весел.

— Галахад — извика той слънчево, сякаш на този свят не съществуваха лейди Хърмайъни, полковник Уедж, достопочтената Дафни Уинкуърт, малкият Хъксли Уинкуърт и Санди Календър, — случи се нещо прекрасно. Никога в живота си не съм бил тъй доволен.

— Само не ми казвай, че си удостоен с титлата „Дама“.

— Ъ? Не, доколкото знам, не. Ти сам каза, че подобно нещо е твърде малко вероятно. Нали си ме чувал да говоря за Огъстъс Уипъл?

— Онзи, чиято книга непрекъснато четеш? Как се казваше, „Пратете ме при свинете“?

— „Грижи за свинята“.

— Точно така. Доколкото знам, в Бостън е забранена^[1].

— Ъ?

— Няма значение. Та какво за Огъстъс Уипъл?

— Госпожица Календър току-що намери писмо от него.

— В кошчето за боклук?

— Не, всъщност в кофата за въглища в библиотеката, колкото и странно да звучи. Не мога да си представя как се е озовало там.

— Шерлок Холмс е държал тютюна си в персийски чехъл.

— Не съм виждал персийски чехъл.

— Нито пък аз и това е моята скрита мъка. Та кажи ми за писмото от татко Уипъл. Да не иска интервю от Императрицата?

— Искан да дойде да я види. Пише, че толкова е слушал за нея, че би искал да я снима. Писал е от клуб „Атенеум“^[2].

— Онази морга? — възмути се Гали, който нямаше добро мнение за „Атенеум“. Там нямаше нито един епископ или министър, когото би завел в стария „Пеликан“ и представил на Башам Тапата и Стръгълс Говедото. Може да не беше справедлив към институцията, но се съмняваше, че измежду членовете ѝ дори един-едничък би бил способен да замери електрическият вентилатор с рохко яйце или да натроши пианото в събота вечер. — Веднъж обядвах там с него.

Лорд Емсуърт смаяно ахна.

— Да не искаш да кажеш, че познаваш Огъстъс Уипъл?

— Ами да, срещали сме се.

— Защо не си ми го казал?

— Просто не е станало дума. Това беше, когато се канех да пиша мемоарите си. Трябваша ми някои факти от първа ръка за негов чичо, на когото след осемдесетата годишнина му поникнали нови зъби, с които чупел бразилски орехи. Не беше лош човек. Уипъл, имам предвид, не чичото, който почина на осемдесет и две години от задавяне с бразилски орех. Ще го поканиш ли в замъка?

— Разбира се. Това ще бъде чест и удоволствие за мен.

— Старата колиба все повече се пълни.

— Написах му телеграма, в която обяснявам, че току-що съм видял писмото му и го каня да дойде и да гостува колкото си иска. Ще я дам на Ваулс да я пусне. Отива в Маркет Бландингс да закара Егбърт на гарата.

— Защо не я продиктуваш по телефона?

— Никога не мога да ги накарам да ме разберат в пощата. Там работи някакво идиотско момиче, което все казва: „Моля? Повторете пак.“ Не, ще я дам на Ваулс.

— Дай я на мен. И без това отивам в големия град. Искам да се видя с един човек.

— Благодаря ти, Галахад. Би било прекрасно.

След няколко минути изпълненият с благост Гали тръгна по алеята с палаво накривена шапка и бодро потропващи крачета. Не си тананикаше циганска песен, но не би било разумно да се обзаложим, че нямаше да го направи всеки момент, защото усети, че тая работа с Уипъл решаваше всички проблеми и го поставяше в ролята на ангел-хранител на Сам. Като обмисли общото положение, реши, че всичко се нарежда прекрасно. Винаги се радваше, когато нещата се уреждаха от добре към по-добре.

Следобедната жега се бе пооттеглила, но още беше достатъчно топло и миражи, в които ярко изпъкваше бирата на „Гербът на Емсуърт“, непрекъснато трепкаха пред душевната му ретина. В „Гербът на Емсуърт“ имаше просторна сенчеста градина, спускаща се към реката, където бихте могли да поседнете и да излочите халбата си под клонесто дърво, а жаждата ви приятно да се стимулира от гледката на потящи се гребци, гърчещи се под палецото слънце в лодки, натоварени със съпруга, двама нейни роднини, три деца, куче и кошница за пикник. Тъкмо си мислеше как пенливата течност ще плакне гърлото му при тези благоприятни обстоятелства, когато чу глас, викащ „Ей!“, и осъзна, че до него стои невръстно момче. Гари, синът на собственика на „Синият глиган“, се бе оказал достоен за доверие.

— Нося писмо за вас, господин Трипуд — рече той. Не беше представен на Гали в обществото, но и той като всички други на километри околоръст го познаваше добре.

Гали озадачен взе писмото. Спираловидният вихър от палеца на момчето го беше позамацал отвън, но съдържанието бе четливо и му се стори твърде тревожно. Сам беше писал кратко и се бе придържал най-вече към основните линии на събитията, без да навлиза в подробности, но беше изяснил главните факти. Не се намираше в „Гербът на Емсуърт“ в Маркет Бландингс, а в „Синият глиган“ в Бландингс Парва и по някаква причина беше вкиснат и щеше да се радва на разумен съвет как най-добре да постъпи. Сега, настояваше той, макар че не го казваше буквално, било времето всички достойни люде да се притекат на помощ на партията и народа.

Никой не беше отправял подобна молба към Галахад Трипуд, без да срещне отклик. Знаеше, че бирата в „Синият глиган“ не може да се

сравни с еликсира на „Гербът на Емсуърт“, но бидейки човек, способен да приеме лошото заедно с доброто, той не се колеба. Бяха изминали само пет минути след получаването на писмото, когато прекрачи прага на „Синият глиган“.

[1] В пуританска Нова Англия с център Бостън често са били забранявани от морални съображения най-безобидни книги. — Б. пр. ↑

[2] Един от най-старите и престижни мъжки клубове в Лондон. — Б. пр. ↑

3.

Сам го поздрави като моряк-корабокрушенец, зърнал платно на хоризонта, защото в периода между изпращането на бележката и появата на дружелюбното лице беше обмислил по-обстойно положението си. В резултат на това бе още по-уплашен, отколкото в началото, макар и тогава да беше силно разтревожен. Денят беше топъл, но той трепереше. Чуруликането на невинна птичка навън му звучеше като полицейска свирка.

Гали го слушаше внимателно, докато младият мъж изливаше душата си. С напредъка на разказа не показваше никакви признаци на шок и ужас може би защото не беше шокиран и ужасен. Открай време принципно одобряваше насието срещу представителите на полицейските сили. По негово мнение силата и честотата на ударите, които получаваха в окото, никога не бяха достатъчни. Все пак разбираше, че младият му приятел се е поставил в доста двусмислено положение. Ако искаше да го изтръгне от него, Гали трябваше да предприеме стъпки по съответните канали и за щастие можеше да ги предприеме.

— Разкажи ми пак онази част за Санди — рече той. — Казваш, че си я видял. А тя забеляза ли те?

— Да.

— И след един кратък поглед отпраши към хоризонта?

— Да.

— Това не ми харесва.

— И на мен.

— Поведението ѝ не е никак обещаващо. Остава у човека впечатлението, че не желае да разговаря с теб.

— Не само у човека. И у мен го остави.

— Трябва да изясним въпроса. Ти се втурна да я гониш?

— Да.

— С часовника в джоба?

— Да.

— А полицаят те последва с намерението да те закопчае?

— Да.

— И ти го мацна?

— Да.

— Сега всичко ми се изясни. Ти си белязан. Не можеш да се върнеш в „Гербът на Емсуърт“.

— И аз така мисля.

— Само да си покажеш носа там, и ще нощуваш в ареста. Ръката на закона ще те сграбчи, преди да си го помолил да не противоконституционствувателствува. Имаш нужда от скривалище и с радост ще научиш, че мога да ти го осигуря.

Сам видимо се задруса.

— Можеш ли?

— За щастие, да. През следващите няколко дни, докато шумотевницата поутихне, ще трябва да дойдеш в замъка.

— Какво!

— Чу ме добре.

— А не ми ли каза, че ти е забранено да каниш хора?

— Така е. Но ще дойдеш по покана на брат ми Кларънс, не по моя. В този момент той нарежда на васалите и крепостните си да извадят червеното килимче от мазето и да го изтупат, за да е готово за пристигането ти. Но аз забравих, че не си в течение на най-новите развития. Току-що срещнах Кларънс, който грееше в усмивка. Тук трябва да спомена, че любимото му четиво е една книга за свине от човек на име Уипъл. Той непрекъснато се рови в нея и вкухва от златните ѝ слова като че ли са листа на артишок. Допускам дори, че я знае наизуст. Дотук ясно ли е?

— Не. Не разбирам...

— Накъде бия? Скоро ще включиш. Да продължа ли?

— Давай.

— Като го разпитах, научих, че младата Санди Календър е открила писмо от въпросния Уипъл с молба да намине и да хвърли едно око на Императрицата на Бландингс. Можеш да си представиш как реагира Кларънс. Започна да ръси рози от шапката си и да танцува кан-кан из замъка. Чашата ми прелива, каза той и ми връчи телеграма, която да изпратя на Уипъл с настояването да си опакова четката за зъби и да хукне насам. Дава му да разбере, че замъкът Бландингс е негов, докато желае да стои тук. Започваш ли да разбираш?

— Не.

— Не ти ли става ясно как това решава дребните ти затруднения и прави пътя ти гладък?

— Не.

— Хм. Баща ти отдавна да е включил. От теб се иска само да застанеш на прага, да заявиш „Ехо, аз съм Уипъл“ и ще те посрещнат като желан зет. След което докопваш младата Санди и я караш да види светлината. Какво щастие, че Уипъл си е втълпил да пише на Кларънс точно сега. Провидение, казвам аз. Човек се чувства някак си защитен.

Беше избрал лош момент да направи предложението на Сам, защото той тъкмо се освежаваше с помощта на халба бира. Едва след като се задави и трябваше продължително време да се бори за глътка въздух и да бъде тупан по гърба, успя да проговори. А когато го направи, в гласа му прозвуча пълно неверие.

— Ти си луд! А какво ще стане, когато се изтърси Уипъл?

— Няма да се изтърси.

— Нали ще получи телеграмата?

— Няма да я получи. Ще получи извинение, струващо цял шилинг, че не можем да го приемем в замъка, тъй като в момента Кларънс е на легло с дребна шарка. Изпратих я, преди да тръгна.

— Ами ако в замъка някой ме познае?

— Няма. Не си въобразявай, че не съм помислил за това. Никога не си се виждал със сестра ми Хърмайъни, със съпруга и или с достопочтената Дафни Уинкуърт, а сам ми обясни, че Типтън Плимсол не те знае как изглеждаш. Нямах причини за безпокойство.

— А Санди?

Гали бе шокиран.

— Мило момиче като Санди няма и да помисли да те издаде. Не твърдя, че няма да се разрита като муле, щом разбере как сме я изиграли, но устните ѝ ще останат запечатани. Не, не виждам никаква пречка пред тази схема.

— Не мога. Няма да го направя и за хиляда лири. Самата мисъл за това кара пръстите на краката ми да се сгърчват. Ще прекарам нощта в тази кръчма и след като утре се видя със Санди, ще се върна в Лондон.

Гали въздъхна.

— Нещо става с това младо поколение — поклати глава той. — Човек го забелязва навсякъде. Никаква дързост, никаква предприемчивост, нищо от напредничавия дух. Всеки член на старата тайфа моментално би подскочил от радост пред възможността да се заеме с такава задача. Няма ли да премислиш?

— Не.

— Ще бъдеш под един покрив с любимото момиче.

— За около пет минути. Виждам как в края на този период лейди не-знам-коя-си, която ти сам описа като сграбчваща хората за дъната на панталоните, влиза в ролята си. Не, обичам да се вслушвам в съветите, когато са приложими, но всичко си има граница.

— Ами ако онова ченге те открие тук и те арестува?

— Признавам, че ще е крайно неприятно.

— Тогава?

— Предпочитам ареста пред това да се изправя пред лорд Емсуърт, да го погледна в очите и да заявя: „Ехо, аз съм Уипъл.“

Гали примирено сви рамене, както би направил Наполеон, ако бе дал команда на армията си да нападне, а тя му отвърнеше, че не е на кеф.

— Е, добре — рече той, — щом не искаш, няма. Но продължавам да намирам възраженията ти за дребнави. Тогава ще трябва да се върнеш към изпълнението на програмата за Деня за посетителите.

4.

Колата, която трябваше да закара полковник Уедж на гарата на Маркет Бландингс и да го отпрати към първата отсечка от пътуването му в Уърстършир, стоеше пред парадния вход на замъка с шофьора Ваулс зад волана. Намираше се високо в класацията на колите, но бледнееше до незначителност, сравнена с ненадминатия ролс, паркиран малко по-нагоре на алеята. Полковник Уедж излезе от къщата и изгледа натруфената кола с почиттелно възхищение.

— Ваулс, чия е тази кола? — запита той.

— Принадлежи на господин Плимсол, сър.

Полковник Уедж не схвана.

— На господин Плимсол?

— Да, сър. Господинът току-що пристигна.

Полковникът остана озадачен. След чутото за финансовото състояние на Типтън бе очаквал да пристигне на летни кьнки. Както стоеше и мигаше на парцали, опитвайки се да осмисли информацията, от къщата се появи самият Типтън с продълговат предмет в ръка, който приличаше на кутия за бижута, каквато си и беше.

— А, ето ви и вас, полковник — рече той. — Търсих ви навсякъде. Искан да ви покажа огърлицата, която купих в Лондон за Ви. Надявах се да ѝ я дам веднага след пристигането си, но, по дяволите, казаха ми, че я няма. Много съм разочарован. — Той отвори кутията. — Мисля, че ще я хареса, а вие как смятате? — отбеляза той, добре запознат със слабостта на любимата си към бижутата. Вероника Уедж беше от момичетата, които се чувстват голи, ако не са отрупани със скъпоценни камъни. Целта на живота ѝ беше максимално приближаване до коледната елха.

Полковник Уедж не отговори веднага, тъй като при вида на огърлицата го налегна странно затруднение да поеме дъх. Не беше специалист по бижута, но беше готов да се обзаложи, че продавачът ѝ я беше разменил срещу тлъста пачка.

— Ама... — започна той и млъкна, несигурен как да се изрази. Не можеш направо да запиташ годеника на дъщеря си как е с банковата

сметка. Всъщност можеш, но рискуваш да предизвикаш повдигнати вежди и хладен поглед. — Драги ми приятелю, можете ли да си я позволите? — заинтересува се той, уверен, че е намерил деликатен начин да пристъпи към проблема.

Типтън се смая. Беше богат достатъчно дълго време, за да свикне с факта, че хората приемат разточителността му за нещо естествено.

— Но разбира се — отвърна той. — Струва само осем хиляди лири. Направиха ми малка отстъпка, защото платих в брой.

В началото на това повествование вече споменахме, че замъкът Бландингс беше солидна постройка, масивна сграда, без никаква склонност да се люлее на основите си, но на полковник Уедж при тези думи му се стори, че се държи като танцьорка на кючек, на каквито се беше нагледал като нисш офицер в Кайро. Същите невъздържани кълчения и гюбеци. Макар да не беше гигант на мисълта, все пак съумя да съобрази, че семейство Уедж е извършило небивала глупост с прибързаното си лишаване от зет, който се разкарва с кола за пет хиляди гвинеи и плаща осем хиляди лири за огърлици, без да му трепне окото. Накратко, бяха повторили гафа на знаменития индианец, захвърлил бисер, струващ повече от богатството на цялото му племе. Писмото на Вероника, развалящо годежа, сигурно вече пътуваше към замъка и мисълта какво щеше да стане, когато Типтън го отвори и прочете, накара полковник Уедж да се почувства и да изглежда като прясно ритнат в слънчевото сплитане.

— Зле ли ви е, полковник? — загрижено попита Типтън.

— Пристъп на старата ми малария — едва смогна да измънка полковникът.

— Често ли ги получавате?

— Доста. Връхлитат ме внезапно.

— Кофти работа. Неприятна болест.

— Тъй, тъй — рече полковник Уедж, без да знае, че нарушава авторските права на лорд Емсуърт.

Оставаше плахата надежда, че писмото, ако беше написано, още не е пуснато и той обмисляше тази надежда с най-топли чувства, когато Уилфред Олсоп се появи горе на стълбата.

— Чичо Егбърт, на телефона — извика той. — Леля Хърмайни те търси. — Малко куршуми са се стрелвали по-бързо от полковник Уедж, устремил се към телефона.

— Здравей, скъпа — изпъхтя той, като стигна до него и грабна слушалката.

— Егбърт, пристигам вдругиден. Предполагам, че дотогава ще си тръгнал за Уърстършир.

— Тръгвам днес следобед.

— Не се бави повече от необходимото.

— Няма. Какво стана с писмото?

— С писмото ли?

— Онова, което трябваше да накараш Вероника да напише.

— А, това ли? Защо се тревожиш за такива неща? Знаеш колко разсъдливо момиче е Вероника. Веднага разбра, че това е единственото нещо, което може да направи.

— Искаш да кажеш, че го е написала?

— Разбира се. Току-що го пуснах. Какво каза, Егбърт?

Полковник Уедж не беше проговорил. Звукът, за който стана дума, беше просто глухият му стон край смъртното ложе на надеждата. Тя, надеждата, открай време си беше дребничка и болнава, очевидно несъздадена за този свят, а при тези четири думи тихичко изохка и издъхна.

— Нищо — рече той. — Нищо. Просто се изкашлях.

Поколеба се дали да съобщи лошата новина и реши да си затрае. Имаше достатъчно време скъпата му женица да научи страшната истина при завръщането си в замъка. Нека поживее щастливо още един ден.

— Е, трябва да тръгвам — проговори той. — Ваулс чака. Кога смяташ, че ще пристигне писмото?

— Предполагам, утре сутринта. Защо?

— Просто се чудех.

— Типтън ще го завари, като пристигне.

— Той вече пристигна.

— Така ли? Клетият, изглежда ли съсипан?

Лицето на Типтън, ухилено до пръсване над огърлицата, изплува пред очите на полковник Уедж.

— Не — отвърна той. — Ни най-малко.

— Храбро момче. Надявам се писмото да не го разстрои прекалено много.

— Аз също — въздъхна полковникът. — Аз също.

Случаен минувач, забелязал го при раздялата му с телефона, вероятно не би заподозрял, че току-що приключилият разговор е бил от толкова огромно значение, защото нищо в поведението му не подсказваше какъв тежък удар е понесъл. Гръбнакът му беше изопнат, носът — навирен, а мустаците — щръкнали. Там, където Отело с далеч по-несъществена мъка на сърцето бе допуснал сведените му очи да ронят сълзи, бързоструйни като каучука на дърво арабско, той запази похвално външно спокойствие. Британската армия добре възпитава синовете си.

Въпреки това в ума му се вихреше смерч и единствената що-годе свързана мисъл бе горчивото разкаяние, че изобщо се е оставил да бъде подведен да повярва в каквото и да било изявление на шурея си Кларънс. Твърде лекомислено бе забравил урока, който на бърза ръка научаваше всеки, влязъл в съприкосновение с Деветия граф Емсуърт: нищо казано от него не биваше да бъде приемано за чиста монета. Правилото за оцеляване беше да се пуска покрай ушите всичко, произнесено от него.

Когато стигна до парадния вход, още хранеше нехристиянски мисли по отношение на роднината си по сватовство. Типтън беше изчезнал, но мястото му бе заето от Гали. Разговаряше с Ваулс и, изглежда, му разказваше някаква хумористична история, тъй като, макар шофьорът да не се усмихваше, тъй като шофьорската гилдия го забранява, мустаците му определено потръпваха.

— А, Егбърт — рече Гали. — Тръгваш ли?

При вида му нещо сякаш избухна като снаряд в главата на полковник Уедж. Беше вдъхновение.

— Галахад, мога ли да разменя две думи с теб? — попита той.

— Думай — отвърна Гали.

Полковник Уедж не възнамеряваше да прави Ваулс свидетел на разговора, въпреки че видя как същият наостри уши, готов да стане доверено лице. Затова дръпна Гали към място, където и най-клепоухият шофьор, тръпнещ от нетърпение да попълни мемоарите си, не би чул нищо. Осигурил по този начин усамотение, той подхвана повествованието си.

Излагаше го добре. В началото може би прояви склонност да се отплесва от съществената част, за да се впусне в сурова критика по отношение на лорд Емсуърт, но скоро преодоля тази тенденция и

изложи тъй ясно пред Гали фактите, че последният без затруднение ги схвана и осъзна запечеността на положението.

Нямаше нужда от ясновидец, за да предвиди какво щеше да стане, когато Типтън прочетеше писмото. Първо, очевидно щеше да е поиска обяснение от Вероника, а човек лесно можеше да се досети какво щеше да съдържа обяснението на Вероника — най-тъпата блондинка в Шропшир и околните графства. „Ама, Типи, аз разбрах, че си загубил парите си“, щеше да каже тя, въртейки хубавите си очи, и всичко щеше да свърши с изключение на връщането на подаръците, разпускането на шаферките, отказа от услугите на фирмата-доставчик за сватбата и съобщаването на епископа и подчиненото му духовенство, че ще трябва да си търсят работа другаде. Сватбените камбани нямаше да бият и билетът от залагането на Сам щеше да се превърне в излишна бумажка, ненужна на звяр или човек. Малко е да се каже, че Гали бе сломен. В тревогата си дори свали монокъла и започна да го лъска — нещо, което правеше само в моменти на крайно смущение.

— Егбърт — започна той, — това писмо не бива да попада в ръцете на Типтън.

— Четеш ми дословно мислите — отвърна полковник Уедж. — Именно затова исках да ти предложи да го прихванеш. Разбираш ли — забързано заобяснява той, — не мога да го направя сам, защото няма да съм тук. Трябва да посетя кръстницата си.

— Не можеш ли да я пропуснеш?

— Никога няма да ми го прости.

— Тогава, разбира се, с удоволствие ще предоставя услугите си на твое разположение.

За двайсет и петте години, през които полковник Егбърт Уедж беше женен за сестрата на лорд Емсуърт Хърмайъни, голяма част от приказките на жена му бяха посветени на моралните и духовните недъзи на брат ѝ Галахад, но тя така и не успя да разклати убеждението му (никога неизразено гласно), че Гали е солта на земята. Открай време беше привързан към него и никога повече, отколкото в този момент.

— Божичко, какво облекчение! Сигурен ли си, че ще се справиш? — попита той, въпреки че сам не знаеше защо зададе този въпрос. Щом добрият стар Гали кажеше, че ще прихване някое писмо,

все едно, че писмото вече е прихванато. — Ще трябва да станеш в безбожен час.

Гали махна с ръка.

— Няма страшно. Щом чучулигите могат, мога и аз. Тъй че тръгвай и стой при кръстницата си с леко сърце. Трябва да потегляш, ако не искаш да изтървеш влака.

— Чакам онова момиче.

— Кое момиче?

— Секретарката на Кларънс. Баща ѝ внезапно се разболял и се налага да отсъства няколко дни. А, ето я — възкликна полковник Уедж, когато Санди заслиза по стълбите. Лицето ѝ беше мрачно, както и се полагаше на момиче, запътило се към болничното легло на любим родител.

— Надявам се, че не ви накарах да ме чакате, полковник.

— Не, не. Има много време.

— Гали, опасявам се, че ще пропусна Деня за посетителите.

— Да, разбрах. Съжалявам за баща ти.

— Благодаря, Гали. Знаех, че ще съжаляваш.

— Какво му е?

— Лекарите още не знаят. Не е ли най-добре да тръгваме, полковник?

— Да, тръгвай, Ваулс.

Колата отпраши. Гали продължи да чисти монокъла си, смръщен замислено.

ΟΣΜΑ ΓΛΑΒΑ

1.

Нищо не помага за гладкото функциониране на нервната система повече от един сладкодумен и крайно убедителен, пиперливо-окуражителен разговор с верен приятел, поради което Уилфред Олсоп се събуди на следващата сутрин бълбукащ от ведър оптимизъм и воля за победа. „Жено моя“, мърмореше той под носа си, докато се бръснеше, „Жено моя“, повтаряше си наум над кафето и яйцата по време на закуска и по-късно, когато след час-два се приближи към кочината на Императрицата с манерката на Типтън в джоба. Едва когато стигна целта, го попари обезкуражаващото откритие, че не всичко може да протече по предназначения план. Кочината си беше там, Императрицата — също, но от Моника Симънс нямаше и помен. Не знаеше какви са задълженията на една свинарка, но каквито и да бяха, те я бяха запратили някъде другаде. За протокола трябва да отбележим, че тя беше долу при помпата в зеленчуковата градина и си миеше лицето. Момиче, което очаква прочувствена сцена с любимия мъж, естествено, иска да изглежда възможно най-привлекателно или поне минимално окаляно.

Ако има нещо, което да не пропуска да смачка духа на влюбения, това е пълната липса от полесражението на противниковата страна, без която всяко предложение за женитба някак увисва във въздуха, поради което не можем да скрием, че последвалата сценична пауза подежда чудно неблагоприятно върху храбростта на Уилфред. Сияйното настроение, с което бе потеглил, бе попарено от слана. Усещаше как решимостта му се топи с всяка изминала секунда. За първи път през деня „Жено моя“ му се стори крайно глупаво обръщане към когото и да било и преди всичко към любимото момиче.

Налагаха се бързи действия. Беше сръбнал веднъж от манерката на Типтън с убеждението, че това ще е достатъчно, но сега му ставаше все по-ясно, че е наложително дръпването на още една мъжка глътка. Мина му през ума старата поговорка за капката катран в кацата с мед, в съчетание с другата — ако ще вършиш нещо, върши го като хората. Убеден, че е на прав път, надигна манерката и както се беше облегал

на перилата на кочината с отметната назад глава, забеляза с крайчеца на очите си, че на десетина метра от него нещо се движи и го разпозна като Хъксли, сина на достопочтената Дафни Уинкуърт, който, макар Уилфред да не го знаеше, беше дошъл да провери каква е вероятността да пусне Императрицата от кочината. Беше дете с целеустремена мисъл и желанието да види как ще действа свободната Императрица се бе превърнало в идея фикс.

Ако кажем, че Уилфред бе ужасен, няма да преувеличим. Хъксли, усети инстинктивно той, бе от момчетата, които казват всичко на мама. Да бъде спипан от Хъксли с манерка в ръка беше все едно да го открие лично достопочтената Дафни. Налагаше се бърза мисъл и той бързо се замисли. Протегна ръка зад гърба си и пусна манерката в кочината. Тя падна в тричавите смески на Императрицата и както установи Уилфред с бърз облекчен поглед, немедлено потъна в тях. Почувства се поободрен, макар и далеч не безгрижен, и се обърна да погледне детето, готов да отхвърли обвиненията му, ако такива се предявят, с твърдо отрицание. Цял живот се беше осланял на твърдото отрицание и до този момент то му бе служило предано.

Хъксли, подобно на Уилфред, вярваше в хващането на бика за рогата. Не беше момче, което да увърта. Каза без никакво лирично въведение:

— Видях те да пиеш!

— Нищо подобно.

— Видях те, видях те.

— Не, не си.

— Видях те. Дай да ти подуша дъха.

— Няма да ти разреша.

— Подозрително — отсече Хъксли. — Силно подозрително.

Настъпи пауза, през която от всяка пора на Уилфред бликаше пот. Хъксли възобнови разговора.

— Знаеш ли какво причинява алкохола на най-обикновенния дъждовен червей?

— Не. Какво?

— Какво ли не — мрачно отвърна Хъксли. Помълча за секунда, сякаш размишляваше върху трагичния край на познатите му червеи. — Мама каза, че ще преподаваш музика в нейното училище — най-сетне поднови разговора той. — Вярно ли е?

— Да.

— Няма да ѝ хареса, ако през цялото време смучеш.

— Не смуча през цялото време.

— На вещиците не им е разрешено да пият.

— На кои вещици?

— Даскалките. Наричам ги вещици.

— Защо не опиташ да ги наричаш дамите от персонала?

— Ха! — рече Хъксли, очевидно неодобряващ предложението.

Засмя се със страховит смях. — Смешно, нали?

— Кое?

— Че ще бъдеш дама от персонала. „Госпожо“ ли ще ти викат?

— Я млъквай.

— Или може би „госпожице“?

— На теб нали няма да преподавам?

Хъксли каза, че не, той бил освободен. Върна се на първоначално засегнатия въпрос.

— Мама ще те уволни, ако разбере, че си алкохолик.

— Не съм алкохолик.

— Веднъж уволни една вещица, защото си беше позволила чашка шери.

— Много правилно.

— Ще трябва да ѝ кажа, че се наливаш като смок.

— Категорично отричам.

— Дай да ти подуша дъха — отсече Хъксли и така затвори кръга.

Уилфред простена в душата си. В начина на водене на разговор от страна на малолетния престъпник имаше нещо, което го караше да се чувства в ръцете на полицията. Не знаеше какво бъдеще планира достопочтената Дафни Уинкуърт за сина си, но щеше да е разумно да го насочи към юридическите науки. Момчето видимо притежаваше всички качества на прокурор, провеждащ кръстосан разпит, поставящ клопки на свидетелите с цел да направят издйнически самопризнания и готов всеки момент да ги обстрелва в залата с „Предполагам, че“ или „В такъв случай трябва ли да разбирам, че“. Докато се питаше колко ли време ще успее да издържи на този сблъсък на воля срещу воля, една ръка се пресегна край него към лявото ухо на малолетния и изтръгна от него болезнено „Ох!“.

Не само гледката на Хъксли в такава опасна близост с Императрицата накара Моника, завръщаща се от почистването си при помпата в зеленчуковата градина, да препусне в галоп към кочината. Беше забелязала и Уилфред Олсоп, а последното нещо, което искаше, бе невръстни свидетели на нежната сцена, в която се надяваше да бъде заинтересована страна. Ако по време на нежна сцена критично те съзерцава малолетна публика, по-добре е изобщо да не я подхващаш.

В този ред на мисли тя докопа хлапака за лявото ухо и като го изви за трети път, поведе Хъксли през ливадата. Отвори портичката в края ѝ и го изблъска навън. След това лаконично, но крайно ясно му разясни, че ако още веднъж го зърне в близост до кочината, ще го одере жив, и се върна при любимия мъж.

Бурни чувства бушуваха в гърдите на Уилфред, докато ги наблюдаваше. Зад себе си чуваше Императрицата да нагъва тричавата си смеска и в друг по-малко напрегнат момент би изпитал известно безпокойство как би ѝ се отразило уискито, с което неволно я бе обогатил, щом то действаше така катастрофално на дъждовните червеи. Но сега мислите му не бяха за Императрицата. Има време да се тревожиш за свине и време да не се тревожиш за свине.

Смелостта му, силно увредена от дългото чакане, а после още по-силно от събеседването с Хъксли, се беше възстановила напълно. Глътките, които бе успял да поеме от манерката, бяха успели да окажат благотворния си ефект. Отново се почувства силен и могъщ и когато тя се върна, беше готов за нея. Отправи се към момичето, сграбчи я в прегръдките си и я целуна.

— Жено моя! — измуча той с тон, наподобяващ гласа на вехтошар, привличащ вниманието към себе си. Типтън излезе съвършено прав. Точно както беше предрекъл, оказа се лесно като да паднеш от пън.

2.

Денят за посетители в замъка винаги сварваше лорд Емсуърт в отвратително настроение. Вдъхваше му отчетливото чувство, че се намира на годишно училищно празненство, само дето не се налагаше да носи цилиндър. Беше любезен и, общо взето, обичаше ближните си, но ги предпочиташе да са далеч. Дразнеше се при нахлуването им във владенията му, особено ако съюзът им бе благословен и водеха потомството със себе си. Децата, ако не ги държиш непрекъснато под око, проявяваха склонност да се промъкват до кочината на Императрицата и да вършат неща, целящи да нарушат спокойствието ѝ. Не можеше да забрави деня, когато я беше открил трескаво да посяга със зурла към картоф, завързан с конец, който непрекъснато биваше измъкван изпод носа ѝ от страна на мърляво хлапе от Улвърхамптън на име Базил.

За да предотврати повторението на подобна ужасия и днес, щом видя автобусът да се задава, се отправи към кочината, въоръжен с дебел ловджийски камшик. Кръвта на предците кръстоносци кипеше в жилите му. Ако Базил се канеше да проведе втора среща, без да е преживял духовна промяна към по-добро от времето на първото си посещение, го чакаше пренеприятна изненада.

Избегна парадния вход, защото трябваше да прекоси вестибюла, където пътниците от автобуса стояха в редица, не пушеха и не пипаха произведенията на изкуството, измъкна се през един от страничните входи и не беше стигнал далеч, когато напредъкът му беше възпрепятстван от Сам, търсещ мястото на срещата, предложено от Гали. Тримата, които вече беше молил да го упътят към кочината на Императрицата, също се бяха оказали външни хора.

Сам, подобно на лорд Емсуърт, не беше лишен от неприятно усещане по повод Деня за посетителите. Мисълта, че полицаят Евънс също може да е решил да посети замъка и да се запознае с неговите творения на изкуството, не му даваше мира. Не беше харесал първата си среща със съвестния старшина, а нещо му подсказваше, че втората ще е още по-отблъскваща. Трудно му беше да се отърси от

предчувствието, че може да се появи всеки момент иззад ъгъла с дрънкащи в джоба белезници.

И той намери замъка Бландингс и околностите му за смазващи. Нагаждането към това внушително величие не беше лесно за човек, свикнал с къде-къде по-мижавото обкръжение на Халси Чеймбърс, Халси Корт, Лондон. Базил от Улвърхамптън беше завладял замъка в крачка, но Сам беше смазан от страхопочитание. То го караше да усеща ръцете и краката си затънали в някаква лепкава и гъста течност, а дрехите спряха да му прилягат.

Затова срещата с лорд Емсуърт го ободри като глътка витаминозен тоник. Самоувереността му възкръсна. Щом замъкът Бландингс може да приеме този дрипльо с лекъосани фланелени панталони и протритата рибарска шапка, рече си той, едва ли би повдигнал вежди при вида на човек, който в сравнение с него беше направо издокаран.

— Добър ден — започна той. — Дали не бихте могли да ме упътите до кочината на свинята, наречена Императрицата на Бландингс?

Кротките очи на лорд Емсуърт заблестяха. Винаги го болеше, когато посетителите в Деня за посетители се юрваха към вътрешността на замъка, кокореха се към картините, гоблените, кехлибарената гостна и тям подобни глупости, а никога не се сецаха да видят другата достойна гледка. Затова дари Сам с най-слънчевата си усмивка, доволен, че е срещнал сродна душа.

— Аз самият отивам нататък — сърдечно откликна той. — Значи и вие сте любител на свинете?

Сам сериозно обмисли въпроса. Свинете винаги бяха стояли извън полето на неговите културни интереси и ако го запитаха, би отвърнал, че се придържа към линията „живей и ги остави да си живеят“, но събеседникът му беше използвал думичките „и вие“, с което подсказваше, че цени тези животни, затова реши, че елементарната учтивост налага положителен отговор. Даде го и беше възнаграден с одобрителен поглед, който го убеди, че не е сбъркал.

— Трябва да минем през зеленчуковата градина. Това е най-прекият път. — Когато тръгнаха, лорд Емсуърт запита: — За първи път ли идвате в Бландингс?

Сам потвърди.

— Американец ли сте?

— Не.

— Попитах, защото напоследък толкова хора са американци. Тъкмо се връщам от Америка.

— Така ли?

— Да, бях на сватбата на сестра ми. Отседнах в един хотел в Ню Йорк. Обичате ли варени яйца?

— Да.

— Аз също. Но в Америка ги поднасят обелени и размачкани в чаша. Това е един от странните аспекти на тази страна. Възразявах непрекъснато, но без последствия. Всеки път, когато си поръчвах варено яйце, ми го носеха в чаша.

— В такъв случай най-добре е било да не си поръчвате варено яйце.

— Същото каза и брат ми Галахад. Всичко това е прекрасно, но представете си, че все пак ви се дояде варено яйце? Попадате в нелепо положение.

Сам беше смаян. Подсъзнателно си представяше собственика на този величествен английски дом като забележителна фигура, нещо като възрастния господин с рошавите вежди в „Малкият лорд Фаунтлерой“ — книжка, която преди двайсет години бе чел с несекващ интерес. Шокът от откритието, че лекьосаният и размъкнат субект до него притежава цялото великолепие наоколо, се равняваше само с онзи на полковник Уедж, изживян в нощта, когато беше взел лорд Емсуърт за свинар. Занемя и дума не продума почти докато стигнаха кочината.

Когато се приближиха до нея, лорд Емсуърт нададе възклицание.

— Бог да ми е на помощ, това е Ненагледния!

— Моля?

— Бившият ми свинар — обясни лорд Емсуърт и посочи фигурата, надвесена над перилата на кочината. — Вече се оттегли от активна дейност. Някакъв роднина му завеща кръчма в Улвърхамптън. Трябва да е дошъл с автобуса. А, Ненагледни — рече той, — дошъл си да видиш Императрицата?

Джордж Сирил Ненагледния се обърна и се разкри като мъж с кривогледео око и счупен нос. Първото му беше по рождение, а с второто се беше сдобил в хода на политически диспут в „Гъската и

гъсокът“ в Маркет Бландингс, по време на който бе застъпил каузата на световния пролетарият.

— Здравейте — продума той.

Говореше наперено. Между поведението на свинар, зависим от седмичната си заплата, и това на притежател на процъфтяваща кръчма в Улвърхамптън винаги съществува може би дребна, но забележима разлика. При Джордж Сирил тя беше повече забележима, отколкото дребна, защото не можеше да забрави, че по време на взаимоотношенията му с лорд Емсуърт той на два пъти го беше уволнявал най-позорно. Такива неща не се забравят. Да те уволнят веднъж — да, човек може да очаква подобно нещо, то си беше част от кадрила между работодател и служител, но два пъти — това вече беше преднамерено оскърбление.

— Не мога да видя Императрицата — студено отбеляза Ненагледния. — Завряла се е вътре и не ще да излезе — продължи той и Сам забеляза, че в единия край на кочината има дървена колибка, където орденоноската вероятно се оттегляше за сън или размисъл.

— Странно — разтревожи се лорд Емсуърт.

— Злокобно, ако питате мен. Бих казал че се разболява или нещо такова.

— Глупости. Опитай с квичене.

— Опитах с квичене и колкото повече квича, толкова по-малко се появява. Като глухата пепелянка от Светото писание. Не знам дали сте запознат с глухата пепелянка. Описана е подробно в Библията, която изучавах в неделното училище. Подобно на глуха пепелянка, пише там, която не обръща нула внимание на свирача, макар той да свири до припадък. Да съм бил опитал с квичене, виж го ти! — с отвращение произнесе Джордж Сирил.

— Сигурно не си квичал както трябва. Опитай пак!

— Не и аз, пуйо, напукана ми е устата. Ще трябва ти да опиташ.

— Ще опитам.

Когато ставаше дума за контактуване със свине, лорд Емсуърт се радваше на дарби, от които повечето хора са лишени. Случи се така, че преди година-две в замъка Бландингс се бе озовал младеж, който искаше да се ожени за една от племенниците му. Младеж, който напуснал Англия при неясни обстоятелства, си беше намерил работа във ферма в Небраска. Лорд Емсуърт отдавна бе забравил името на

младежа, но никога не забрави поуците му. В колкото и дълбок унес да е потънала една свиня, говореше младежът, препредавайки наученото от фермата в Небраска, тя винаги може да бъде изтръгната от него с помощта на тъй наречения Основен призив и той беше научил лорд Емсуърт да го издава. Призивът представляваше едно „Пииии-ууу-ии“, като „у“-то започваше в ниска минорна гама с две четвъртинки ноти в четири четвърти, постепенно се извисяваше, докато накрая гласът извиваше в пълно кресчендо, достигаше „ла“ на нормалната гама, където се задържаше две непълни половинки ноти, и избухваше във произволни фиоритури.

На лорд Емсуърт му бе отнело доста време да усвои техниката, но най-сетне успя. Затова сега, като сви ръце пред устата, за да увеличи силата на звука, той отбеляза:

— ПИИИ-УУУ-ИИ!!! — и Сам, който не го очакваше, подскочи като вакло агънце. За момент му се стори, че възгласът му е отнесъл темето.

Но страданията му не бяха напразни. Още преди ушите му да спрат да пицят, откъм вътрешността на свинската колиба се дочу шумолене и тътрене на крака, сякаш хипопотам се надигаше от тръстиковото си ложе. Дочу се и грухтене. Кротката любяща зурла на Императрицата надникна навън и след секунда той можа да ѝ се наслади в пълния ѝ блясък.

Но от страна на лорд Емсуърт не избликнаха гордостта и удоволствието, които винаги придружаваха тези моменти. Нещо очевидно куцаше у орденоската. Тя видимо залиташе, тътреше крака, направи няколко несигурни крачки към копанята и бавно се свлече на земята, където остана неподвижна.

— Казах ви — заяви Ненагледния. — Искаш ли да знаеш какво ѝ е, пуйо? — продължи с наслада той. — Това е свинска треска.

Гореописаната гледка направо парализира лорд Емсуърт. Ако върху фразата нямаше авторски права, човек би казал, че сърцето му замря. Но духът му остана на висота. Той хвърли войнствен поглед към екс-свинаря.

— Не ставай глупак, Ненагледни!

Джордж Сирил го изгледа с укор.

— Предполагам, знаете какво става, когато наричате брата си глупак — строго заяви той. — Заплашва ви адския огън, ето какво ви

заплашва. Ще го намерите в Библията. „Ако кажеш на брат си: «Ти, глупак...»“

— Ти не си ми брат! — доволно заяви лорд Емсуърт и мислено благодари Богу.

Но на Джордж Сирил Ненагледния тия не му минаваха.

— От гледна точка на темата съм. Всички хора са братя. И това го има в Библията.

— Махай се! Веднага напусни земите ми!

— Добре, шефе. Джордж Сирил Ненагледния не остава там, където е нежелан, въпреки че е спорно дали имате право да гоните платилите такса в Деня за посетители. Но нищо. По-добре идете да повикате по телефона ветеринаря — подхвърли Джордж Сирил през рамо и си тръгна с достойнство. — Не че ще помогне.

Лорд Емсуърт вече беше на път към телефона да повика ветеринарния лекар, дългите му крака се мятаха в галоп към къщата, а Сам, останал сам, се загледа в болната. И както я гледаше, слънцето надникна иззад един облак и нещо просветна в празната копаня. Приличаше на манерка. Покатери се по парапета и откри, че наистина е манерка, което веднага изясни нещата. От пръв поглед му просветна защо поведението на Императрицата му се бе сторило някак познато. В пушалнята на „Гъртеите“ не веднъж и дважд, и особено на сутринта след Гребната надпревара между Оксфорд и Кеймбридж, беше наблюдавал редица мъже, движещи се по идентичен начин. А Уфи Просър на практика винаги така влизаше. Когато лорд Емсуърт се върна, беше щастлив да успокои страховете му.

— Всичко е наред — рече той.

— Наред ли? — Лорд Емсуърт не можа да повярва на почервенелите си от спринта уши. — Ако наистина е свинска треска...

— Не е. Вижте.

— Какво е това?

— Празна манерка. Намерих я в копанята.

— Велики Боже, как е попаднала там?

— И аз се питам. Но важното е, че страда не от болест, а от махмурлук. Тази свиня се е почерпила. Вероятно помните старото стихотворение, което започва със „Свинята снощи яко се освини“?

— Не. Не го помня.

— Точно това обаче е станало. Просто ѝ трябва време да си отспи. Жалко, че сме толкова далеч от Лондон. На Хеймаркет има един аптекар, който забърква ненадминати съживителни смески. Щеше да я вдигне на крака за нула време. Но и един хубав сън ще оправи нещата. Утре ще припка като агънце.

Лорд Емсуърт пое дълбоко дъх. Загледа се с обожание в Сам. По правило не си падаше по младото поколение, но когато срещнеше достоен човек, го разпознаваше, а в момента му беше ясно, че пред него стои изключителен негов представител, когото би допуснал до себе си и направил свой приятел. А при мисълта, че този младеж, толкова на „ти“ със свинете, толкова симпатичен от всяка гледна точка, ще изчезне завинаги от живота му с изтичането на Деня за посетители, направо го втресе. Искаше да го вижда непрекъснато до себе си, да води с него безкрайни разговори за свине, да се буди сутринта с щастливата мисъл, че ще го види на масата за закуска.

— Планирате ли по-дълъг престой в нашия край? — заинтересува се той.

Сам се сети за старшина Евънс и отвърна, че зависи.

— Нали не сте на екскурзионна обиколка? Нямате някаква определена цел?

— Не.

— Тогава дали не бихте ми погостували в замъка няколко седмици? Естествено и повече, ако пожелаете.

Ако Сам беше в състояние да проговори, вероятно би казал: „Те ти тебе дядо Коледа! Вярвам в чудеса!“, но тази толкова неочаквана покана просто го лиши от дар-слово. Когато възвърна способността си да пелтечи, рече:

— Много мило от ваша страна. Ще бъда очарован.

— Превъзходно! Превъзходно, превъзходно, превъзходно!

— А, ето те и теб, драги ми приятелю — обади се веселият глас на Гали зад гърба им. — Значи вече се запозна с Огъстъс Уипъл, а, Кларънс?

3.

Пенснето на лорд Емсуърт излетя от леговището си. Притежателят му се задруса от избелялата рибарска шапка до протритите подметки.

— Уипъл? Уипъл? Уипъл — ахна той. — Уипъл ли каза?

— Да, това е Гъс, както му викат момчетата от „Атенеум“. Предполагам, не си го очаквал толкова скоро. Но той си е такъв. Не губи време и действа мълниеносно. Ей, какво ѝ е на Императрицата?

— С прискърбие трябва да те уведомя, че е препила, Галахад. Някой безотговорно е подхвърлил манерка с уиски в тричавите ѝ смески.

— Какъв урок по въздържание за всички нас. Ще трябва да я убедим да се присъедини към Анонимните алкохолици. Все пак радвам се, че няма причини за особена тревога. Сурово яйце, разбито в лют сос, ще направи чудеса. Но сигурно ще трябва да я види и ветеринарят.

— Вече му се обадох. На път е.

— Тогава ще заведе Уипъл в кабинета ти, а ти ще дойдеш след прегледа.

— Да, да, превъзходно. Господин Уипъл, познанството с вас е чест за мен — заяви лорд Емсуърт и Сам едва изцеди немощна усмивка. Още не беше в състояние да говори, та тръгна мълчаливо с Гали към къщата. За щастие Гали, както винаги, дрънкаше за двама.

— Бърза мисъл, момчето ми, бърза мисъл — самодоволно заяви той. — Винаги съм се отличавал с бърза мисъл. Изобретателността ми често беше тема на възхита в стария „Пеликан“. „Галахад Трипуд — казваха момчетата — може и да не гали окото, но рядко ще го накарате да се обърка.“ Помня как веднъж на млади години погледнах през прозореца и видях да идва букмейкър, комуто дължах доста пари. Веднага разбрах, че трябва да се вземат предпазни мерки, защото финансовото ми състояние беше такова, че всяка раздяла в брой би ми причинила неимоверни страдания. След няколко секунди ме осени вдъхновение. Когато заблъска по вратата, бях готов да го посрещна. „Внимавайте, господин Симс — извиках аз. Беше Тим Симс, викахме

му Касиера. — Дръжте се на разстояние. Имам скарлатина.“ Той не повярва и ми го заяви. Затова отворих вратата, той хвърли един поглед и търти да бяга надолу по стълбите. За щастие предния ден една приятелка беше забравила червилото си в гостната и аз бях успял да го нанеса на бузите си. Когато си тръгна, се погледнах в огледалото и направо се уплаших.

— Слушай — започна Сам.

— Знам какво ще кажеш — прекъсна го Гали и вдигна ръка като регулировчик! — Нямах търпение да чуеш защо след вчерашното ти непреклонно поведение реших да отхвърля ветото и да кажа на Кларънс, че си Огъстъс Уипъл. Мило момче, беше въпрос на живот и смърт. Ти не го знаеш, но младата Санди с коварство, което не ѝ прави чест, ни фрасна един ляв прав. Поискала е два дни отпуск от Кларънс под претекст, че покойният ѝ татко е болен, като по този начин сведе до нула вероятността да я видиш и разговаряш с нея. Следователно най-важното беше да измисля начин да те вкарам в къщата като постоянен гост, тъй че да бъдеш на мястото на събитието, когато тя се върне, и както видяхме, точно това успях да направя.

— Слушай — повтори Сам, но вдигнатата ръка отново го прекъсна.

— Знам, че изпитваш някакви предвзети възражения срещу ролята на Огъстъс Уипъл, но трябва да признаеш, че предимствата ѝ надхвърлят недостатъците. Ще бъдеш в къщата, недосегаем за старшина Евънс, а когато младата Санди се върне, хихикайки как ни е изиграла, ще те открие тук и ще подскочи до тавана. Отслабена от шока, ще бъде като прах под колелата на колесницата ти. Да, смятам, че ми се полагат няколко поклона за начина, по който се справих с тази деликатна задача. Навремето имаше дума да се отдам на дипломация и понякога ми се струва, че е жалко, дето се отказах. А, ето ни в кабинета на Кларънс. Трябва да ти се извиня, че има толкова малко прах. Грешката е на Санди. Настани се удобно.

Сам седна и се вторачи в него със суров поглед.

— Ще имаш ли нещо против най-сетне да вмъкна няколко думи?
— хладно изрече той.

— Разбира се, драги ми приятелю. Давай. Но не искам благодарности.

— Ще ти бъде ли интересно да научиш, че половин минута преди да ни се нахвърлиш с твоето „Ехо, това е Уипъл!“, лорд Емсуърт ме покани да гостувам в замъка колкото време поискам.

Не беше лесно да се отмести монокълът от окоето на Гали, но тази информация успя. Гледаше го, сякаш не вярваше на ушите си.

— Да не се майтапиш?

— Не.

— Но какво, за Бога, го е накарало да те покани?

— Беше признателен, задето го убедих, че Императрицата няма свинска треска.

— И наистина те покани на гости?

— Да.

Гали улови монокъла и го върна в нишата му. Маниерът му беше замислен.

— Това дава нова храна за размисъл — рече той. — Може би, общо взето, щеше да е по-добре, ако не бях внесъл Уипълвия мотив. Жалко, че не ми го каза по-рано.

— Нима имах възможност?

— Вярно. Е, станалото станало и нищо друго не може да се каже.

— Аз се сещам за някои неща.

Гали се засегна.

— Не бива да се поддаваш на вгорчаващи душата чувства, момчето ми. Без съмнение си смутен и разстроен, но няма от какво толкова да се оплакваш. Над главата ти висеше непосредствената опасност местната полиция да се метне на гърба ти и отчаяно се нуждаеше от скривалище. Сега го имаш. Как бяха ония поетични строфи от не-помня-кого за моряка, дето се завръща от морето, и ловеца, завърнал се от планината? Това си ти. Гост си, нали?

— Под чуждо име.

— И какво от това? В псевдонима няма нищо лошо или срамно. Виж лорд Бейкън. Подвизавал се е под името Шекспир.

— Освен това от мен ще се очаква да бъда авторитет по свинете.

— Нима имаш възражения срещу авторитетността на свинете?

— Да, имам, на основание на факта, че нямам понятие от свине. Знаем само, че опашчиците им притреперват, когато се хранят. Какво ще правя, когато лорд Емсуърт започне да ми говори за свине?

— Няма място за тревога. Кларънс ще е човекът, който ще приказва. От теб ще очаква единствено от време на време да измърморваш по нещо под носа си. Но шшшт!

— Какво шшшт?

— Запечатай устни. Мисля, че го чувам да идва.

Гали беше прав. Миг по-късно лорд Емсуърт нахълта при тях, изтъкан от усмивки.

— А, ето ви и вас, господин Уипъл — изгука той. — Превъзходно, превъзходно. Ще позвъня за чая.

— Чай ли? — намеси се Гали. — Не ни трябва чай. Виж какво направи чаят със Стръгълс Говедото. Някой с измама го замъкна на лекция за въздържатели, онагледена с цветни диапозитиви, и на един от тях бил показан черният дроб на консуматор на алкохол. На другия ден ме посети с пепеляво лице. „Гали — каза, — какво казва човек, когато иска да си поръча чай?“ — „Чай ли? — гръмнах се аз. — За какво ти е чай?“ — „Да го пия“, отвърна той. Посъветвах го да се вземе в ръце. „Говориш несвързано — отбелязах аз. — Не можеш да пиеш чай. Пийни глътка бренди.“ Той поклати глава. „Вече никакъв алкохол — отсече. — Кара черния ти дроб да заприлича на Търнъров^[1] залез“. Молих го със сълзи на очи да не върши нищо прибързано, но беше непоклатим. Поръча си пет килограма чай и след две седмици беше мъртъв. Прегази го такси на Пикадили. Ако организъмът му не беше отслабнал от чая, щеше да успее да избегне сблъсъка. Извикай Бийч и му кажи да донесе бутилка шампанско. По лицето на Уипъл личи, че има нужда от ободряване.

— Може да си прав — охотно се съгласи лорд Емсуърт.

— Знам, че съм прав. Единственият начин да вървиш напред в живота е редовно да освежаваш организма си с алкохол. Вземете за пример Фреди Потс и брат му Юстас, когато изядоха таралежа.

— Кого са изяли?

— Таралежа. Фреди и Юстас тогава живееха на Ривиерата и имаха френски готвач, чиито задължения включваха да ходи на пазар за продукти. Един ден на път за Грас, докато препускал с парите в джоба, видял в канавката умрял таралеж. Този готвач бил пестелив човек и веднага осъзнал, че ако се въздържи от покупката на пилето, за което бил изпратен, и задържи парите, ще бъде на печалба, а и знаел как с помощта на няколко соса може да пробута таралежа за пиле, тъй

че го вдигнал, върнал се с него вкъщи и на другия ден го сервираше en casserole^[2]. Братята здраво си похапнали и сега следва поуката от случката. Юстас, който беше пълен въздържател, едва не умря, но Фреди, от ранно детство преживяващ предимно на уиски, не регистрира никакви болестни симптоми. Смятам, че това е урок за всички ни, тъй че, Кларънс, натисни звънеца.

Лорд Емсуърт го натисна и Бийч, отдъхващ в килера от следобедните си задължения, се задейства. Надигна се от креслото по начин, който, ако беше забелязан от Хъксли Уинкуърт, би подновил недостойните сравнения между него и Императрицата на Бландингс, ставаща от ложето си, обу ботинките, които беше свалил за удобство, и с усилие пое по стълбите. Лицето му бе угрижено, поведението му — замислено.

През деветнайсетте години, в които бе заемал длъжността иконом, Бийч неизменно посрещаше Деня за посетители със смесени чувства. Имаше си добрите страни, но имаше и съществени недостатъци. От една страна, развеждането на човешкото стадо из сградата и наблюдаването на страхопочитанието по лицата им, когато им сочеше различните забележителности, гъделичкаше чувството му за собствена значимост, но от друга — цялото това сноване нагоре-надолу по стръмни стълби, безкрайни коридори, влизане и излизане от стаи се отразяваше пагубно на краката му. Фактът, че имаше мазоли, добре скрити под солидните ботинки, не беше широко известен.

Но като цяло, положителното не пропускаше да надделее над отрицателното, радостите за душата бяха по-важни от телесните страдания и Бийч по правило изпълняваше задълженията си с въодушевление и удоволствие. Но не и днес. Иконом, комуто са откраднали сребърния часовник, трудно ще е чуруликащ екскурзовод като иконом, непрехивял подобна несгода. Загубата смазваше ума му, откак отвори очи сутринта, и докато водеше тълпата свои последователи из замъка, не спираше да мисли за него и да се обвинява, че не беше обърнал по-голямо внимание на човека, с когото се сблъска на входа на бара на „Гербът на Емсуърт“. Би трябвало да се досети, че не може да очаква нищо добро от мъж с ухо като кочан зеле.

При отпътуването си за Америка с цел поемане на задълженията си в „Доналдсънова кучешка радост и синове“ в град Лонг Айлънд — водещ производител на витаминозни бисквити за американския най-

добър приятел на човека, че и на жената, Фреди Трипуд, по-младият син на лорд Емсуърт, бе завещал на Бийч колекцията си от криминални романи, за която се твърдеше, че е ненадмината в цял Шропшир. Та в три от всеки десет криминални истории престъпникът неизменно се оказваше мъж с ухо като цветна зелка. Бийч усещаше, че това би трябвало да го накара да бъде нащрек, но за нещастие не беше го накарало и затуй влезе в кабинета с чувство на дълбока потиснатост.

Но следващата секунда дълбоката потиснатост изчезна и той се затресе от глава до пети като наелектризиран. Защото там, очевидно в най-дружески отношения с негово благородие и господин Галахад, седеше злодеят в плът и кръв, ни лук ял, ни лук мирисал. Главата му бе наклонена встрани, докато разглеждаше някакви снимки, които му показваше лорд Емсуърт, но кривото ухо не можеше да се сбърка.

Вероятно, ако Бийч не беше иконом, стаята щеше да се огласи от стреснат възглас, но икономите не надават стреснати възгласи. Единственото, което изрече, беше:

— Позвънихте ли, милорд?

— Ъ? А. О, да. Бийч, нали ще ни донесеш бутилка „Болингър“?

— Много добре, милорд.

— А докато шампанското дойде, господин Уипъл — продължи лорд Емсуърт, — бих желал да ви покажа някои снимки на Императрицата в библиотеката, които държа да видите.

И той изведе Сам от стаята, а Гали с учудване забеляза, че Бийч, вместо да ги последва, беше останал и се приближаваше към стола му със заговорнически вид.

— Бих ли могъл да разменя с вас две думи, господин Галахад?

— Разбира се. Можеш и повече.

— Във връзка с този господин — започна Бийч и се задави с последната дума, — който току-що излезе. Кой е той, господин Галахад?

— Брат ми Кларънс. Не го ли познаваш? Мислих, че сте се виждали.

Бийч не беше в настроение за шегички.

— Другият господин, сър — хладно изрече той.

— А, другият? Това е Огъстъс Уипъл, писателят.

Името беше познато на Бийч. Лорд Емсуърт понякога имаше проблеми с очите, особено когато не можеше да си открие очилата, и в

такива случаи викаше Бийч да му чете откъси от „Грижи за свинята“, което Бийч винаги правеше с удоволствие, макар да не беше част от задълженията му. При споменаването на името сега се ококори.

— Уипъл ли казахте, господин Галахад?

— Точно така. Написал е оная книга за свинете, дето брат ми все я чете. Дойде на гости.

— Сър! — започна Бийч и се сгърчи.

Гали изненадано го погледна.

— Какво искаш да кажеш с това „сър“ и защо ти увисна ченето? Не одобряваш ли това посещение?

— Не, господин Галахад, не го одобрявам. Този човек е престъпник.

— За Бога, откъде ти хрумна тази глупост?

— Вчера открадна сребърния ми часовник в „Гербът на Емсуърт“, господин Галахад.

— Бийч, май си бил почерпен.

— Не, сър. Разрешете да ви разкажа всичко.

Гали внимателно изслуша чутата вече история. Реши, че Бийч внася повече драматизъм дори от Сам. Когато свърши, поклати глава.

— Бийч, версията ти ми звучи доста неубедително. Ти сам спомена, че си хвърлил бегъл поглед на човека.

— Бегъл, но достатъчен да забележа ухото му, господин Галахад.

— Какво му е на ухото?

— Ами криво е.

Гали снизходително се засмя.

— И ти отправяш това необикновено обвинение само защото и Уипъл е с криво ухо? За Бога, това не е достатъчно. Шрошпир гъмжи от мъже с криви уши. Доколкото знам, имат собствени клубове и дружества. Нещо друго?

— Да, сър. Възрастта му.

— Не те разбирам.

— Не е достатъчно възрастен да е написал книгата, от която негово благородие така се възхищава.

— Струва ти се, че изглежда млад?

— Да, сър.

— Той сподели, че всички смятат така. Винаги изненадвал почитателите си с младежката си външност, но обяснението е много

просто. Години наред прави гимнастически упражнения преди закуска. Освен това избягва пържените храни и никога не пропуска да поеме витамини А, В и С два пъти дневно. Това го поддържа във форма. Наистина изглежда млад, тук си прав. Но, по дяволите, Бийч, не можеш да обвиняваш уважавани писатели в неназоваеми престъпления само защото ушите им не се покриват с естетическите ти претенции и не изглеждат толкова възрастни, колкото би ти се искало. Случаите на сбъркана самоличност се срещат твърде често. В „Пеликан“ имаше едно приятелче, което беше жив двойник на кабинетен министър, което страшно вгорчаваше живота на министъра, защото непрекъснато го изхвърляха от ресторантите, често с нахлупена дамска шапка на главата. Племенникът ми Фреди не ти ли остави криминалните си романи, когато замина за Америка?

— Да, сър.

— И бас държа, че ги четеш непрекъснато.

— Да, сър.

— Ето на. Те са поболели въображението ти и сега навсякъде ти се привиждат престъпни типове. Струва ми се, че и Агата Кристи страда от същото. Не бива да се тревожиш. Приеми спокойно факта, че човекът, току-що напуснал кабинета, е Огъстъс Уипъл, и отбръмчавай за шампанското.

Конструкцията на Бийч беше такава, че не допускаше отбръмчаване, и обичайният му начин на придвижване по-скоро наподобяваше слон, пробиващ си път в индийската джунгла, но като тръгна за към избата, крачките му бяха по-бавни от всякога. Обърканите мисли често имат подобно въздействие върху пешеходците, а неговите мисли бяха по-объркани от всякога. Беше убеден, че човекът, чиято жажда щеше да утоли с превъзходно „Болингър“, е човекът, откраднал часовника му, но ако беше така, как бе влязъл в такива интимни отношения с негово благородие и господин Галахад?

Загадката не беше лесна за решаване и той отнесе напитката в кабинета в състояние на транс. Когато се върна в килера и си събу ботинките, още не беше излязъл от него. Шекспир би го описал като озадачен до крайност непристъпна, Ърл Станли Гарднър би се вдъхновил за написването на „Случаят с объркания иконом“, но самият той при запитване би обяснил, че главата му се върти.

Във времена на главовъртеж всички икономи разполагат с неограничени подръчни средства за възстановяване на равновесието. Магията е в портвайна. Бийч държеше една бутилка в бюфета си и сега посегна към нея. Тъкмо щеше да измъкне тапата, когато телефонът иззвъня.

Вдигна слушалката и заговори с привичната си премерена интонация.

— Резиденцията на лорд Емсуърт. Говори икономът на негово благородие.

Гласът, който отговори, беше писклив като свирка. Гали би го определил като типичен за член на „Атенеум“.

— О, добър ден — рече той. — Обажда се Огъстъс Уипъл.

[1] Уилям Търнър (1775–1851) — английски художник-пейзажист с романтичен стил, видоизменящ обектите чрез промяна на мащаба и заливането им с ярка светлина. — Б.пр. ↑

[2] Задушен на фурна (фр.) — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

1.

Денят за посетители дойде и отмина. Табелките „Моля, стойте в редица“ и „Пушенето забранено“ бяха свалени заедно с онази, умоляваща публиката да не пипа творенията на изкуството. Автобусът бе отпътувал. Джордж Сирил Ненагледния се върна в Улвърхамптън. Краката на Бийч спряха да го болят. Като се изключи фактът, че Императрицата страдаше от тежък махмурлук, бе докачлива и склонна да се дразни от всяка дреболия, за замъка Бландингс можеше да се каже, че е възвърнал нормалния си начин на живот.

Около четири часа на следващия следобед лейди Хърмайъни Уедж слезе от лондонския влак и се качи в колата, докарана от шофьора Ваулс на гара Маркет Бландингс да я посрещне. Санди Календър, която беше пътувала със същия влак, но в по-скромно купе в другия му край, се качи на гаровото такси (Дж. Робинсън, собств.). В същия момент старшина Евънс от местната полиция яхна велосипеда, чиято собственост междувременно му беше възстановена, и натисна педалите по посока на замъка, за да върне часовника на Бийч.

Времето сякаш клонеше към буря и лейди Хърмайъни беше поуморена, но облекчението я накара да забрави умората. Струваше си да изживее известни физически неудобства, за да изтръгне детето си от лапите на крайно нежелателен съюз. Докато Ваулс натискаше газта, мислите ѝ нежно се връщаха към Вероника — дъщеря, която не би могла да бъде по-послушна и по-ясно съзнаваща факта, че мама знае най-добре. Поведението ѝ, когато седна да пише диктовката, бликаща от любящите родителски устни, бе безукорно. Издигна по-малко възражения и от един диктофон. Проговори само веднъж, и то да попита майка си с колко „с“ се пише „разстроена“. „Със «з» и «с», миличка“, отвърна лейди Хърмайъни.

Когато зад волана седи Ваулс, времето за превоз от гара Маркет Бландингс до замъка Бландингс не е кой знае колко и лейди Хърмайъни се озова в будоара си навреме за чаша чай. Натисна звънеца и Бийч си обу ботинките, представи се, взе поръчката и се оттегли, за да се появи след малко отново, придружен от лакей,

натоварен с огромен поднос. Лакеят — името му беше Стоукс, не че това има значение, изпълни своя дял от задълженията и лейди Хърмайъни, която си наля вдигаща ароматна пара чаша и започна да отпива елегантно от нея, осъзна, че Бийч още ѝ прави компания. Стоеше наред стаята, подобно на градски паметник, очакващ да бъде тържествено открит, и присъствието му я изненада. Не беше типично за него да продължава да се мотае наоколо след доставка на стоката и тя захапа краставичния сандвич с известно раздражение, защото искаше да бъде сама.

— Да, Бийч? — рече тя.

— Мога ли да ви кажа две думи, милейди?

Лейди Хърмайъни не отвърна „Можеш и повече!“, както би направил брат ѝ Гали, а се задоволи с лаконично кимване. Направи го вдървено, като маниерът ѝ целеше да подсказва, че е готова да слуша, но твърдо се надява, че икономът има да съобщи нещо важно.

Той веднага усети нежеланието ѝ за празни приказки.

— Ако предпочитате, милейди, бих могъл да се върна по-късно.

— Не, не, Бийч. Нещо важно ли е?

— Да, милейди. Във връзка с господина, който пристигна вчера като гост на замъка — започна Бийч отново, като се задави с думата „господин“, както го беше направил при разговора си с Гали.

Лейди Хърмайъни се скова. Като всяка тиранична стопанка на замък, и тя не обичаше да се канят гости без нейно знание. Не можеше да си представи как брат ѝ Кларънс е имал нахалството да покани свой приятел, без първо да поиска разрешението ѝ, и затова стигна, може да се каже доста бързо, до заключението, че тайнственият гост е другарче на брат ѝ Галахад, поради което се намръщи още по-забележимо. Знаеше що за птици са другарчетата на брат ѝ Галахад. Отрепки, отритнати от цивилизацията. Букмейкър със сребърен пръстен беше най-достойният гост, когото би внедрил в кръга на Бландингс.

— Кой е този човек, Бийч? — напрегнато запита тя.

— Даде името си като Огъстъс Уипъл, милейди.

Негодуванието на лейди Хърмайъни значително се уталожи. Никой не би могъл толкова време да е свързан с лорд Емсуърт, без да е чул името Уипъл, и тя знаеше, че авторът на „Грижи за свинята“ е човек, уважаван и в най-добрите среди, член на клуб „Атенеум“, за когото беше чувала, че е крайно почтена институция, и нещатен

съветник на министъра на земеделието. Кларънс, реши тя, го беше поканил и макар все още да чувстваше, че правейки го, без да потърси съгласието ѝ, бе проявил своеволие, все пак видимо омекна.

— А, господин Уипъл? — изрече тя с облекчение. Представата ѝ за приятел на Гали с крещящ кариран костюм, обръщащ се към нея с „мацко“ с глас, пресипнал от обявяване на залаганията в Сандаун Парк или Катърик Бридж, угасна. — Ще ми бъде интересно да се запозная с него. Господин Уипъл е много известен писател.

— Ако е господин Уипъл, милейди.

— Не те разбирам.

— Подозирам, че е натрапник — изсъска Бийч. Трудно е да изсъскаш изречение, дотолкова лишено от шипящи, но той се справи достойно.

Изявлението му не би трябвало до такава степен да смайва лейди Хърмайъни, но го постигна. Отдавна би трябвало да е свикнала с натрапниците. Нахлуваха в замъка Бландингс в стройна редица години наред. Един мислител веднъж беше отбелязал, че там се въдят натрапници както в другите къщи мишки. Въпреки това издаде звук, който при жена с по-лошо възпитание би минал за подсмъркване, а препечената филийка с масло, която държеше, падна от ръката ѝ.

— Натрапник!

— Да, милейди.

— Но на какво основание мислиш така?

— Струва ми се доста странно, че малко след пристигането на господина от Лондон се обади по телефона друг господин, който също претендираше да е господин Огъстъс Уипъл.

— Какво!

— Да, милейди. Интересуваше се от здравословното състояние на негово благородие. Информира ме, че е получил телеграма с известие, че негово благородие страда от дребна шарка. Човек не може да не се усъмни в bona fides^[1] на господина, отседнал в замъка.

— Естествено!

— Трябва да призная, че положението ми изглежда твърде объркано.

Лейди Хърмайъни не беше объркана. Зад това изобилие от Уипълровци тя разпозна безпогрешно ръката на брат си Галахад, сякаш бе изписана с огнени букви на стената в будоара ѝ.

— О! — произнесе тя и тази гласна никога досега не беше се доближавала повече до „Хо!“-то на старшина Евънс от полицията на Маркет Бландингс. Очите ѝ злостно засвяткаха. Приличаше на готвачка, забелязала нахална хлебарка в кухнята си. — Ще имаш ли нещо против да намериш брат ми Галахад и да му кажеш, че искам да си поговорим? Не, не, по-добре аз да отида при него.

[1] Искреност (лат.). — Б.пр. ↑

2.

Когато го намери, Гали беше в билиардната и упражняваше удари с опитна ръка. Когато влезе, той вежливо остави щеката. Не се радваше да я види, защото дългогодишният опит му подсказваше, че присъствието ѝ, също като това на другите му сестри Констанс, Дора и Джулия, неизменно означава неприятности, но направи всичко възможно да внесе братска топлина в поздрава си.

— Здравей, Хърмайъни. Значи се върна? Неприятен ден за пътуване. Трябва да си се задушила във влака.

В маниера на лейди Хърмайъни нищо не подсказа, че чувствата ѝ към него не са приятелски или дори толкова приятелски, колкото бяха обикновено. Намерението ѝ беше да го приспи до състояние на лъжовна сигурност, преди да го разобличи и обърка.

— Доста задушно беше — съгласи се тя. — Смяташ ли, че се задава буря?

— Няма да се учудя. Как е Вероника?

— Изглеждаше много добре.

— Липсва ми хубавото ѝ лице.

— Ще ѝ предам. Ще бъде много поласкана. А ти как си, Галахад?

— О, пърхам както винаги.

— А Кларънс?

— Добре е.

Лейди Хърмайъни тихичко се засмя.

— Говоря, сякаш съм отсъствала цял месец. Предполагам, нищо не е случило, докато ме нямаше.

— Нищо сензационно. Имаме нов гостенин.

— Тъй ли? Кой?

— Човек на име Уипъл.

— Да не искаш да кажеш Кларънсовият Уипъл, написал книгата за свинете, която непрекъснато четете?

— Точно той. Кларънс получи писмо от него с молба да дойде да направи снимки на Императрицата, тъй че той, естествено, го покани.

— Разбира се. Кларънс трябва да е във възторг.

— На седмото небе е.

— Не се учудвам. Хора като господин Уипъл са рядкост.

— Подобни свинелюбци наистина се броят на пръсти.

— Нямах предвид толкова това, колкото необичайната му способност да се намира на две места едновременно. Винаги съм смятала този вид хора за твърде интересни.

— Ъ?

— Е, не можеш да отречеш, че е забележително да бъде в замъка Бландингс и едновременно с това да се обажда по телефона от Лондон. Чудя се как го прави. Смяташ ли, че номерът е с огледала?

Не беше лесно да се стъписа Гали и само фактът, че си свали монокъла и започна да го трие, подсказа, че тези думи са го смутили. Сложи на място монокъла и заяви:

— Странна работа. Крайно любопитно.

— И аз си помислих същото, когато Бийч ми го съобщи. Той е бил на телефона.

— Когато се обадил Уипъл?

— Лондонският, не шропширският.

— Трябва да не е чул името. Случва се с имената по телефона. И какво казал онзи?

— Че е Огъстъс Уипъл и се обажда да разбере как е Кларънс, тъй като получил телеграма, че е на легло с дребна шарка. Загадъчна работа.

Гали размисли за момент. След това лицето му се проясни.

— Мисля, че виждам отговора. Просто е, ако се вдълбочиш. Вчера беше Ден за посетители и Бийч цял следобед трябваше да работи като египетски роб да развежда плебса из къщата. Вече не е толкова млад и се е изтощил. Когато всичко е приключило, е бил отпаднал и се е нуждаел от възстановително. И какво е станало? Откуцукал е до килера, посегнал е към бутилката с портвайн, непредпазливо е поел свръх доза и поради това е бил абсолютно неспособен да разбере и дума от казаното по телефона. Името, което е взел за Уипъл, е било вероятно Уилсън, Уигинс или Уилямс, който го е уведолил, че самият той има дребна шарка. Това е единственото възможно обяснение.

Преди много години, в общата им детска стая, лейди Хърмайъни, дори тогава представляваща сила, с която трябва да се съобразяваш,

веднъж перна брат си Галахад по главата с куклата Белинда и го остави проснат като дрипа на пода. В момента я сърбяха ръцете да докопа някоя кукла. Или още по-добре сатър.

— А аз се сецам за друго — започна тя — и то е, че по някаква причина, в която дори не се опитвам да вникна, ти си вмъкнал в замъка някое от невъзможните си приятелчета, защото не се случва за първи път. Кой е този човек?

— Искаш да си призная всичко ли?

— Ако обичаш.

— Мъж, на име Сам Багшот.

— Търсен от полицията, без съмнение.

— Колкото и да е странно, да — отвърна Гали с лека възхита в гласа. Тази проява на женска интуиция го впечатли. — Но това се дължи на абсурдно недоразумение. Всъщност той е крайно порядъчен човек. Син е на стария ми приятел Боко Багшот. А е тук, защото трябва да бъде тук. Изключително важно е да поговори с онова момиче Календър, което обича, но което му е било дузпата, а то замина и никой не знае кога ще се върне. Така че трябва да остане да изчака завръщането му.

— Нима? Не съм съгласна. Ако си въобразяваш, че ще остане дори един-едничък ден, много си сбъркал. Ще наредя на Бийч да се погрижи багажът му да бъде опакован и в следващия половин час да го изнесат от къщата.

Гали запази присъствие на духа.

— На твоє място не бих го правил.

— А ако не бях толкова търпелива и сговорчива, нямаше да има време дори да си опакова багажа.

— Повтарям, че правиш грешка.

— Предполагам, че тази забележка има някакъв подтекст, който не схващам.

— Ще ти просветне за секунда. Най-напред трябва да спомена, че преди Егбърт да тръгне, проведехме разговор.

— И?

— Каза, че си заминала за Лондон с едничката цел да накараш Вероника да пише на Типтън, че разваля годежа.

— И?

— Това ме озадачи. Все си мислих, че този изгряващ млад мултимиллионер е зетят на мечтите ти. Не ти ли допадат мултимиллионерите?

— Типтън не е мултимиллионер. Загубил е всичките си пари при борсови спекулации.

— Ти ме смайваш. Кой ти каза?

— Кларънс.

— И ти гледаш на Кларънс като на достоверен източник?

— В дадения случай да. Получил информацията от самия Типтън.

— А не ти ли хрумна, че Кларънс, верен на житейските си принципи, е оплел всичко от първата до последната нишка? Нека ти обясня накратко положението. Типтън не е загубил нито пени, но и той, подобно на толкова свестни мъже преди него, попаднал в пандиза и имал нужда от дребна сума в брой, за да го пуснат. Не разполагал с такава, защото някой, в хода на вечерта, му е задигнал портфейла, тъй че се обадил на Кларънс в хотела, казал му, че е загубил парите си и би ли му заел Кларънс дващест долара. Това е цялата истина. Ако още храниш и най-малкото съмнение по отношение на ликвидността на Типтън, нека ти светна, че когато пристигна онзи ден, караше ролс-ройс и размахваше огърлица за осем хилядарки — дребен подарък за Ви, купен от Лондон. Не съм имал привилегията да видя бельото му, но няма да се учудя, ако е ушито от долари. Хора като Типтън обичат да ги чувстват до тялото си.

При получаване на шок някои хора пребледняват, други стават патладжанени. Лейди Хърмайъни постигна и двете. Цветът изчезна от лицето ѝ, после се върна на бегом. Близо до мястото, където стоеше, имаше малко канапе. Рухна в него на безформена купчина и в очите ѝ се четеше ужас, сякаш виждаше гледка по-кошмарна дори от тази на брат с монокъл в черна рамка на дясното око. Дишането ѝ стана плитко и неравномерно и Гали побърза да ѝ се притече на помощ и да я утеши. Беше хуманен човек и нямаше желание да гледа как кръвна роднина, пък била тя и родна сестра, получава апоплектичен удар.

— Всичко е наред — рече той. — Можеш да спреш да пъхтиш. Егбърт ме помоли да прихвана писмото на Вероника, преди да стигне до Типтън, тъй че тази сутрин станах призори и го прибрах.

Облекчението, което нахлу по лицето на лейди Хърмайъни, беше толкоз необятно, че тя не можа да проговори. Целият свят ѝ се струваше прекрасен, като дори Гали не правеше изключение. След като погъркори известно време, тя успя да изчленоразделства:

— О, Галахад!

— И аз мислех, че ще си доволна.

— Къде е? Дай ми го.

— Не е у мен.

Лейди Хърмайъни, която се беше облегнала, рязко изправи гръб.

— Изгубил ли си го? — ахна тя и апоплектичният удар отново замержеля на хоризонта.

— Не, не съм го изгубил. Дадох го на Сам. Дали ще го даде на Типтън, зависи от теб. Приеми го като почетен гост, награждавай го от време на време със слънчевата си усмивка и всичко ще е наред. Но и при най-незначително затваряне на крана на гостоприемството от твоя страна пощата на Типтън ще се обогати със съобщение от любимото момиче. Най-добре веднага започвай да се правиш на безупречна домакиня, защото ние със Сам имаме високи стандарти и не бива да ни разочароваш — отсече Гали и като усети, че по-добра реплика за напускане на сцената не може да се измъдри, остави щеката и излезе от билиардната.

Едва когато влезе в пушалнята, която беше целта му и където видя Сам да седи със замаяното изражение на човек, току-що приключил дълъг и напоителен разговор с лорд Емсуърт за свинете, му хрумна внезапна мисъл. Сестра му Хърмайъни беше жена, която високо уважаваше като противник, и той знаеше, че не приема лесно поражението. Можеше да загуби отделна битка, но не и цяла война. Беше много вероятно Сам, несвикнал с методите на единоборство в джунглата, царящи в замъка Бландингс, да е оставил писмото в стаята си, без да знае, че първото място, което ще търси домакинята му, е именно там. Разбра, че веднага трябва да се вземат предпазни мерки, защото знаеше, че претърсването няма да се забави.

— Сам — каза той, — какво направи с онова писмо, което ти дадох?

— В стаята ми е.

— Така си и мислех. Точно както подозирах. Иди го вземи.

— Защо?

— Не питай защо. Трябва ми и да се надяваме, че още е там. А
— въздъхна той, когато Сам се върна, — всичко е наред. Бързите
действия ни спасиха. Дай ми го.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го сложа в дебел канцеларски плик и ще го пъхна в някое
от чекмеджетата на Кларънс. Дори на Хърмайъни — продължи Гали с
разбираемо самодоволство — не би й минало през ум да погледне там.

3.

Гали не беше сгрешил в предсказанието си, че много скоро ще се проведе претърсване на стаята на Сам. Още докато той говореше, лейди Хърмайъни реши да претършува всяко кътче и да не остави камък непреобърнат. Първото, което направи, след като Гали си тръгна, беше да се обади на дъщеря си Вероника и да ѝ обясни фактите, свързани с финансовото състояние на Типтън, а когато Вероника нададе писък, сходен по сила на онзи, изпуснат от племенницата на Джордж Сирил Ненагледния Марлийн, и заекна: „Но, маамиии, а писмото?“, тя я увери, че не бива да се тревожи за това, тъй като мама се е погрижила за всичко и Типтън никога няма да го види. След това се впусна да търси племенника си Уилфред Олсоп, когото смяташе да назначи за свой помощник в разследванията. Намери го във вестибюла да почуква замислено окачения там барометър и рязко му заповяда веднага да спре да чука и да я придружи до будоара ѝ.

С изключение на наблюдението, че според барометъра, който до този момент винаги е бил съвсем искрен, скоро ще има гръмотевична буря, Уилфред нямаше какво да допринесе към разговора, докато се качваха по стълбите. От ранно детство обществото на леля му Хърмайъни винаги му причиняваше крайно неудоволствие и го караше да се чуди кой ли от греховете и пропуските му ще извади на бял свят за коментар по своя рядко откровен начин. Макар в момента съвестта му да бе относително чиста, не можа да потисне тръпката на напрежение, когато стигнаха в будоара и тя рязко му нареди да седне. Видът ѝ не му допадна. Беше очевидно, че ври и кипи. Ако някога сте виждали вкисната леля, то тази вкисната леля беше точно тази вкисната леля.

За свое облекчение откри, че не той е вдигнал кръвното ѝ.

— Уилфред — започна тя, — имам нужда от помощта ти.

— От кое? — смая се Уилфред. Не можеше да си представи положението, с което тази властна жена не би се справила и без външна подкрепа. Освен, разбира се, ако не решаваше кръстословица и не беше се запънала на дума с три букви, започваща с „Е“ и

означаваща голяма австралийска птица, в който случай умът му бе на нейно разположение.

— Трябва да гледаш на всичко, което ще ти кажа, като на строго поверително.

— Ама естествено. Няма да кажа на жива душа. Какъв е проблемът?

— Ако имаш добрината да ме изслушаш, ще ти го обясня. Възникна крайно сериозна неприятност. Виждаш ли си онзи Огъстъс Уипъл, който от вчера е тук?

— Да, по време на хранене. Защо?

— Той не е Огъстъс Уипъл.

— Според слуховете, които дочух, е. Чичо Кларънс непрекъснато го нарича „господин Уипъл“.

— Осмелявам се да заявя, че е натрапник.

— Велики Боже! Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна.

— Тогава защо не го изриташ?

— Точно това се каня да ти обясня. Безпомощна съм. У него има писмо от Вероника.

— Че тя познава ли го?

— Разбира се, че не го познава.

— Тогава защо му пише?

— О, Уилфред!

— Лесно е да викаш „О, Уилфред!“, но на мен ми се зави свят. Щом Ви не го познава, как така си пишат? Не разбирам.

— Писмото е до Типтън.

— До Типи?

— Да.

— Чакай да изясним тая работа. Казваш, че писмото е адресирано до Типи?

— Да, да. Да!

С широк жест на отчаяние Уилфред събори масичка, накичена с ваза с рози и снимка на полковник Уедж в униформата на Шропширската лека пехота.

— Ако смяташ, че това изяснява нещата, много грешиш. Изобщо не разбирам ролята на Типи. Направо не виждам...

— Уилфред!

— Да?

— Млъкни! Как да ти обясня, като все ме прекъсваш?

— Извинявай. Продължавай. Имаш думата. Но все пак твърдя, че главата ми се върти.

— Всичко е съвсем просто.

— Според теб!

— Какво?

— Нищо не съм казал.

— Каза нещо.

— Просто хлъцнах.

— Та както казах, всичко е съвсем просто. Поради някаква причина Вероника се чувстваше потисната и нервна и в това мрачно настроение реши, че ще направи грешка, ако се омъжи за Типтън. Тъй че му написа писмо, с което развали годежа. Естествено, сега горчиво се кае, но писмото беше пуснато.

— Кога?

— Преди два дни.

— Тогава Типи трябва вече да го е получил.

— Непрекъснато ти повтарям, че е у онзи човек. Той го е взел и...

— Те изнудва?

— Точно така.

— Какво иска? Пари?

— Не, не пари. Но ще даде писмото на Типтън, ако не му разреши да остане в замъка.

— А ти не искаш да остане?

— Разбира се, че не искам.

— Даа — съобщи Уилфред лошата новина, — според мен те е хванал натясно. Няма къде да мърдаш. Не можеш да допуснеш Типи да види писмото. Само един поглед върху него ще е достатъчен да взриви всичките ти мечти и надежди за зет милионер.

Настъпи неловко мълчание. Наруши го Уилфред, който заяви, че по негово мнение братовчедка му Вероника трябва без минута закъснение да се кандидатира за тапицирана килия в някоя не твърде претенциозна лудница. Забележката разяри майката у лейди Хърмайъни.

— Какво искаш да кажеш? — ядосано запита тя.

— Да пише подобно писмо! Трябва да е изкукала.

— Казах ти, че беше потиснатата.

— Онази потиснатост е нищо в сравнение с потиснатостта, която ще я налегне, когато Типи я зареже. Повтарям, че трябва да я заведете на психиатър.

Лейди Хърмайъни откри, че маниерът на племенника ѝ е твърде различен от обичайното му раболепие — факт крайно досаден, но сега не беше време да му чете конско. Стори ѝ се, че ако трябва да отблъсне тези упреци по отношение интелигентността на дъщеря ѝ, се налагаше да разкрие истината. Зае се неохотно с тази задача.

— Вероника не е виновна. Аз, подведена от чичо ти Кларънс, бях останала с погрешното впечатление, че Типтън е загубил всичките си пари. Естествено, не можех да допусна тя да се омъжи за просяк. Човек трябва да е практичен. Затова я посъветвах да развали годежа.

— А, ясно. И тя не се възпротиви?

— В началото беше малко разстроена.

— Не се учудвам. Луда е по Типи.

— Но е разумно момиче и разбра колко невъзможен е подобен брак.

— Наистина ще бъде невъзможен, ако Типи види писмото.

— Няма да го види. Ще претърся стаята на онзи човек, ще го намеря и ще го унищожа.

Уилфред се оцъкли. Годиците на близост го бяха оставили с впечатлението, че леля му Хърмайъни не се спира пред нищо, но никога досега не беше я подозирал в чак такъв авантюризъм. Винаги беше предполагал, че проклетията ѝ се свежда до думи, не до дела. Гъргорещ звук, подобен на въздух, напускащ надута детска играчка, известна като умиращ паток, показва колко е поразен.

— Ще претърсиш стаята му?

— Да, и искам да ме придружиш.

— Кой, аз? Защо аз?

— Ще ми трябваш да стоиш на пост пред вратата и да ме предупредиш, ако някой се зададе. Най-добре ще е да запееш.

— Да запея!

— Да.

— Какво?

Лейди Хърмайъни често беше чувала за тайни общества, където заговорници заговорничат, но се зачуди дали някой заговорник в тайно общество е срещал подобна трудност при набиването в главата на друг заговорник какво той, първият заговорник, се опитва да заговорничи. Трябваша й много усилия, за да се въздържи от думите, които биха я облекчили, но и неизбежно биха отчуждили единствения възможен съюзник, към чиито услуги можеше да се обърне. Задоволи се с широк жест на отчаяние, напомнящ онзи на племенника й.

— Какво значение има? Не те моля да се явиш на концертния подиум. Няма да пееш в „Ковънт Гардън“. Запей каквото и да е.

Уилфред прецени наум репертоара си и се спря на парчето за още една чаша кафе и още едно парче сладкиш, което Типтън го беше научил по време на веселбата им в Ню Йорк. Харесваше и текста, и музиката. Творба, както беше разбрал пак от Типтън, на маестро Бърлин^[1], създател на текста и музиката на „Рагтайм оркестърът на Александър“ и други страхотни парчета.

— Ами добре — рече той, макар и без ентузиазъм. — А тогава ти какво ще направиш?

— Ще избягам.

— По водосточната тръба?

— През френския прозорец на ливадата. Настанен е в Градинския апартамент — с горчивина отбеляза лейди Хърмайъни. Не би допуснала един натрапник дори в таванска стаичка, а Градинският апартамент беше най-люксозното помещение в замъка Бландингс. Там се настаняваха гости от ранга на херцог Дънстабъл, за които и най-доброто не беше достатъчно добро.

Изявлението на леля му, че ще трябва да изпълнява главната роля в подобно шпионско начинание, накара Уилфред Олсеп да добие вида на племенник, върху чиято глава неочаквано е паднал таванът, и точно така изглеждаше, когато тя продължи.

— Първото, което трябва да направим, е да го премахнем от пътя си.

— Какво!

— Иди да му кажеш, че чичо ти Кларънс го очаква в кочината на Императрицата.

— Мъдра идея — с облекчение продума Уилфред. Използваният от нея израз „трябва да го премахнем от пътя си“ за миг го беше

заблудил. Беше се уплашил, че ще го накара да причака някъде фалшивия Уипъл и да го пречука със сатъра. Не би се учудил. Струваше му се, че е готова да стигне до всякаква крайност, и започваше да се чувства като Макбет на съвещание с лейди Макбет. Тръгна да търси Сам с по-леко сърце, отколкото смяташе, че е възможно.

Сам още беше в пушалнята и получи известието без удоволствие. През краткото време на познанството си с лорд Емсуърт беше развил топло чувство към него и винаги беше готов с удоволствие да си бърби с него за страната на Бронте или земята на Дикенс и изобщо за всичко с изключение на свинете, но нещо му подсказваше, че по време на предстоящата им среща домакинът му ще се съсредоточи именно върху тези полезни животни. Все пак нямаше как да обърне гръб на поканата и тръгна към кочината, като използва прекия път през зеленчуковата градина, по който бяха минали вчера, та старшина Евънс, застанал на прозореца на килера на Бийч с чаша портвайн в ръка, имаше прекрасната възможност да го огледа от глава до пети. За секунда остана втрещен, после с кратко „Хо!“ захвърли чашата и се впусна в преследване. Никой леопард, надушил плячка, не би се понесъл по-целеустремено. Това бе първата му възможност от месеци насам да извърши достоен за внимание арест и беше твърдо решен да не я пропусне.

Първото нещо, което Сам забеляза при пристигането си в кочината, беше пълната липса на лорд Емсуърт. Това силно го задръсти, защото Уилфред определено му беше казал, че домакинът му го очаква именно там. Реши, че е станала грешка, и зарадван от отсрочката, запали цигара. Тъкмо го направи и с гръм и светкавици бурята, която се тъкмеше цял следобед, избухна с ярост, която вероятно би изненадала и барометъра, който Уилфред почукваше във вестибюла. Той бе предсказал лошо време, но едва ли скалата му предвиждаше подобно природно явление. На разклатената нервна система на Сам ставащото се стори като комбинация от най-забележителните характеристики на наводнението в Джонстаун и Денят на страшния съд.

Трябваше да потърси подслон, а за щастие съвсем близо имаше такъв. По средата на пътя между зеленчуковата градина и ливадата, където бе щабът на Императрицата, имаше нещо, което приличаше на,

и наистина беше, барака за инструменти. Вътре, предположи той, сигурно щеше да е задушно и вероятно смрадливо, но тези недостатъци бяха засенчени от факта, че щеше да е сухо, а сухотата беше онова, което търсеше в момента. Беше вътре след броени секунди и тъкмо се поздравяваше за бързината, когато вратата се затвори с трясък зад гърба му и той чу звука на резето.

— Хой! — извика Сам, а отвън проговори глас — студеният метален глас на полицай, изпълнил дълга си.

— Арестуван сте — рече той.

Настъпи мълчание. Първоначалното намерение на старшина Евънс беше да влезе след Сам в бараката и веднага да го арестува, но след това размисли и промени плана. Усети, че ще е по-добре да изчака подкрепление. Не беше забравил, че точно този злосторник има тежка ръка, и не му се щеше да я опита отново. Тъй че спусна резето, извика: „Арестуван си“ и забърза обратно към килера на Бийч да телефонира в участъка за кола и помощник, за предпочитане по-едър и мускулест.

Сам усети слаба утеха от факта, че полицаят щеше да подгизне до кости.

[1] Ървинг Бърлин (1888 — 1989) — американски композитор от руски произход, автор на над 1500 песни, сред които „Господ да благослови Америка“, „Бяла Коледа“, много мюзикли и др. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Фактът, че гаровото такси, макар и пораздрънкано и склонно към запъхтяване на баирите, никога не оставяше насред пътя наемателите си и те рано или късно се добираха до целта, беше голяма гордост за собственика му Дж. Робинсън. Същото такси благополучно докара Санди до местоназначението ѝ. Като пристигна, първата ѝ работа на съвестна секретарка беше да се представи на лорд Емсуърт, чиято челюст леко увисна при вида ѝ, защото се бе надявал отсъствието ѝ да е по-продължително. След това отиде в стаичката, свързана с библиотеката, където работеше.

Не остана дълго сама. Гали, размишляващ върху живота в един шезлонг на моравата, я беше зърнал в таксито и макар да не му се мърдаше от удобното място, все пак реши, че е от изключителна важност веднага да я издири и уведоми за последните новости в замъка. Смяташе и да я понахока за изнизването ѝ като мокра връв. Намираше, че е проявила низко коварство, което осъждаше. Беше човек, който мразеше да го изпреварват с ходовете, и затова се настрои да бъде суров с нея.

От своя страна Санди също беше настроена да е сурова с него. Когато видя Сам да изниква от бара на „Гербът на Емсуърт“, беше убедена, че Гали е в дъното на присъствието му там, и гневът ѝ се насочи повече към него, отколкото към Сам. Поради това срещата им се отличаваше с подчертана хладност и от двете страни. Тя го поздрави със студеното: „Добър вечер“ а той каза:

— Изплюй лимона от устата си, Мона Лиза. Трябва да говоря с теб.

Санди продължи да се държи надменно. Ръстът ѝ не беше висок, но успя да го мобилизира до крайност.

— Ако се отнася за Сам...

— Разбира се, че е за Сам.

— Тогава не желая за слушам.

По-плах човек от Гали би повехнал от мразовитостта в тона ѝ, но той остана незасегнат.

— Това, което желаяш, и това, което ще получиш, са две коренно различни неща — осведоми я делово. — Сам ми разправи всичко за „Търтеите“, за предложението на синдиката и за това как си се опитала да го накараш да продаде билета за сто лири, когато е трябвало само малко да поизчака природата да поеме естествения си ход, за да спечели истински съществена сума, и често казано, бях поразен. Овчеглавието ти ме сащиса.

— Не смятам, че съм била овчеглава, както благоволи да се изразиш. Знаем що за птица е Типтън.

— Той е небесен ангел, но не виждам връзката.

— Не говоря за външността, а за същността му.

— И каква е тя?

— Непостоянна. Непрекъснато се влюбва и разлюбва. Когато работих за чичо му, се сгоди за цяла върволица от момичета и всеки път годежът се проваляше с гръм и трясък. Предположих, че и този ще следва тази тенденция.

— Значи си смятала, че често е кум, но никога младоженец? Е, сгрещила си. Чувствата му към Вероника са неподправени. Когато пристигна онзи ден, в очите му грееше любов, а в джобчето на панталонките му дрънкаше огърлица за осем хиляди лири. Докато се огледаш, и ще е женен мъж. Датата е определена, фирмата за доставка на мезета е уведомена, епископът и помощното духовенство са строени в каре и само чакат да се свали знамето.

— Ами ако тя развали годежа? Момичетата на Типтън винаги го правеха.

— Не и този път. Сам залага на сигурно. Ако има железен залог с днешна дата, това е той. Съветвам те, млада Санди, да признаеш грешката си и да оправиш работата с целувки. Когато го видиш...

— Няма да го видя.

— А, не, ще го видиш. Той е тук.

— Знаем. В „Гербът на Емсуърт“.

— Не в „Гербът на Емсуърт“, а в замъка.

— Какво!

— В момента минава за Огъстъс Уипъл.

— Какво!

— Стига си каквокала. Да, посъветвах го да приеме името Огъстъс Уипъл, защото реших, че така ще бъде скъп за Кларънс, както

и стана. И това ме води до следващата тема за разговор. Ако някога започнеш да храниш съмнения в искрената му любов, спомни си факта, че за да е близо до теб, той се постави в положението да слуша Кларънс да му говори за свине от тъмно до тъмно. Изживява истинска агония, и то само заради теб. Тъй че, млада Санди, хвърляй се в обятията му и почвай да мълвиш: „О, Сам, ще можеш ли някога да ми простиш?“ или пък: „О, Сам, нека забравим миналото“, или, разбира се — продължи Гали, винаги готов на компромис, — всяка друга глупост, която ти мине през главата. Ще те оставя да си помислиш.

Подобно на ред други момичета с коса в същия цвят, и Санди имаше ниска точка на кипене и лесно биваше обхващана от внезапна ярост, но тя приличаше на бурята навън, която след сензационното начало беше започнала да се уталожва и сега вървеше към приключване. Като погледна през прозореца, Санди видя, че там, където доскоро беше Ниагара, сега ромолеше немощно ручейче, а гръмотевиците и светкавиците изобщо никакви ги нямаше. Сякаш природните сили бяха решили, че са казали тежката си дума и вече могат да си отдъхнат, и тя се почувства в хармония със смекченото им настроение.

От онази утрин, когато Сам я беше нарекъл риж инат и тя го беше замерила с пръстена, все се опитваше да поддържа негодуванието си на ниво, но всъщност идеята повече да не му проговори нито на този, нито на онзи свят никак не ѝ допадаше. Повтаряше си, че той е твърдоглавият инатчия, за когото нито едно средно интелигентно момиче не би и помислило да омъжи, и че скъсаните им отношения са най-доброто, което би могло да ѝ се случи, но някакъв вътрешен глас не спираше да ѝ напомня, че макар и твърдоглав, той си беше агънце-багънце, а тази порода не се среща под път и над път в тия тежки времена и е глупост да го загърби току така. Накратко, разкаянieto ръфаше душата ѝ и я караше да се чувства почти като полковник Уедж и жена му Хърмайъни при откритието, че прибързано са изритали евентуален зет, от чиито пори бликат пари.

След разговора с Гали едно-единствено съмнение остана да гложди сърцето ѝ, а именно беше вероятността Типтън Плимсол да надене брачните окови. Беше станала неволен свидетел на достатъчно негови крахове, докато работеше за чичо му Чет, и не можеше да повярва, че коя да е негова годеница би имала глупостта да стигне до

сватбената кулминация. Като си припомняше дългата поредица от годеници, всички появили се и изчезнали с бързина, замайваща окото, не можеше да си го представи застанал с най-новата избраница пред олтара. Следователно налагаше се дори в момента на хвърляне в обятията на Сам да му обясни, че възгледите ѝ относно предложението на синдиката не са се променили и на косъм. Реши да е твърда по въпроса. Агънце или не, трябваше да приеме преценката ѝ.

Точно в тази точка на размислите ѝ в стаята нахълта нещо дълго и кльоцаво и извика: „Здрасти!“ така, че разтресе стъклата на прозорците, и за първи път след пристигането си от родната Америка тя се озова очи в очи с Типтън Плимсол.

Присъствието ѝ в замъка беше смаяло Типтън. Както си гледаше през прозореца на пушалнята, той видя гаровото такси, от което слезе момиче, което мислено нарече „същинска кукличка“. Видът ѝ му се стори странно познат, но едва когато тя вдигна глава да подаде парите на Дж. Робинсън, той я разпозна като едно от най-близките си и ценни приятелчета.

Страшно се зарадва на това откритие. Открай време беше привързан към Санди. Мястото ѝ в живота му беше на мила сестра, с която можеше да сподели всяка своя нова любов, когато изпитваше необходимост от доверено лице. Беше го поощрявала, когато се нуждаеше от това, съчувствала, когато се нуждаеше от това, както най-често ставаше няколко седмици след годеча, защото годениците му имаха обезсърчаващия навик да му съобщават писмено, че съжаляват, но току-що са се омъжили за друг, и да добавят в послеписа как винаги ще гледат на него като на най-свиден приятел.

— Санди Календър, ако не ме лъжат очите! — разкрещя се той. — Не повярвах на очите си, като те видях да слизаш от онова такси. Дори не знаех, че си отсам океана. Какво, за Бога, правиш тук?

— Секретарка съм на лорд Емсуърт. Гали Трипуд ми намери работата. Срегнах го в Лондон точно когато сестра му се оглеждаше за някой, който да работи за лорд Емсуърт. Е, Типтън, радвам се да те видя отново. Как си?

— Много добре, благодаря.

— Чудесно. Чувам, че пак си сгоден.

Типтън позагуби от радостното си лъчение. Без да иска да го нарани, беше казала не каквото трябва.

— Не казвай „пак“, ако обичаш — запротестира той, — сякаш е нещо, което правя час по час.

— Че не е ли така?

— Типтън беше принуден да признае, че във въпроса има известна истина.

— Е, да — призна той, — случвало се е да се обвържа с едно-две момичета...

— Или три, четири, пет.

— ... навремето, но това бяха детински истории. Сега всичко е истинско. Завинаги. Помниш ли ония мацки, по които си губех ума?

— Дорис Гимпсън, Анджела Търлоу, Ванеса Уейтрайт, Барбара Бесемър...

— Добре де, добре. Няма нужда да ги изброяваш. Това, което исках да кажа е: знаеш ли каква им беше грешката?

— Омъжиха се за други.

— Това да, но не биха се омъжили за мен дори да нямах конкуренция. Те бяха или отракани момичета, чието пипе сечеше като бръснач и караха човека да се чувства като медуза на припек, или интелектуалци, които държах да ме превъзпитат. Не бих могъл да живея с тях. Не се състезавахме в една и съща лига. Но Ви е твър различна. Никога не съм бил гигант на мисълта и това, което искам, е жена със същото количество сиво вещество, каквото имам и аз. Затова Ви е с едни гърди напред. Помниш ли Кларис Бърбанк?

— Балерината от руския балет?

— Не, тя беше Марша Ферис. Кларис ме караше да чета Кафка. А причината, поради която я споменавам, е, че Ви не би и сънувала подобно нещо.

— Тя вероятно мисли, че Кафка е нескафе без кофеин.

— Точно така. Ви е обикновено, мило английско момиче с мозък колкото да накара едно канарче да лети накриво и точно това ми трябва.

— Е, прекрасно тогава.

— Прекрасно, разбира се.

— И кога ще бъде сватбата?

Типтън предпазливо погледна през рамо, сякаш да се убеди, че са сами и ненаблюдавани.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Не.

— Е, опитай се да запазиш тази, защото, ако се разчуе, ще настане истински ад. Преди да тръгна за Америка, двамата с Ви се договорихме за всичко. Решихме, че голяма тежкарска сватба за кеф на висшето общество ще е тъпотия, която не ни е притрябвала. Ще избягаме. Утре тръгвам за Лондон и два дни по-късно ще се оженим в някое кметство.

— Какво!

— Да, сър, в кметство.

— Искаш да кажеш, че след два дни...

— Ще вадя ориз от косите си, ако кметовете хвърлят ориз, когато женят хората.

Санди задиша развълнувано. Колко грешна, мислеше потресено тя, колко ужасно заблудена беше, когато тропаше с крак и настояваше Сам да приеме предложението на синдиката, и каква благодарност изпита сега при мисълта, че още не е късно да му го каже.

— Типи, това е прекрасно — прошепна тя с известно затруднение в говора и повиши леко глас, за да се чуе над нежната музика, изпълваща стаята. — Сигурна съм, че постъпваш правилно.

— Аз също.

— Кому са нужни разните му там епископи и спомагателно духовенство?

— Точно това е и моето мнение. Нека епископите епископстват другаде и да вземат със себе си цялото спомагателно духовенство.

— Знаем, че ще бъдеш щастлив.

— Не виждам начин да не бъда.

— Толкова щастлив, колкото ще бъда и аз.

— Не ми казвай, че и ти се каниш да скочиш от кулата.

— Тия дни. Случвало ли ти се е, докато блуждаеш из Бландингс, да срещнеш човек на име Уипъл?

— Виждал съм го наоколо. Здравеняк с ухо като карфиол. Той ли е щастливецът?

— Той.

— Вижда ми се печен.

— На мен също. Знаеш ли къде е сега?

— Знаем. Чух Уили Олсоп да му казва, че старият Емсуърт иска да го види при кочината — весело докладва Типтън.

— Благодаря ти, Типи — отвърна Санди не по-малко весело. —
Тръгвам.

2.

Никога не е лесно за един млад човек да бъде безгрижен и спокоен, когато след проблем с жандармерията се е оказал заключен от същата в смрадлива барака, и Сам, седнал на счупено колело от каруца, вдишващ аромата на оборски тор и помощник-градинари, не можеше и при най-добро желание да бъде наречен безгрижен и спокоен. Би бил предоволен, ако можеше да види добрата страна на нещата, стига да имаше такава, но към момента все повече се убеждаваше, че такава липсва. Мислеше за бъдещето с най-мрачни предчувствия.

Не беше сигурен какво е наказанието за извършените от него престъпни деяния, но в представите му се мержелееше казан с врящо масло и това го потискаше. Чувстваше се и озадачен. Не беше ясновидец и не знаеше за промяната в плана на старшина Евънс, поради което не можеше да си представи защо след фаталните думи „Арестуван си“ полицаят рязко изчезна от сцената.

Като стигна до вярното заключение, че размишленията по този повод ще са безплодни, той насочи мислите си към Санди, но те само задълбочиха отчаянието му. Гали, този безотговорен оптимист, сякаш бе с впечатлението, че е достатъчно само да се видят, и отношенията им тутакси ще възвърнат предишната си сърдечност, но той не можеше да сподели този слънчев възглед. Първо, в яда си бе я нарекъл не само риж инат, но и други неща, не по-малко обидни за момиче с висок и независим дух. Не можеше да очаква да му ги прости, без да гъкне.

Второ, на хоризонта се очертаваше излежаването на присъда, която хвърляше сянка върху бъдещето му. В най-кратко време, реши той, ще бъде изправен пред трибунал и осъден на каквото се полага за кражба на часовници и нападение над полицията, а малко момичета биха се омъжили за пандизчия с всички усложнения, произтичащи от подобен съюз. Не е приятно за една младоженка непрекъснато да обяснява на домакините си по различни приеми, че съпругът ѝ не я съпровожда, тъй като излежава наказание в Пентънвил.

Горчивината, породена от всички тези черни мисли, го заля като вълна и той въздъхна. Поне се канеше да въздъхне, но поради недобра преценка на силата се получи нещо като вой на дух, предизвестяващ скорошна смърт в дома, а някъде отвън стреснат глас извика „Ооо!“ и накара надеждата да трепне в сърцето, вече забравило значението на тази дума. Гласът звучеше като женски, а на жените, знаеше той, в общи линии можеше да се разчита за помощ и утеха на страдащите. Поетите непрекъснато го подчертаваха. Строфите „Когато болка и тъга челото помрачат, ти мой си ангел милосърден“ пронизаха мисълта му. Беше ги написал поетът Уолтър Скот, а човек можеше да се осланя на уравновесен човек като него, който знае какви ги говори. На една от стените на бараката имаше прозорче със счупено стъкло, чийто отвор беше обрасъл с паяжини. Той се приближи до него и рече:

— Има ли някой там? — А едновременно с това гласът каза:

— Има ли някой там? — И това му подейства като сядане на електрически стол, когато е най-наелектризиран. Това, което виждаше от външния свят, колкото и малко да беше, се олюля пред очите му. Дори от простото „Ооо!“ гласът му се беше сторил познат. Сега, когато стана по-словоохотлив, го разпозна без усилие.

— Санди, ти ли си? — подвижна той предпазливо, защото не знаеше как ще бъде приета молбата му от човек, в чиито очи е паднал толкова низко. — Би ли ме пуснала?

— Но защо не излезеш?

— Не мога. Той пусна резето от външната страна.

— Кой той?

— Ченгето. Под арест съм.

— Под какво?

— Арест. А като агне, Р като...

— О, Сам, миличък!

Сам отново изпита илюзията за електрическия стол. В гърлото му заседна топка за тенис. Преглътна я и изрече тихо:

— Миличък ли каза?

— Естествено, че казах миличък.

— Искаш да кажеш, че...

— Разбира се.

— Всичко е наред?

— Всичко. Още сме влюбени.

Сам пое дълбоко дъх.

— Благодаря ти, Боже! Направо ми се идеше да си тегля куршума.

— На мен също.

— Ако можех да получавам по една лира всеки път, когато ми идеше да си напъхам главата в газовата фурна.

— Аз също.

— Санди, съжалявам, че те нарекох риж инат.

— Беше сто процента прав. Бях точно това. Искях да приемеш предложението на синдиката. Трябва да съм била луда.

— Да не би да си променила мнението си?

— Категорично. Видях се с Типтън и той се кани да избяга с Вероника още вдругиден. На практика вече е женен. Но не бива да стоим тук и да дрънкаме. Ще те пусна, а след това ще ми разправиш каква, за Бога, е тая работа с ареста.

На Сам му трябваша само няколко минути след отварянето на вратата и Санди го изслуша с нарастваща тревога.

— О, Сам! — простена тя и се хвърли в обятията му, спазвайки точно препоръките на Гали, а самият Гали, приближил се междуременно, ги загледа с бащинско одобрение.

— Задоволително — отбеляза той, — но нямате време за подобни излияния. Ти си беглец, момчето ми, тъй че хуквай да бягаш. Старшина Евънс ще се присъедини към нас всеки момент и ще придобиеш крайно глупав вид, ако те завари тук. Когато подходи насам, ще подходи по всяка вероятност откъм зеленчуковата градина, тъй че тръгвай към парадния вход и си пробий път до билиардната, пушалнята или където намериш за добре, стига да е убежище. Ние със Санди ще останем да го посрещнем. Вероятно се чудиш — продължи Гали, след като Сам, признавайки съвета за добър, се залови пъргаво с изпълнението му — как изникнах в този момент в центъра на събитията. Много просто. Опитвах се да намеря младия си приятел и да му съобщя, че си благоприятно настроена, тъй че надникнах в килера на Бийч да питам за него. Старшина Евънс беше там, говореше по телефона, а Бийч тихо ме информира, че съвестният служител на закона е заключил Сам в бараката до кочината и сега зове подкрепления. Човек лесно може да се сети какво таи в ума си. При предишната им среща Сам, криво или право, го е пернал през окото и

той е потреперил при мисълта, че това може да се повтори. Без съмнение благоразумното му намерение е било, когато пристигне помощникът му, да го пусне напред и да види какво ще стане. Ако ще има юмруци в очите, всеки предпазлив старшина би предпочел същите да са нечии чужди. А като стана дума за очи, смятам, че от твоя страна ще е акт на любезност, който ще разведри живота на Сам, ако махнеш тези твои отблъскващи очила.

— Не ги ли харесваш?

— Никак.

— Сам също. Каза ми, че приличам на морско чудовище.

— Поласкал те е. Свали ги и ги стъпчи с крака.

— Добре — съгласи се Санди и го стори.

— А сега — продължи Гали, като изгледа останките със задоволство, — ако хвърлиш око наляво, ще видиш Евънс и компания да приближават насам и да дебнат ли, дебнат като мидийските войски в известния църковен химн. Мисля, че ще е най-добре да оставиш обясненията на мен. В стария „Пеликан“ беше аксиома, че когато в случката се намесват сини униформи, най-мъдро е с предварителните разговори да се заеме Галахад Трипуд. Съвещанията с полицаи изискват деликатност и такт. Добър вечер, господо. Добре дошли в замъка Бландингс и тъй нататък.

Двамата старшини представляваха внушителна двойка. Описанието на старшина Евънс вече е дадено и трябва само да се добави, че старшина Морган, неговият брат по оръжие, толкова приличаше на него, че спокойно можеше да накара страничния наблюдател да реши, че вижда двойно. Единствената разлика беше във въгленово черните очи на първия.

— Приятно е след бурята, нали? — продължи Гали. — Значи сте излезли на разходка? Да подишате въздух сред лютичетата и маргаритките. Приятно е, нали? — повтори той.

Старшина Евънс не възприе добронамерено намека, че полицията в Маркет Бландингс живее за едното удоволствие, и отговори, че случаят изобщо не е такъв. Той и колегата му, обясни той, идвали да извършат арест и Гали вдигна вежди.

— Надявам се да не е свинята на брат ми.

— Не, сър — отсече старшината. — Човек, търсен за джебчийско и оказване съпротива на полицията при изпълнение на служебните й

задължения.

— Имате ли представа къде се намира?

— В тази барака.

Гали намести монокъла и погледна в указаната посока. Беше видимо озадачен.

— В тази барака?

— Да, сър.

— Онази там?

— Да, сър.

— С плоския покрив?

— Да, сър.

Гали поклати глава.

— Мисля, че грешите, драги приятелю. Ние с дамата надникнахме вътре само преди няколко минути и вътрешността ѝ не съдържаше нищо съществено. Е, като изключим счупеното колело, две-три празни саксии и умрял плъх. Но не и беглец от закона. Какво ви кара да смятате, че е там?

— Аз лично го заключих вътре.

— В бараката?

— Да, сър.

— Да нямате предвид някоя друга барака?

— Не, сър, нямам предвид никоя друга барака.

— Хм, странна работа — отбеляза Гали. Изглежда му хрумна нещо. — Да не е джудже?

— Не, сър.

— Допуснах, че може да се е скрил зад празна саксия, което би обяснило защо не го забелязахме. Но в такъв случай признавам, че съм объркан. Не мога да си представя как е успял да се измъкне. Заключена врата, няма друг изход. Худини навремето вършеше подобни неща. Дали пък... не, не може да бъде. Дали пък не е някой индийски факир, който се дематериализира и после се материализира на друго място? Но в такъв случай не би си правил труда да отключва вратата, а тя беше отворена, когато надникнахме. Необяснима работа. Съмнявам се, че някога ще успеем да се доберем до истината.

Гранитното лице на старшина Евънс бавно придобиваше нездрав апопектичен оттенък. В никакъв случай не можеше да се каже, че бе лишен от интелигентност, и с бързина, която и самата лейди

Хърмайъни не би надминала, бе стигнал до заключението, че Гали е отговорен за изчезването на арестанта. Но не се осмели да облече убеждението си в думи. Гали, каквито и да бяха моралните му несъвършенства, беше обитател на замъка Бландингс, а уважението към замъка беше насадено в душата на старшината още в неделното училище. Нямаше какво да направи, освен да въздъхне едно „Хой!“ — и той го въздъхна. Старшина Морган, човек със скрити възможности, не каза нищо и след още няколко съчувствени забележки относно мистерията, която по негово мнение завинаги щяла да остане редом с тайните на кораба „Мари Селест“ и Човека с желязната маска, Гали пое пътя към замъка, без да го е грижа за продължителните, изпълнени с копнеж погледи на двамата служители на закона, впити в отдалечаващия му се гръб.

— Лоша работа — заяви той, когато двамата със Санди си тръгнаха. — Кръв капе от сърцето ми за старшина Евънс и силния му мълчалив приятел, чието име не бе споменато в хода на разговора. Представям си какво разочарование изживяват. Навремето познавах страшно много полицаи и всички твърдяха, че нищо не може да ги изпълни с по-голямо чувство на празнота и безнадеждност както липсата на човека, когото са тръгнали да арестуват. Като деца, отворили коледния чорап и открили, че е празен. Все пак да не забравяме, че подобни изпитания ни се изпращат свише за наше добро. Правят ни по-възвисени духом. Разкажи ми — смени болезнената тема Гали — за теб и Сам. Това, което видях, ме остави с впечатлението, че сърцата ви вече не са разлъчени. Прав ли съм?

— Напълно.

— Отлично. Какво беше казал поетът за сдобрилите се влюбени?

— Не знам.

— И аз не знам, но е нещо много красиво. Предполагам, че си щастлива?

— Не стъпвам по земята.

— Велико нещо е младежката любов.

— Несравнимо. Бил ли си влюбен, Гали?

— Много рядко не съм бил.

— Искам да кажа истински. Не си ли искал някога да се ожениш за момиче, което е било единственото важно нещо на този свят?

Гали примижа. Беше засегнала стара рана.

— Да, веднъж — отсече той. — Но нищо не излезе.

— Какво се случи?

— Баща ми не одобри брака. Тя беше вриететна певица. Пееше в „Оксфорд“ и „Тиволи“. Казваше се Доли Хендерсън. Но той тропна с крак. Последваха мъчителни сцени. Повишени гласове. Удари с юмруци но масата. Не съм сигурен, че не се спомена бащино проклятие. Натовариха ме на кораб и ме отпратиха в Южна Африка, а докато бях там, тя се омъжи за друг. Мъж на име Джак Котърли, от Ирландската гвардия.

— Горкият Гали!

— Да, трябва да призная, че това не ми хареса. Но беше много отдавна, а никой не се кани да товари Сам на кораб за Южна Африка. Между другото, надявам се, че когато сте уреждали отношенията си, си оттеглила възраженията си за синдиката.

— Абсолютно.

— Умно момиче. Няма да съжеляваш.

— Знам. Типтън ще се жени вдругиден. В кметство.

— Не думай. Сигурна ли си?

— Каза ми го самият той. Разбира се, това е пълна тайна.

— Естествено. Въпреки че ми се иска да можем да го кажа на Кларънс. Ще се зарадва, че няма да има тежка сватба.

— Защо?

— Няма ли сватба, няма тост, който е длъжен да вдигне като глава на семейството, и най-вече няма да има цилиндър и колосана яка. Кларънс винаги е бил алергичен към цилиндрите. Странно колко са различни хорските вкусове. Самият аз ги харесвам, особено ако са сиви. В младостта ми имаше дни, когато самият вид на букмейкър, с когото имах неоправени сметки, ме караше да се разтрепервам от глава до пети, но нахлупех ли сив цилиндър, можем да го посрещна, без да ми трепне окото. А сега, предполагам — рече Гали, когато стигнаха къщата, — ще отидеш да търсиш Сам?

— Да, така мисля.

— Добре, опитай се да го разведриш. Не знам защо, но откак е пристигнал, ми се струва притеснен и потиснат. А пък аз ще ида да си поприказвам с Кларънс. Компанията му винаги ме стимулира.

3.

На път за кабинета на лорд Емсуърт Гали си затананика припева на една от песните на Доли Хендерсън. Странно, мислеше той, как и след трийсет години, като се сещаше за нея, гърлото му се стягаше. Е, нищо, случилото се най-вероятно е било за добро. За мило момиче като Доли щеше да е доста трудно да се свърже с човек като него, а той не хранеше илюзии за самия себе си. Сестрите му Констанс, Джулия, Дора и Хърмайъни често говореха за него като за нехранимайко и имаха немалко основание. Притежаваше широко скроена душа, лесно печелеше приятели и доколкото си спомняше, никога не беше подвеждал дружките си, но като другар в живота не беше лъжица за всяка уста. А хора, които ги познаваха добре, бяха описали Доли и Джак като щастлива и обичаща се двойка, тъй че за какво трябваше да тъжи и съжالياва?

Все пак цялата тази сватбена суматоха наоколо пробуждаше меланхолични мисли за това, което се очакваше да стане. Типтън щеше да се жени за Вероника, Сам за Санди, Уилфред Олсоп, по думите на Типтън, за онова едро момиче Вероника Симънс. Велики Боже, каза си той с внезапен пристъп на тревога, защото имаше огромна вероятност Кларънс да е загубил бдителността си и да го грози опасността от женитба с достопочтената Дафни Уинкуърт. Веднъж започнала, брачната истерия не знаеше граници.

И тъкмо тази обезпокояваща мисъл се загнезди в главата му, когато вратата на кабинета рязко се отвори и той видя достопочтената Дафни да излиза оттам. Изчезна по коридора, а в следващия миг той нахлу в кабинета, преливащ от братска загриженост.

— А, Галахад — заговори лорд Емсуърт, като вдигна очи от свинската книга, — надявах се да наминеш. Случи се нещо твърде необичайно.

Гали не беше в настроение да слуша какво се е сторило необичайно на брат му.

— Кларънс, ти луд ли си? — извика той. — Забрави ли какво ти казах?

— Да — отвърна лорд Емсуърт, който винаги забравяше всичко.
— Какво си ми казал, Галахад?

— В никакъв случай да не оставаш насаме с жената, за която, ако не беше късметът на Емсуъртови, щеше да се ожениш преди двайсет години. Старата ти приятелка, достопочтената Дафни Уинкуърт. Как може да си толкова престъпно небрежен и да си бърбриш с нея?

— Но, драги ми приятелю, какво можех да направя? Тя влезе. Не можех да я изгоня.

— За какво говорихте?

— За какво ли не.

— За доброто старо време?

— Доколкото си спомням, не.

— За какво тогава?

Лорд Емсуърт затърси в непокорната си памет. Припомнянето на разговор, привършил преди две минути, винаги си беше рискована задача.

— Стана ли дума за „Индийска любовна лирика“? — продължи да разпитва неспокойният Гали.

— Не, не мисля. Сега се сещам, че говореше за човек на име... как беше?... Да, ето, Олсоп. Името ми е напълно неизвестно. Чувал ли си за някой си Олсоп?

— Имаш племенник с това име.

— Сигурен ли си?

— Ако не ми вярваш, погледни в справочника на Дебрет. Уилфред Олсоп. Та какво ти каза за Уилфред?

— Доколкото можах да разбера, няма да го назначи за учител по музика в училището си. Не й харесвало, че много пиел и се напивал.

— Напивал се? — Гали се изненада. Дори в стария „Пеликан“ до това състояние се достигаше не по-рано от средата на следобеда. Усети, че у племенника му Уилфред дремят неподозирани възможности. — Искаш да кажеш до козирката?

— Тя твърди така. Оказва се, че синът й... Забравих му името...

— Хъксли.

— Да, Хъксли. Та този Хъксли вървял по коридора към Градинския апартамент, а Уилфред стоял пред вратата му и пеел пиянски песни. А едва вчера момчето го видяло да се налива при кочината. Естествено, казал на майка си и тя отменила назначението.

Не съм сигурен, че мога да я упрекна. Май се опасяваше да не се обидя, но напълно приех гледната ѝ точка. Самият аз никога не съм бил директорка на девическо училище, но ако бях, положително бих се колебал дали да назнача учител по музика алкохолик. Ще дава лош пример на ученичките.

— Това ли беше всичко? Не задълба ли в по-нежни теми?

— Доколкото си спомням — не. Говорихме за свине. Тя много се интересува от тях. Бях приятно изненадан от интереса ѝ.

Монокълът на Гали отхвъркна от леговището си и той призова гръмогласно Създателя си.

— Острието на бръснача! Кларънс, трябва веднага да изгониш тази жена от къщата или няма надежда да избегнеш брака. Това е буквално повторение на случая с Пухчо Бенгър. Същата коварна тактика. При Пухчо момичето започна да му говори за близките удари — той беше голям любител на голфа, и малко по малко, стъпчица по стъпчица продължи, докато го накара да ѝ чете „Ръцете бледи, що край Шалимар обичах“, и това беше краят. Заявявам ти най-сериозно, че ако не действаш бързо и твърдо, докато все още е време, ще паднеш в брачния капан. Тя затяга обсадата, Кларънс, затяга обсадата!

— Плашиш ме, Галахад!

— Точно това се опитвам да направя. Такова е положението. Смятай се за предупреден — отсече Гали и се понесе навън с чувството, че е направил всичко възможно да спаси един обичан брат от съдба, по-страшна от смъртта.

Като затвори вратата обаче, се сети, че в началото на разговора им Кларънс беше казал нещо, пробудило любопитството му, макар тогава по-спешните въпроси да му бяха попречили да се замисли сериозно. Нещо за нещо необичайно или нещо подобно. Отвори вратата и надникна в кабинета.

— Какво каза преди малко? — запита той.

— Ъ? — реагира лорд Емсуърт със замаян вид.

— За необичайното нещо?

— Ъ?

— Кларънс, взemi се в ръце. Каза, че е станало нещо твърде необичайно.

— А, това ли? — излезе от транса лорд Емсуърт. — Не беше нещо особено, но ми се стори необичайно. Преглеждах си писалището

да намеря годишния отчет на Асоциацията на шропширските, хиърфордширските и южноуелските свиневъди, който госпожица Календър беше потулила някъде при дяволското си разтребване, и намерих голям канцеларски плик. Отворих го и вътре имаше друг плик, адресиран до Типтън Плимсол. Не мога да си представя как е попаднал там. Позвъних за госпожица Календър и я помолих да го занесе на Типтън. Надявам се закъснението да не му причини неудобство.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Междувременно Санди, която би предпочела да остане да си приказва със Сам в билиардната, където той бе потърсил убежище, се беше върнала в кабинета — малката стаичка до библиотеката, с цел да възобнови работата си. Беше съвестна секретарка и винаги бе смятала, че щом получава заплата, трябва да се старее да я заслужи. Точно този неин недостатък толкова силно измъчваше лорд Емсуърт. Идеалната за него секретарка би закусвала в леглото, дрямала в креслото цяла сутрин, играла голф следобед, а през останалата част на деня би почивала.

Но въпреки че седна зад писалището си претърпкана с желание за работа и въпреки че имаше още много да върши по разчистването на Авгиевите обори, или с други думи, кореспонденцията на работодателя ѝ, тя откри странна невъзможност да се съсредоточи върху непосредствената си задача. Беше изпаднала в транс, дълбок почти като лордемсуъртовия, когато вратата се отвори с трясък и я върна към действителността, а като премигна веднъж-дваж, разпозна в посетителя си Гали. Стори ѝ се разтревожен за нещо и диагнозата ѝ се оказа напълно точна. Не беше лесно да накараш Гали да загуби самообладание. През целия му дълъг живот разнообразно множество от хора, простиращо се от учители и оксфордски преподаватели до професионални покерджии в бързите влакове, се бяха опитвали да го постигнат, но неизменно без успех. Ала писано беше родният му брат Кларънс да постигне със завидна лекота онова, където другите се бяха проваляли с гръм и трясък. Така че Гали заговори, без да губи време с излишни уводи.

— Писмото у теб ли е?

— Какво писмо? Тук има поне сто и на всички трябваше да е отговорено преди седмици.

— Писмото до Типтън, което ти е дал Кларънс.

— А, то ли? Не, не е у мен. Дадох го на Бийч да му го предаде.

— Гръм, мълнии и потоп! — изрева Гали.

Изхвъркна от стаята със същия устрем, с който беше влятел в нея. Озадачената Санди се върна към работата си и тъкмо четеше съобщение от „Грант и Парвис“ от Улвърхамптън, които търгуваха с градинарски инструменти и не проумяваха защо не са получили отговора на лорд Емсуърт на своя единайсети ултиматум, когато Гали се появи отново.

— Реших, че може още да е у Бийч, но не е — уведоми я той. — Дал го е на Типтън преди петнайсет минути. Проклетата да е прословутата му експедитивност и изпълнителност. Дано следващата му бутилка портвайн е пълна с корк.

Дори и най-съвестната секретарка не би задържала вниманието си върху работата при подобна сцена. Санди остави „Грант и Парвис“ на дребнавите им грижи и тревоги.

— За Бога, Гали — рече тя, — какво е станало? Каква е тая работа с писмото до Типтън? Какво лошо има в това да си получи пощата?

Гали, в качеството си на разказвач, от време на време проявяваше склонност към усложняване на историите по начин, поставящ на изпитание търпението на слушателите му, но в случая стилът му беше възхитително стегнат и придържащ се към голите факти. При излизането на въпросните факти на бял свят лицето на Санди загуби цвета си и тя го загледа с ужас в очите.

— О, Гали!

Той кимна мрачно.

— Имаш право да въздишаш „О, Гали!“. Не бих те упрекнал дори да въздъхнеш „По дяволите!“. Аз съм виновен за цялата проклета бъркотия. Това показва какво значи да се правиш на много хитър. Идеята да пхна писмото между бумагите на Кларънс ми се стори толкова умна. Вероятността някога да се разрови из тях ми се струваше едно на сто, но, както често става, нещата излязоха от контрол. Нищо, още не всичко е загубено.

Санди се облещи.

— Какво можеш да направиш?

— Мога да намеря Типтън, да му хвърля прах в очите и да го убедя, че в писмото няма нищо тревожно.

— Ако успееш, ти си гений.

— Е, това е всеизвестно. Отивам да го намеря.

Но предвиденото търсене се оказа излишно. Едва беше стигнал до вратата, и тя се отвори с трясък, а целта му се появи на прага.

— А, Типтън — каза той, — влез. Тъкмо за теб ставаше дума.

Видът на Типтън беше претърпял огромна промяна, откак Санди го видя за последен път. Тогава и най-ненаблюдателното око щеше да разпознае в него младеж, намиращ се на покрива на света. Сега беше точно толкова очевидно, че е паднал от него и здравата се е натъртил. Челото му беше намръщено, очите — мътни, челюстта — повесена. Накратко, изглеждаше точно както когато бе отишъл при Санди за утеха след понижението си до статута на свиден приятел от страна на Дорис Джимпсън, Анджела Търлоу, Ванеса Уейнрайт, Барбара Бесемър, Кларис Бърбанк и Марша Ферис.

— О, здравейте, господин Трипуд — рече той, без да изрази каквато и да било радост от срещата им. — Не знаех, че сте тук.

— Тук съм — увери го Гали — и мога да ти кажа, че знам всичко за писмото, което стискаш в ръката си. Двамата със Санди го обсъждахме, преди да влезеш.

— Нима? Кой ви каза за него?

— Ами кой ли не. Шпионите ми са навсякъде. Мога ли да го погледна? — Гали го измъкна от пръстите му, без да си направи труда да изчака официалното разрешение. Зачете го мълчаливо със смръщени вежди и когато стигна до края, издаде къс, презрителен смях.

— Точно както очаквах — отсече той. — Очевидна фалшификация.

Устата на Типтън, която поради прилива на чувства беше отворена, зина с още половин педя. Думите на Гали често оказваха подобно въздействие върху хората.

— Искате да кажете, че е подправено? — запита той с внезапен лъч надежда. Не беше се сетил за това.

Гали поклати глава.

— Не съвсем. Почеркът е на Вероника, но гласът е на проклетата й майка.

— Искате да кажете, че тя е принудила Ви да го напише?

— Разбира се. Личи си от цял километър. Вероятно е стояла над главата на горкото момиче с бич в ръка. Хърмайъни е продиктувала всяка дума от това писмо. Виж доказателствата. На втора страница се

мъдри фразата „несъвместимост на характерите“. Мислиш ли, че това малоумно... извинявай...

— Не се извинявай — намеси се Санди. — Типтън я харесва такава.

— Аз също. И всички ние. Това е част от чара ѝ. Точно това я прави толкова мила. Ако момиче, красиво като нея, имаше и ум, щеше да се получа прекалено силна смес. Та докъде бях стигнал?

— Прекъснахте на думата „малоумно“.

— А, да. Това, което исках да кажа, беше, че е изключено Вероника не само да знае какво значи несъвместимост на характерите, но и как да го напише. Никой не може да ме надмине по топлотата на чувствата ми към множеството ѝ прекрасни качества, но и най-добрият ѝ приятел би признал, че би се стъписала при написването на дума с повече от две срички. Погледни също и това „разстроена“ на първа страница. Би ли го написала със „з“ и „с“, ако не я ръководеше любяща майка? И още нещо. Забележи колко неравен е почеркът. Трудно ѝ е било да държи писалката. Виж това петно, което прилича на мокра муха, пролазила по страницата. Очевидна сълза. Може и да се е оставила да ѝ диктуват, но не е допуснала да ѝ попречат да ридае горчиво. Накратко, пред нас е комюнике от момиче, чието сърце се е късало при всяка написана насила дума, но което цял живот е правило каквото каже мама. Наблюдавал съм Вероника да узрява от дете до млада жена и ако през тези години е имало един-едничък миг, през който Хърмайъни да ѝ е разрешила да нарече душата си своя собствена, аз не съм го забелязал. Типтън, момчето ми, не обръщай внимание на това писмо, това е съветът ми. Изхвърли го напълно от ума си.

Вероятно имаше да каже още нещо, защото беше човек, който винаги има да каже още нещо, но Типтън му отне думата.

— Все пак нещо не се връзва.

— Кое по-точно?

— Това, че майка ѝ я е насилила да го напише. Подскачаше до небето, когато се сгодихме.

— А, но това е било, преди да тръгнеш да разправяш наляво и надясно, че си загубил всичките си пари. Хърмайъни го е чула от брат ми Кларънс и радикално е променила възгледите си относно

допустимостта ти като зет. Не се и съмнявам, че Вероника те обича заради самия теб, но Хърмайъни — не.

Типтън започна да разцъфва като розичка под слънчевите лъчи или може би щеше е по-правилно да се каже като зелен боб, вземайки под внимание външността му.

— Значи смятате, че...

— ... Че чувствата на Вероника към теб не са се променили? Убеден съм. Ще бъркам много, ако все още не си сметаната в кафето и солта в свинското й, както се казва в песента. Иди веднага на телефона да й погукаш и ще видиш, че веднага ще ти загука в отговор. А когато гласът зад сцената те запита искаш ли да говориш още три минути, поискай ги и пет пари не давай за сметката. В библиотеката има телефон — би добавил той, но Типтън вече го нямаше в стаята.

Санди затвори вратата след него. Погледна Гали със страхопочитание.

— Това значи било да хвърляш прах в очите!

— Съвсем дребно усилие — скромно отбеляза Гали. — Би трябвало да ме видиш в разцвета ми. С годините човек позагубва от магнетичността си. Все пак май постигнах целта си?

— Що се отнася до Типи — да. Но какво ще стане, ако й се обади по телефона и тя заяви, че не го обича?

— Няма. Не мога да си представя моя племенница да не обича толкова богат младеж.

— Да не смяташ, че парите са единственото, което я привлича?

— Разбира се, че не. Те са сродни души. Тя има мозък колкото маломерна билиардна топка, той също. Това ще е идеалният съюз и съм доволен, че успях да допринеса за осъществяването му. Странно, какво щастие е да видиш двама млади да се съберат. Кое то ме подсеща, че трябва да говоря с Типтън за Уилфред Олсеп.

— За какво?

— Загубил е работата си и се надявам да убедя Типтън да му намери друга.

— Ще го убедиш.

— Така ли мислиш?

— Няма начин да ти устои, като почнеш да му хвърляш прах в очите. Гали, би трябвало да станеш изповедник.

— И други са ми го казвали — самодоволно призна
достопочтеният. — Винаги съм притежавал способността да докосвам
сърдечните струнки у хората. Че аз на млади години, като бях във
върхова форма, съм разплаквал и букмейкъри.

2.

Когато Гали отиде в библиотеката, тя беше празна и той реши, че Типтън, приключил със задоволителния телефонен разговор с Вероника, е решил незабавно да замине при нея в Лондон и е отишъл в гаража за колата си. Можеше да го засече пред парадния вход, поради което се запъти нататък.

Настъпваше часът на вечерните коктейли и човек, не толкова всеотдаден на службата на ближния като Гали, би зарязал идеята да разговаря с Типтън в полза на Уилфред Олсоп и да забърза към салона. Но когато трябваше да прави някому добро, винаги беше готов на лишения. Все пак се надяваше, че Типтън няма да го накара дълго да чака, защото вече усещаше пресъхване в хранопровода, което само едно бързо мартини би заличило, но точно в този момент, сякаш призован от по-висша сила, нужният му човек се появи с ролс-ройса.

Един поглед беше достатъчен на Гали да се убеди, че скорошният разговор с Вероника Уедж трябва да е протекъл в атмосфера, която журналистите, отразяващи международните конференции на външни министри, описват като изключително сърдечна, защото на лицето му грееше усмивка, подходяща за младеж без нито една грижа на света, а и слезе от колата с гъвкав скок, който говореше сам за себе си.

— Здравейте, господин Трипуд — пропя той. — Тъкмо тръгнах за Лондон.

— При малката женичка?

— Точно така.

— В такъв случай предполагам, че двете лири или колкото там си похарчил за телефонния разговор, не са пропилены. Намерил си Вероника в сговорчиво настроение?

— Можете да се обзаложите.

— И сватбата ще се извърши според предназначението?

— Завесата ще се вдигне вдругиден. Тия кметове трябвало да се уведомяват един ден предварително.

— Трябва им време да се съвземат от шока при срещата с младоженеца.

— Сигурно са се нагледали на какви ли не.

— Да, животът им е тежък. А кой ще ти е свидетел?

— Всичко е уредено. Вземам със себе си Уили Олсоп. Той е горе, стяга си багажа.

— А! Тъкмо преди да дойде, искам да поговоря с теб за Уилфред. Разбра ли, че е загубил работата си?

— Нямах представа. Искате да кажете, че оная Уинкуърт няма да го вземе за учител по музика?

— Да, развали уговорката и той е свободен. Май е бил засечен да пее пиянски песни в коридора.

Лъчезарното лице на Типтън се помрачи. Той поклати глава.

— Това не би й харесало.

— Не й е харесало!

— Не допуска хората да обръщат чашки.

— Всички сме грешни.

— И какво ще прави Уили?

— Точно затова исках да те видя. Мислех, че можеш да му се притечеш на помощ и да откриеш нещо за него.

— Кой, аз?

— Нима не контролираш купища доходни предприятия?

— Да, май има нещо такова.

— Като например?

— Ами магазините „Типтън“.

— Какво би могъл да работи там?

— Да се разхожда с бяла престилка и да упътва клиентите къде да намерят перилните и почистващите препарати.

— Не можеш ли да измислиш нещо по-добро?

— Ами имам и ранчо в Аризона, което ми остави чичо Чет. Но можете ли да си представите Уили като каубой?

— Ни най-малко. А не ти ли остави Чет и музикално издателство в Лондон? Май имаше нещо такова.

— Велики Боже! Съвсем го бях забравил. Ама разбира се. Леля Бетси имаше навика да композира песни и единственият начин да бъдат издадени, беше да купи музикално издателство. Струваше му няколко милиона, но казваше, че си заслужава да запазиш мира в

семейството, фирмата е прекрасна и до момента, когато почина, си беше възстановил всички разходи.

— Ето къде е нишата за Уилфред. Освен ако не възразяваш?

— Защо да възразя? Човек, който свири на пиано като Уили, не може да сбърка в музикално-издателския бизнес. Ще се погрижа веднага щом пристигна в Лондон.

— Отлично. Бъди щедър, когато определяш заплата му. Не забравяй, че си е наумил да се жени. Хрумна ми нещо. Щом вземаш Уилфред в Лондон, защо не вземеш и госпожица Симънс и не направите двойна сватба?

Предложението видимо допадна на Типтън. Съгласи се, че е добра идея.

— Но какво ще каже лорд Емсуърт, когато разбере, че го е напуснала?

— Ще каже „Велики Боже!“ или нещо подобно. Няма защо да се безпокоиш за Кларънс. Този вид шокове са полезни за него. Държат го нащрек и на нокти. Подхранват адреналните жлези. Не се тревожи и за добруването на Императрицата. Тя ще е добре. Бийч ще ѝ предоставя калориите. Правил го е и преди и се е справял блестящо, докато Кларънс назначи професионалист. Върви да питаш Симънс какво мисли по въпроса. Вероятно ще я намериш при Уилфред.

Типтън отпрати и след малко се върна с новината, че всичко е уредено.

— Тръгна да си стяга багажа.

— Прекрасно. Тъй като все по-силно усещам чувството на пресъхналост, което наляга човека в този час на деня, ще те оставя. С най-добрите си пожелания, сърдечни поздравления и тям подобни. Един чичо по сватовство те благославя, Типтън, ако това значи нещо за теб.

3.

Когато Гали се запъти към дневната, където го очакваше коктейлът му, той изпитваше тази нежна радост, която наляга добронамерените мъже, когато са извършили каквото трябва спрямо ближния. Политиката му открай време беше при възможност да разпръсква светлина навсякъде, където минава, а не можеше да се отрече, че през последния половин час я беше хвърлял с пълни шепи. Измежду познатите му имаше доста, които понякога с горчицина говореха за навика му да се прави на ангел-хранител или — както те бяха по-склонни да се изразят — да досажда на хората, като си вре носа в работите им, но в дадения случай той чувстваше, че го е направил основателно и с поощрителен резултат.

По правило вечерният коктейл беше нещо, което Гали обичаше да поема незабързано, но само ако беше в приятна компания. Днес се оказа сам. Когато влезе, дневната беше празна и след един бърз гаврът с медицинска цел препусна навън да си побъбри пак със Санди Календър. Знаеше, че ще я интересува как е минал разговорът му с Типтън.

— Е, млада Санди — започна той, като нахлу в кабинета ѝ, — вярата ти в мен се оправда. Типтън, както предположи, беше като восък в ръцете ми. Засвирих на него като на струнен инструмент. Ще даде на Уилфред добра работа, а Уилфред и Симънс отиват в Лондон с него да правят двойна сватба. Чиста работа, ако питаш мен. А ти какви ги върши в мое отсъствие? Надявам се, че си припечелила седмичното възнаграждение с пот на челото.

— Не, прекарах период на бездействие.

— Несъмнено си седяла и си мислила за Сам?

— Всъщност слушах по радиото новините в шест часа.

— Нещо интересно?

— Не много. Остин Фелпс се е оженил.

— Желая му щастие. Кой, по дяволите, е Остин Фелпс?

— Тенисистът, дете мое. Не може да не си чувал за Остин Фелпс. Носителят на купата „Дейвис“.

— А, онзи ли? Да, чувал съм го. Непрекъснато вика „четирийсет равни“, „петнайсет на петнайсет“ и други такива. Фелпс? — повтори Гали и челото му се смръщи. — Остин Фелпс? Мъча се да си спомня нещо за него, нещо, несвързано с тениса. Някой нещо ми споменаваше във връзка с нещо само преди ден-два. Дали не се беше развел наскоро? Дали не беше скочил в Темза да спасява давещо се дете? Дали не беше спечелил частични избори за консерваторите? Или пък е бил арестуван за шофиране в пияно състояние? Влудяващо е как тези неща ми излитат от главата. Фелпс? Фелпс? Фелпс? Остин Фелпс? А, Сам, може би ти можеш да ми кажеш.

На лицето на Сам при влизането му в стаята бе изписан решителният израз на мъж, подготвен за сериозен разговор с любимото момиче, но като видя Гали, се сепна. Много го обичаше, но има времена, когато и най-добрите приятели са излишни.

— Какво да ти кажа?

— Всичко за Остин Фелпс.

— Играе тенис.

— Това го знам. Но какво беше онова, свързано с него, което ме кара да смятам, че е доста важен? Има ли някакво странично занимание?

— Не ми се вярва. Играе непрекъснато тенис, доколкото... А, сетих се какво имаш предвид. Залаганията в „Гъртеите“. Не се ли сещаш, че ти казах, че е вторият фаворит? Двамата с Типтън Плимсол известно време се надпреварваха рамо до рамо, но се появиха някакви проблеми с момичето му и годежът се развали. За мой късмет.

— Велики Боже! — ахна Гали и монокълтът се раздели с гнезденцето си, а едновременно с това от устните на Санди се изтръгна стон, подобен по сила и височина на вопъла на настъпена котка, и Сам подскочи петнайсет сантиметра по посока на тавана. Викът, писъкът, стонът или каквото там беше му подейства като закачлива ръка, наръгала го с нажежен шиш. Като се върна на твърда земя, докосна върха на главата си, сякаш да се увери, че е на мястото си, и остана със зяпнала уста.

— Ккк...? — рече той. Възнамеряваше да запита „Какво е станало?“, но изречението отказа да се оформи.

Гали погледна Санди. Санди погледна Гали.

— Аз ли да му кажа или ти?

— Аз ще му го кажа — реши Санди. — Миличък, опасявам се, че те очаква шок.

Сам се напрегна да го посрещне. Беше прекарал сравнително малко време в замъка Бландингс, но и то беше достатъчно да му даде възможност да научи, че всеки, радващ се на гостоприемството му, трябва непрекъснато да очаква шокове. През ума му се стрелнаха няколко възможности. Къщата гори? Императрицата на Бландингс отново се е насмукала? Пристигнал е Огъстъс Уипъл? Старшина Евънс се е появил със заповед за обиск? Имаше голям избор от възможности и беше готов за всяка лоша новина.

Всяка освен тази, която наистина го очакваше.

— Остин Фелпс се е оженил — изгърси Санди и той залитна. Щеше да падне, ако не се беше вкопчил в Гали, който извика „Оооп!“ и се освободи от прегръдката му.

— Няма какво да се прави — рече Санди. — Това е положението. Не бива да го приемаш надълбоко, ангелче.

Сам я погледна и усети, че сърцето му ще се пръсне. Почувства рязко покачване на градуса на любовта, която и без това беше на градус. Каква съчувстваща душа, каза си той, каква другарка в живота. Нито дума на упрек, задето бе отказал предложението на синдиката. Имаше ли друга жена в световната история, която не би го споменала, макар и надълго и нашироко? Би ли успяла Хубавата Елена да се съдържи при подобни обстоятелства? Или пък Клеопатра? А кралица Виктория? Много се съмняваше и като се приближи към нея, той я взе в прегръдките си и нежно я целуна. Измина доста време, преди някой от двамата да чуе, че Гали говори.

— Съжалявам — рече Сам, който усети, че се налага извинение. — Не те чух. Какво каза?

Гали, за миг потресен до степен да загуби обичайното си спокойствие, го беше възвърнал. Монокълът бе заел мястото си и пак беше станал онзи Галахад Трипуд, когото годините на членство в клуб „Пеликан“ бяха приучили на несломимост.

— Изразявах разкаянието си, че допуснах тази издънка да ме разгърси — заяви той. — Моментна слабост. Вече отново мога да разсъждавам ясно. Може да се направи само едно. Планът е очевиден. Ще се обърнем към Кларънс. Колко пари каза, че си успял да спестиш?

Двеста лири, нали? А ти трябвав седемстотин. Добре. Кларънс ще покрие дефицита.

Ако някой беше казал на Сам, че прилича на стресната овца, вероятно щеше да се обиди. Въпреки това изглеждаше точно така, защото се чудеше да вярва ли на ушите си. Все още му предстоеше да научи (жените от семейството на Гали го бяха открили още в детската стая), че нещата, на които Галахад Трипуд не е способен, са твърде малко.

— Ще се опиташ да крѝнкаш от лорд Емсуърт? — ужаси се той.
Гали се намръщи.

— Не ми харесва думата „опиташ“. Предполага липса на доверие в способностите ми.

— Но не можеш да искаш да даде петстотин лири на непознат като мен!

— Прав си. Нека са хиляда. Ще ти трябвав за непредвидени разходи. Човек винаги се сблъсква с тях, като ремонтира къща. Няма защо да цепиш пенито на две. И не забравяй, че не си непознат човек. Ти си авторът на книгата, която от години му е вечен спътник в живота. Обича те като син.

Сам остана неубеден. Открай време беше твърд противник на заемите.

— Не ми харесва идеята да моля лорд Емсуърт за пари.

— Аз ще го моля. Ти няма защо да присъстваш на преговорите.

— Все пак не ми харесва. А на теб, Санди?

— Да — рече простичко тя.

— Разбира се, че ѝ харесва — отбеляза Гали. — Тя е реалистка. Знае, че когато ти трябвав хиляда лири, не можеш да си придирчив, а трябва да идеш при човека, който ги има, и да загърбиш скрупулите си. И, проклетие, драги ми приятелю, ти не искаш от Кларънс да ти подари тлъстата сума за рождения ти ден. Ще му ги върнеш, като продадеш къщата. Но мисля, че знам какво всъщност те тревожи. Въобразяваш си, че да си автор на „Сред свинете“ не е достатъчно, за да го размекнеш, че е необходим допълнителен тласък, който да го накара да препусне към писалката и чековата книжка. И може би си прав. Във всеки случай ще е най-добре да се подсигуриим. Довиждане — отсече Гали и с характерната си импулсивност изхвъркна от стаята.

Изминаха няколко минути, преди Сам да проговори, а когато го направи, беше с нисък, разтреперан глас, който подсказваше, че животът в замъка Бландингс започва да си казва думата.

— Санди!

— Тук съм, повелителю мой.

— Отдавна ли познаваш Гали?

— От доста време.

— Винаги ли е бил толкова припрян?

— Дори повече.

— Къде според теб отиде?

— Кой знае? Вероятно го е връхлетяло вдъхновение. Внезапните му вдъхновения винаги го карат да бърза.

— Бих искал да не е така. Накара ме да си глътна езика.

— Разбира се, има и друга възможност.

— Каква?

— Може просто да е решил, че искаме да сме сами.

— И колко е прав — рече Сам, моментално забравил всичките си грижи и тревоги.

Минаха петнайсет минути, преди Гали да се върне. У него имаше нещо, което винаги караше близките му да се сещат за дългокосмест териер. В момента приличаше на дългокосмест териер, който след няколко дни на безплодни усилия най-сетне се е сетил къде е заровеният кокал. Излъчваше същия кротък триумф.

— Съжалявам, че ви накарах да ме чакате — започна той.

— Няма нищо — отвърна Санди. — Намерихме си интересни занимания. Да ти кажа ли нещо, Гали? Сам е същинско агънце.

— Не се и съмнявам, но нека оставим това засега. В момента ни засяга склонността му да се спотайва в бараки.

Сам примижа.

— Предпочитам да не споменаваш в мое присъствие думата „барака“ — примоли се той. — За какво изобщо говориш?

— Ще ви обясня. Вероятно се чудите защо ви напуснах толкова скорострелно. Отидох да търся онзи срам за природата Хъксли Уинкуърт.

— Защо, за Бога?

— Открих го в дневната. Правеше каталог на колекцията си от лепидоптери и хубавичко си побъбрихме.

— За лепидоптерите?

— За пускането на Императрицата от кочината ѝ. Ти не си в течение, но съкровената мечта на този млад негодяй е да ѝ дари свободата и да види какво ще стане. Опитвал се е на няколко пъти, но всеки негов опит е бил пресичан от бдителната Моника Симънс. Непоклатима, вярна и твърда на своя пост, тя винаги се е появявала в решителния момент да му попречи.

— Имала е късмет. Лорд Емсуърт ще получи удар, ако Императрицата избяга.

— Точно така. Ще бъде разтърсен из основи. Та, както казах, открих хлапака сред бръмбарите му и му поставих въпроса ребром. Сега, казах му аз, е ударил неговият час. Моника Симънс замина за Лондон, ангелът с огнения меч вече не фигурира на хоризонта и пътят е кристално чист. Възползвай се от изгодния случай, подкокоросах го аз, защото втори може да не ти се предостави. Не твърдя, че вникна трудно в мисълта ми и не прегърна идеята. Санди ще потвърди, че съм нелишен от красноречие със завидна убедителна сила. Та по въпроса — той одобри плана и ме увери, че ще пристъпи към изпълнението му веднага щом приключи с каталога. Изчисли го на около двацет минути. Това е.

Млъкна, сякаш очакваше бурни ръкопляскания, но Сам не прояви възторг.

— Вероятно ще ме сметнеш за глуповат — започна той, — но какво ще рече: „Това е“?

Гали го зяпна втрещен.

— Не ми казвай, че не си разбрал. Обзалагам се, че Санди схвана.

— Разбира се. Сам ще се спотайва в бараката, Хъксли ще отиде да изпълнява нечестивия си помисъл, Сам ще изскочи и ще го хване за яката. Ще го завлече при лорд Емсуърт, ще му разкаже всичко, а лорд Емсуърт ще е толкова благодарен, че няма да може да му откаже нищо. Тогава ти, Гали, отиваш при лорд Емсуърт и го молиш да обслужи на благодетеля с хиляда лири, а той възкликва: „Превъзходно, превъзходно, превъзходно“ и те ти го щастливия край. Така ли е, професоре?

— До последната дума. Сам, най-добре е тръгваш, време е за засадата.

Сам показва по-малко ентузиазъм и от преди.

— Искате да клеча в оная проклетата барака?

— Точно така.

— Но там има умрял плъх.

— Тъкмо ще си имаш компания.

— И нещо повече, съвсем не съм убеден, че няма и живи плъхове. Когато бях там предния път, чух твърде зловещо скърцане. Няма да отида.

— Разбира се, че ще отидеш, агънце — рязко се намеси Санди.
— Помисли какво означава това за нас.

— Знам, но...

— Сам! Сами! Самюел, миличък!

— Лесно е са кажеш „Самюел, миличък“, но...

— Заради мен! За любимата жена!

— Е, добре.

— Браво, храбро мое мъжленце.

— Но го правя протестирайки — с достойнство заяви Сам.

— Странно — започна Гали, когато вратата се затвори, — че едно-единствено посещение го е оставило с такова предубеждение към бараката. Като го гледа човек, не би заподозрял, че е невротик. Но тия яки на вид мъжаги често са необичайно чувствителни. Същото стана с Башам Тапата, когато ние с Пухчо Бенгър вкарахме свиня в спалнята му.

— И защо сте го направили, ако смея да попитам?

— За да повдигнем духа на клетника. В продължение на няколко дни се разхождаше с увесен нос, не помня вече защо, та двамата с Пухчо обсъдихме въпроса и решихме да направим нещо, което ще го изкара от кожата му. Нуждае се от свежи интереси, това казах на Пухчо. Така че обилно напудрихме една свиня с фосфор и я оставихме до леглото му в два часа през нощта. След това ударихме гонга. Резултатите надхвърлиха значително очакванията ни. Светещата свиня го изтръгна светкавично от мрачните мисли и му набави всички нови интереси, от които се нуждаеше. Въпросът, заради който споменавам случката, е, че години след това не можеше да погледне свиня, без да се разтрепери. Беше развил същото предубеждение към тях, каквото се наблюдава у Сам спрямо бараките. А Тапата беше по-едър и от Сам. Странно. Здравсти, Бийч.

Икономът бе цъфнал на прага с важен вид, подсказващ, че не е дошъл на обикновено светско посещение.

— Мен ли търсиш?

— Не, сър. Търся господин Уипъл.

— За какво ти е господин Уипъл?

— Старшина Евънс и старшина Морган държат да го разпитат.

Чакат го в килера ми.

Сензационното съобщение накара Санди — по-слабата брънка, да издаде стон, който напомни на Гали за предсмъртното бълбукане на празен сифон за сода. Самият Гали, верен на традициите на стария клуб „Пеликан“, запази спокойствие.

— Искаш да кажеш, че пак са тук?

— Да, сър.

— Ти ме смайваш. Мислех, че, сме се разделили с това комично дуо. Какво ги води насам?

— Информирах старшина Евънс по телефона, че гореспоменатото лице се намира в замъка, господин Галахад. Сигурно ще си спомните изразеното от мен становище, че той е престъпник и натрапник.

— Помня бръщолевенето ти в този смисъл, но реших, че съм успял да ти го избия от главата.

— Върнах се към това мнение, сър.

— Е, тогава знай, че грешиш, и старшините здраво ще се ядосат, когато разберат на какви глупаци са се направили по твоя вина, но щом им трябва Уипъл, ще го намерят долу при езерото. Отиде да доплува преди вечеря.

— Благодаря, господин Галахад. Ще уведомя офицерите.

Вратата се затвори. Гали подсмъркна нетърпеливо.

— Какво проклетие е добросъвестността! Именно тя кара Кларънс да не те понася. Бийч си е съвестен още от невръстен помощник лакей. Никога не оставя нещата недовършени. Е, това означава, че ще трябва да застопорим сцената Сам — Хъксли.

— Същото си мислех и аз.

— Не че има някакво значение. Мога да накарам Кларънс да се преклони пред волята ми и без нея.

— А Сам? Какво ще правим с него?

— Ще го отпратим.

— И аз мисля така. С тази глутница по петите му.

— Тук вече няма какво да го задържа, след като изгладихте дребните си затруднения. Иди го прибери от бараката, заведи го в гаража, накарай го да избере кола и да тръгва за Лондон. И подчертай, че скоростта е от най-съществено значение.

— Значи вече ще краде коли вместо велосипеди?

— Да, кариерата му бързо се развива. Какво чакаш?

— Не чакам. Тръгвам.

— Ами тръгвай. А аз — заяви Гали — ще ида да се видя с Кларънс.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

1.

Когато му предстои важен разговор, разумният мъж не действа прибързано. Някой по-млад и неопитен би хукнал веднага към кабинета на лорд Емсуърт, без да спре да се подготви, ала Гали знаеше, че ако човек иска да се представи добре, е нужен стимул. Следователно първото нещо, което направи, беше да се запъти към дневната. Коктейлите вероятно се бяха превърнали в ледена вода, а нямаше време за ленива чашка портвайн в килера на Бийч. Но той открай време беше готов при нужда да се примирява с несгодите.

Мартинито, което си сипа неколкократно, го изненада приятно. Не хапеше като змия, нито пробощдаше като пепелянка, но не беше и лишено от тиха властност, та след като го вкара в системата си, се почувства крайно ободрен. Но точно в този миг вратата се отвори и в салона влезе сестра му Хърмайъни.

Всеки, видял лейди Хърмайъни преди около десет минути, би бил смаян от поведението ѝ, когато се появи в стаята, защото само преди малко беше същинска руина. Провалът на експедицията в Градинския апартамент я беше оставил доста разлюляна, а припомняйки си, седнала в будоара, подробностите на катастрофата, още потреперваше. Сякаш отново и отново чуваше племенника си Уилфред внезапно да запява пред вратата и от това неизменно ѝ се завиваше свят. Ужасният звук караше всеки нерв в тялото ѝ да подскача. Може би ще е пресилено да кажем, че беше на нокти, но определено страдеше от емоционално разстройство. Не един психиатър би потрил злорадо ръце при вида ѝ, предвкусвайки доходен бизнес.

Ала сега смущението ѝ се бе уталожило и тя отново беше спокойна. Също и самодоволна, реши Гали, като я видя. Познанството му с нея от дните на детската стая го беше направило експерт в анализите на различните ѝ настроения и сегашното хич не му допадна. Видът ѝ беше на сестра, която крие силен коз в ръкава си, а това беше опасно. Все пак я поздрави със сърдечно „Здрасти“ и се приготви за предстоящите неприятности, като си наля още едно мартини.

Това я накара неодобрително да подсмъркне.

— Така си и знаех, Галахад, че ще те открия при шейкър за коктейли.

— Искала си да ме видиш?

— Да, трябва да ти кажа туй-онуй.

— Винаги ми е приятно да си бърбля с теб.

— Съмнявам се, че случаят ще е такъв.

— Да не си дошла да ми съобщиш, че достопочтената Дафни Уинкуърт е духнала под опашката на Уилфред?

— Моля?

— Няма да го назначи за учител по музика.

— Тогавя не би ли ми казала за какво толкова искаш да ми говориш? Аз съм зает човек и имам стотици ангажименти. Не мога да ти отделя повече от пет минути.

— Пет минути са достатъчни.

Лейди Хърмайъни седна и самодоволството ѝ направо заструи от всяка пора на съществото ѝ. Гали, който се мъчеше да се сети на кого му прилича, внезапно получи просветление. На Дебелото момче в Дикенсовия „Пикуик“. Трябваше само да каже „Искам да ви полазят тръпки“, и приликата щеше да е завършена.

— Преди няколко минути Вероника ми се обади по телефона.

— Тъй ли?

— Беше сияйно щастлива. Тъкмо бе провела дълъг разговор с Типтън.

— Нима?

— С две думи...

— Винаги са за предпочитане.

— ... Казал ѝ, че е прочел писмото...

— Онова, дето ти ѝ го продиктува?

— ... И е сигурен, че не мисли и дума от написаното. Тя, разбира се, го е потвърдила. Ще се женят в други ден в кметството. Никога не съм одобрявала тези прибързани женитби, но в този случай тяхната е напълно оправдана. Опасявам се, че това решение дълбоко те засяга.

— Имаш предвид Сам Багшот?

— Така ли е ужасното му име? Бях го забравила. Да, Сам Багшот имам предвид.

— Какво смяташ да правиш?

— А ти какво очакваш? Ще му наредя незабавно да напусне замъка, а после ще ида при Кларънс и ще му обясня какво се е случило.

— Разбирам.

— Къде е той?

— Мисля, че в кабинета си.

— Не Кларънс. Онзи Багшот.

— О, Сам ли? Току-що беше в малката стаичка до библиотеката, където работи Санди Календър.

— Благодаря. Няма нужда да ме придружаваш, Галахад — рече тя след няколко секунди, като спря пред вратата на библиотеката.

— Не би ли желал да присъствам като телохранител?

— Не те разбирам.

— Сам като се ядоса, има навика да фраска хората по очите.

— Не смятам, че ме грози опасност.

— Тъй да бъде. Само че бъди нащрек. Трябва да наблюдаваш коленете му. Те ще ти подскажат кога се готви за кроше. Дръж високо гарда и не забравяй да финтираш.

— Благодаря. Довиждане, Галахад — хладно отсече лейди Хърмайъни.

Тя влезе, а Гали, като затвори вратата зад гърба ѝ, обърна ключа в ключалката и бързо отпраши. Плановете му налагаха светкавични действия. Съжаляваше, че се налага да причини неудобство на сестра си, но беше от съществена важност тя да остане на склад, докато той привършеше деловия разговор с брат си Кларънс. А в края на краищата неудобството нямаше да е кой знае какво. В библиотеката имаше меки кресла, в които Хърмайъни да си отдъхне, и няколко хиляди прекрасни четива, с които да се свие в креслото, ако реши да убива времето. Той тръгна към кабинета на лорд Емсуърт без никакви угризения на съвестта.

Пътят му минаваше през просторния вестибюл, където слагаха табелките „Пушенето забранено“ и „Моля, стойте в редица“, и докато слизаше по стълбите, до ушите му оттам долетя премерен глас, който настояваше някой да дойде в замъка с най-голямата възможна бързина, и като стигна вестибюла, видя на телефона Бийч. Разговорът, колкото и важен да беше, очевидно бе приключил, защото икономът с вежливото

„Благодаря ви, сър. Ще информирам достопочтената Дафни“ остави слушалката.

— Какво става, Бийч? — запита той.

— Обадох се на доктора заради младия господин Уинкуърт, господин Галахад.

— Да не е болен? Нищо заразно, надявам се?

— Страда от наранен пръст, сър. Императрицата го ухапа.

— Какво!

— Да, сър. Нямам сведения как е станало.

— Аз ще те осветля. Единствената цел в живота на това хлапе беше да пусне Императрицата от кочината ѝ, та сигурно се е промъкнал при нея, без да знае, че тя страда от тежък махмурлук и е готова да влезе в бой с всекиго. Добре се беше почерпила вчера.

— Така ли, господин Галахад? Не знаех.

— Да, а днес плаща цената. Представям си сцената. Хъксли се промъква и несъмнено ѝ грухти. Императрицата примижава. Той продължава да грухти. Тя се приближава към портата, като ругае под носа си. Той пхва пръст да вдигне резето и тя му разказва играта. Не я упреквам, а ти?

— Не, сър.

— Застъпваш ли този широк възглед? И ти ли като мен смяташ, че той си го е търсил и заслужава всичко, що го е сполетяло? Така си и знаех. По мое мнение това е най-доброто, което можеше да се случи. Ще му бъде за урок. Не бих се учудил, ако случката се окаже повратна точка в живота му, а ако има живот, който отчаяно се нуждае от повратна точка, това е неговият. Случката, както я виждам аз, налага от наша страна изразяването на тиха радост. Но колкото и да ми е драго да стоя тук и да си бъбря с теб, трябва да тръгвам. Имам делова среща. Знаеш ли случайно дали старшините откриха господин Уипъл?

— Не, сър, още не са се върнали.

— Е, предай им обичта ми, като се върнат. Очарователни момчета, очарователни момчета — додаде Гали и продължи пътя си към кабинета.

А като отвори вратата, спря зяпнал на прага с „Оле-ле, майчице!“ на уста.

2.

Гледката, срещнала монокъла му, си беше основателна причина за тревога и загриженост. Очевидно нещо се беше случило, за да разстрои и дори промени начина на живот на по-големия му брат. Роже^[1], заровен в „Тезауруса“ си да търси прилагателни за описанието на лорд Емсуърт, отпуснат безжизнено на стола, вероятно би се спрял на гръмнат, шашардисан, разтревожен, измъчен и обезпокоен. Гали, който имаше чувствително сърце, също се обезпокои при вида му, макар че, гледайки откъм хубавата страна на нещата, както му беше навикът, усети, че каквото и да се беше случило, то бе повлияло крайно положително на адреналните му жлези.

— За, Бога, Кларънс — възкликна той, — какво те е ухапало?

Лорд Емсуърт, макар и гръмнат, шашардисан и разтревожен, успя да схване недоразумението.

— Не аз съм ухапаният, Галахад, а синът на Дафни Уинкуърт, все му забравям името.

— Да, Бийч ми разказа. Но съм учуден, че го преживяваш толкова тежко. По-скоро очаквах да го приемеш като възмездие, разплата за греховете и тъй нататък.

— О, да. Да, тъй, тъй.

— Тогава защо изглеждаш като останките на кораба „Хесперъс“?

Съчувственото отношение на Гали помагаше на лорд Емсуърт да дойде на себе си. Любезен брат, комуто можеш да се довериш, винаги прави чудеса в този смисъл.

— Галахад — започна той, — току-що преживях нещо ужасно.

— Ти или Хъксли?

— Направо съм разтърсен. Изправял ли си се очи в очи в малка стая с разярена жена?

— Десетки пъти на млади години. Една дори ми прободе крака с игла за шапка. Твоята не е постъпила така, надявам се.

— Ъ? О, не.

— Тогава ти водиш. Коя беше твоята разярена жена? Не би могла да е Хърмайъни, защото случайно знам, че е заета другаде, тъй че

трябва да става дума за божествената Дафни. Прав ли съм?

— Да, нахвърли се върху мен с новината за пръста на сина си и знаеш ли какво ми каза? Едва ли ще го повярваш, но ми заяви, че Императрицата била бясно и опасно животно и трябвало да я унищожим. Императрицата!

— Божке! Не ѝ ли обясни, че клетата душица страда след тежка нощ?

— Бях прекалено смаян. Известно време я гледах, без да успея да проговоря. А се опасявам, че после бях излишно груб.

— Отлично. Какво ѝ каза?

— Страхувам се, че я нарекох глупачка.

— Не би могъл да се справиш по-добре. А после?

— Последва бурна разправия, в хода на която станах още по-груб. Накрая тя тръсна, че няма да остане дори един ден в замъка, и изхвъркна навън.

— Ясно.

— Май особено я обидих, когато се обадох на ветеринаря да го питам дали има опасност Императрицата да се е заразила от нещо.

— Крайно разумна предпазна мярка.

— Тогава сякаш побесня. Разгорещихме се и двамата. Трябваше да съм по-въздържан. Не биваше да обиждам Дафни.

— Защо не? Тя точно от това имаше въпиеща нужда. Проклетие, Кларънс, та ти беше под смъртна заплаха от страна на тази жена. Вече ти беше казала, че се интересува от свине, а оттам до олтара има само една нищожна крачица. Поведението ти е било изключително уместно. Ако клетникът Пухчо Бенгър бе имал твоята смелост и решимост, сега нямаше да е баща на син с трета сливица и на две дъщери с шини на зъбите. Ти изтласка страховитата Уинкуърт от живота си. Тъмната се вдигна. Спечели свободата си.

— Бог да ми е на помощ, не бях помислял за това.

— Ако се чувстваш в настроение да танцуваш из замъка танца със седемте воала, няма да те спра. Но видът ти все още е угрижен. Защо?

— Мислех си за Хърмайъни.

— Какво за Хърмайъни?

— Опасявам се, че ще има какво да каже по въпроса.

— Ами когато го каже, покажи същата възхитителна твърдост, която си проявил в разговора с мама Уинкуърт. Коя е тая Хърмайъни? Жена, която често си виждал да бъде шляпана по дупето с четка за коса от ядосаната бавачка. Ако започне да прави въртели, напомни ѝ го и само гледай как ще омекне. Хърмайъни да си гледа работата, ако ми позволиш този израз. Възгледите ѝ по въпроса не струват и пет пари.

Кротките очи на лорд Емсуърт заблестяха.

— Галахад, такава утеха си ми.

— Старая се, Кларънс, старая се.

Лорд Емсуърт потъна в замислено мълчание, но допускането на Гали, че репетира наум срещата със сестра си и репликите към нея, вероятно процедени през зъби, се оказа неточно. Когато заговори, беше за Императрицата.

— Галахад, това, което не мога да разбера, е как момчето е било допуснато да се приближи до кочината. Госпожица Симънс твърдо ме увери, че ще бъде нащрек и ще се погрижи то да не припарва нататък. Доколкото си спомням, тя заяви, че ще натика лицето му в калта само ако се опита да приближи Императрицата.

Гали разбра, че е ударил часът на разкритията.

— Кларънс, боя се, че имам лоша новина за теб. Госпожица Симънс вече не е сред нас. Замина за Лондон да се омъжи.

— Какво!

— Да, ще се омъжва за Уилфред Олсop. Губиш свинарка, но печелиш племенница.

Очите на лорд Емсуърт, вече далеч от кротостта, блъвнаха огън през пенснето.

— Няма право да върши подобно нещо!

— Не знаеш ли, че любовта побеждава всичко или поне така четох някъде. Предполагам, че не е могла да устои на напъна.

— Но кой ще се грижи за Императрицата?

Графът взе, че насочи с този въпрос разговора точно към желаната от Гали точка.

— Че кой друг освен Огъстъс Уипъл? — рече той. — Сигурен съм, че ще е възхитен да действа като дубльор, докато намериш изпълнител за ролята.

Лорд Емсуърт призова Бога.

— Но, Галахад, смяташ ли, че ще приеме?

— Разбира се. Няма граници на нещата, които Гъс Уипъл би сторил за хората, които обича, а знам, че чувства как между двама ви се е зародила красива дружба. Скоро трябва да се върне в Лондон, но докато е тук, можеш да разчиташ на него. Мил човек, нали?

— Превъзходен, превъзходен. Тъй, тъй. Но защо му е да се връща в Лондон?

Гали погледна през рамо. Вратата на кабинета беше затворена. Не можеха да го чуят.

— Кларънс, въпросът е строго секретен.

— Какво е?

— Точно това се каня да ти обясня. Уипъл трябва да се върне в Лондон, за да се опита да намери пари. Знам, че всичко ще си остане между нас, защото горкият човек е потънал в дългове и нещо още по-лошо — това са дългове на честта. Една вечер в „Атенеум“ седнал да играе покер и няма защо да ти обяснявам какво значи това в бърлога като „Атенеум“, където мизата е висока. Не един и двама епископи са излизали оттам без расата и другите си одеяния след среднощен покер. Уипъл загубил и последната си риза. Подписал е полици на половината членове и ако не ги осребри, ще го изритат от клуба без капчица жал.

Пенснето на лорд Емсуърт заподскача на верижката си, като че ли изпълняваше адажио.

— Шокираш ме, Галахад! От каква сума се нуждае?

— Хиляда лири. За теб това е дреболия, но за него е огромна сума. Да се надяваме, че ще намери кой да му ги заеме.

— Ама, Галахад! Защо не ми е казал?

— На теб? — Гали замълча, потресен от ненадейната мисъл, която го връхлетя. Погледна недоверчиво лорд Емсуърт. — Да не искаш да кажеш, че ще му заемеш парите?

— Разбира се. На човека, написал „Грижи за свинята“! Веднага ще напиша чека.

Лицето на Гали грейна. Стана от стола, потупа два пъти брат си по рамото и отново седна, видимо трогнат. Е, това несъмнено е идеалният начин да се изгладят нещата. Никога не беше ми минавало през ум за теб. Но има още едно нещо. По-добре издай чека на мое име. Уипъл е крайно горд човек и макар да знам, че е необикновено привързан към теб, в края на краищата те познава съвсем отскоро.

Може да откаже да приеме парите от теб, но от стар приятел като мен ще ги вземе веднага. Схващаш ли мисълта ми?

— Тъй, тъй. Много деликатно от твоя страна. Къде ми е чековата книжка? Трябва да е някъде тук, освен ако госпожица Календър не я е потулила някъде при безкрайното си разстребване...

Млъкна на половин дума. В кабинета влизаше лейди Хърмайъни.

[1] Питър Марк Роже (1779–1869) — английски лекар и автор на „Тезаурус на английските думи и изрази“, непрекъснато преиздаван и още използван за намиране на синоними. — Б.пр. ↑

3.

Лейди Хърмайъни, подобно на брат си Кларънс, изглеждаше гръмната, шашардисана, разтревожена, измъчена и обезпокоена, дотолкова, че Роже, стига да присъстваше в момента, щеше да остане с впечатлението, че тези синоними са наследствени. Лицето ѝ беше придобило морав оттенък, а пълното ѝ тяло видимо вибрираше. Гали, свикнал със семейните драми, реши, че е по-разядосана от мокра кокошка, и беше прав. Само крайно чувствителна кокошка, необичайно обилно намокрена, би изразила подобно недоволство.

Беше дошла да види лорд Емсуърт, но се обърна най-напред към Гали.

— Как се осмеляваш да ме заключваш в библиотеката, Галахад?

Гали трепна.

— Велики Боже! Нима съм те заключил?

— Можех още да съм там, ако Бийч не беше чул виковете ми и не ме беше пуснал.

— Сигурна ли се, че не те е заключил Бийч? Той има особено чувство за хумор.

— Сигурна съм. Случайно натиснах дръжката веднага след като ти си тръгна и не можах да отворя.

— Може да е заяла.

— Не беше.

— Понякога вратите заяждат.

— Тази не беше. Беше заключена.

— Тогава — рече Гали, като великодушно пое вината — трябва да съм бил аз. Знаеш как човек превърта ключовете от разсеяност. Много съжалявам.

— Ба! — откликна лейди Хърмайъни.

Лорд Емсуърт слушаше престрелката с нарастващо нетърпение. Макар да нямаше писано правило в този смисъл, от само себе си се разбираше, че кабинетът му е светилище, в което и никоя сестра не може да проникне. Сестрите, които желаеха да се съветват с него, трябваше да го правят в библиотеката, в кехлибарената гостна или

някъде другаде в имението. Това бе единствената проява на висок дух, демонстрирана някога от потъпкания пер. Затова той прекъсна дебата с нещо, което, ако не беше нападателност, силно се приближаваше до нея.

— Хърмайъни!

— Да!

— Имам важен разговор с Галахад.

— А аз имам важен разговор с теб. Току-що се видях с Дафни. Излязла е от кожата си. Каза, че си бил крайно груб с нея.

Сега лорд Емсуърт определено стана нападателен. Самото споменаване на това име разбълника скрити дълбини в душата му и катапултира кръвното му налягане до тавана.

— О, нима? И какво друго е очаквала от мен, като влезе...

— Нахлу — рече Гали.

— Да, като нахлу с думите, че трябва да унищожа Императрицата само защото била ухапала онова нейно гадно синче...

— Което първо е започнало всичко — допълни натъртено Гали.

— Точно така. Опитвало се да пусне Императрицата от кочината и един Бог знае какво би могло да се случи, ако беше успяло. Ливадата е пълна с дупки и ями. Би могла да си счупи крак.

— Че и два — рече Гали.

— Че и два. Да не говорим за нервното напрежение. То я разстройва и води до отказ от хранене. Щяха да минат дни, преди да започне да се храни нормално, а ако не поема дневната си дажба, възлизаща на пет хиляди и седемстотин калории, съдържащи два килограма и половина протеини, дванайсет килограма и половина въглехидрати...

За момент сякаш следобедната буря се разрази наново, но се оказа само лейди Хърмайъни, удряща по писалището. От разсеяност, както би се изразил Гали, бе грабнала тежка линия и в момента я използваше с цялата сила на китката си и всичко останало.

— Спри да бръщолевииш за тая твоя непоносима свиня! Не съм дошла да говоря за свине. Трябва да се извиниш на Дафни.

От пенснето на лорд Емсуърт изхвъркна пламък също както в случая, когато уволняваше за втори път Джордж Сирил Ненагледния.

— Проклет да съм, ако се извиня!

— Браво, Кларънс. Точно така. Хора като теб са направили Англия това, което е.

Не лейди Хърмайъни произнесе тези думи, а Гали. Тя пък му хвърли поглед, който би сразил всеки друг, но не и член на стария клуб „Пеликан“.

— Не се интересувам от мнението ти, Галахад.

— Имам право на възторг, нали?

— Не.

— Не, ама да. Както се възхитих, когато видях бавачката ни да те пердаши по дупето с четката за коса.

Лейди Хърмайъни примижа като при болка от стара рана. За секунда замълча, но не беше в страховития ѝ характер да оставя древни спомени да я съкрушават за дълго. С пореден поглед, какъвто нито една сестра не би трябвало да отправя към брат, тя поднови коментара си.

— Дафни твърди, че ако не се извиниш, ще си тръгне.

— Както обича.

— Ако Дафни си тръгне, ще си тръгна и аз. Питам те за последен път, ще ѝ се извиниш ли и ще унищожиш ли онази свиня, или не?

— Разбира се, че не.

— Тогава утре вземам първия влак за Лондон.

— Ваулс може да те закара с колата.

— Не желая с колата. Ще тръгна с влака, но преди да замина, ще ти кажа нещо, което може би ще те заинтригува. Казал ли ти е Галахад за забавната шегичка, която си прави с теб?

— Ъ? Какво? Не.

— Би трябвало, Галахад. Шегата се разваля, ако продължи твърде дълго. Човекът, когото ти пробутва за Огъстъс Уипъл, въобще не е Огъстъс Уипъл.

— Какво!

— Това е някакъв гаден приятел на Галахад, когото е вмъкнал в замъка за някаква своя цел.

— Не мога да повярвам!

— Може би ще повярваш, като ти кажа, че почти веднага след пристигането му Бийч е разговарял по телефона с истинския Огъстъс Уипъл, обаждаш се от клуб „Атенеум“ в Лондон. Довиждане, Кларънс. Вероятно утре сутринта няма да се видим.

Вратата се затвори зад гърба ѝ, а лорд Емсуърт, след като бързо премигна шест пъти, рече:

— Галахад...

— Кларънс — прекъсна го Гали, преливащ от ентузиазъм, — беше великолепен. Ненадмината победа. Сваляме с уважение шапки пред човека, погледнал достопочтената Дафни Уинкуърт в очите и принудил я да повехне, но когато веднага след това същият човек смазва Хърмайъни и отпраща и нея с шут, ние нямаме думи и можем само мълчаливо да се преклоним пред него, разпознавайки герой и храбрец, какъвто рядко се среща. И ти ще пожънеш лаврите си, Кларънс. Извоюва пълноценен и щастлив живот насаме със свинята си, живот, напълно пречистен от всякакви сестри. А ти заслужаваш всяка минута от него. Но аз те прекъснах. Май се канеше да кажеш нещо. По повод абсурдното обвинение на Хърмайъни ли?

— Тъъ, да.

— Така си и мислих. Чудиш се дали в него има капчица истина. Скъпи ми приятелю, можеш ли да се съмняваш?

— Но не е ли странно, че Бийч е разговарял по телефона с човек, нарекъл се Огъстъс Уипъл?

— Ако се замислиш, никак дори. Мога да го обясня. Обясних го и на Хърмайъни, но тя не ме слуша. Знаеш, че Денят за посетители винаги изтощава Бийч. Уморително е да развеждаш хора наоколо. Бил е задрямал, когато е вдигнал слушалката. Разбрал е погрешно името. Тия неща се случват непрекъснато. Една моя позната от младостта ми беше лудо влюбена в мъж на име Джо Брайс. Една сутрин позвънил телефонът и някакъв глас казал: „Ало, Мейбъл, Джейн, Кейт или както там ѝ беше името, обажда се Джо Брайс. Ще се омъжиш ли за мен?“ Тя, естествено, отвърнала, че той може да заложи старите си чорапи, че ще се омъжи за него. Той споменал бар на Хеймаркет, тя отишла там и човек на име Джо Прайс, когото едва познавала, скочил към нея и я грабнал в прегръдките си, а когато тя го отблъснала и го пернала по главата с чантата си от крокодилска кожа, очевидно пълна с отломки от медна руда, той се вкиснал и започнал горчиво да я упреква. „Само преди час ми каза, че ще се омъжиш за мен“, напомнил ѝ той. Потрябвало ѝ доста време да оправи нещата. О, Егбърт, здрасти. Върна ли се?

Думите бяха отправени към полковник Егбърт Уедж, който в този момент влезе в стаята с поомачкан от пътуването вид, но по-малко уморен, отколкото можеше да се очаква след дългото пътешествие от Уърстършир.

— Тъкмо пристигам — съобщи той. — Хванах ранния влак. Спрях в „Гербът на Емсуърт“ за едно бързо. О, Гали, какво стана с онова писмо, за което те предупредих? Получи ли го?

— Да.

— Добре — рече полковник Уедж с огромно облекчение. Знаеше, че може да разчита на Гали. — Къде е Хърмайъни? Бийч ми каза, че е тук.

— Тръгна си преди няколко минути.

— Тогава ще я намеря в нашата стая. Вероятно е отишла да се преоблича. О, Кларънс — сети се полковник Уедж и спря до вратата, — това сигурно ще те заинтересува. Докато обръщах чашката в „Гербът на Емсуърт“, там влезе един човек, чието лице ми се стори познато, и се оказа, че е Уипъл, авторът на книгата, която четеш непрекъснато.

— Какво!

— Да, запитах го какво прави в тази част на света, а той отвърна, че ти си го поканил в замъка, но в момента не си можел да го приемеш, защото си на легло с дребна шарка, но тъй като той копнеел да види Императрицата, решил да отседне в „Гербът на Емсуърт“. Трябва да има някаква грешка, защото нямаш вид на болен от дребна шарка. Най-добре му се обади и разбери какво става. Е, отивам да се изкъпя. Потънал съм в прах и сажди.

Лорд Емсуърт заговори с нисък, разтреперан глас.

— Един момент, Егбърт. Казваш, че се познаваш лично с господин Уипъл?

— Виждали сме се два-три пъти в „Атенеум“. Старият генерал Уилоуби от време на време ме кани там на обяд.

— Благодаря ти, Егбърт.

Продължително мълчание последва излизането на полковника. Наруши го лорд Емсуърт и в гласа му се четеше нескрит упрек.

— Е, Галахад, на какво прилича това!

В стария клуб „Пеликан“ често се твърдеше, че и най-лепкавото положение заварва Галахад Трипуд хладен като шаран в рибарски

магазин, и сега се доказва, че това не са празни приказки. Там, където някой редови човечец с по-голям брат, гледащ го както лорд Емсуърт го гледаше в момента, би се изчервил и закършил пръсти, той запази характерната си напереност и се приготви да хвърли прах в очите, както си му беше обичаят.

— Знам какво чувстваш, Кларънс — започна той. — Вкиснат си като миналогодишно зеле и не те упреквам. Упреквам себе си. Не бих извършил това невинно прегрешение, ако не беше въпрос на живот и смърт. Този младеж, казва се Сам Багшот и е син на покойния Боко Багшот, когото вероятно не помниш, въпреки че ми беше най-близък приятел, е влюбен в младата Санди Календър и между двамата беше възникнало недоразумение, поради което беше особено важно да дойде в замъка и да го изясни. Радвам се да заявя, че той успя благодарение на гостоприемството ти. А аз исках да те одрусам с хилядата лири, защото има нужда от тях, за да се ожени за нея. Всъщност от началото до края съм действал само от най-благородни подбуди, но не мисли, че не виждам и твоята гледна точка. Естествено е да подскочиш при мисълта да се разделиш с хилядарка, макар да е само заем и да си я получиш обратно с лихвите, и да я дадеш на човек, когото почти не познаваш. Напълно си прав. И през ум да не ти минава да дадеш парите. Сбърках, като ги поисках от теб. Дръж парите си в стария дъбов сандък. Все пак би било жалко, защото ако ги платиш, ще се окажеш на покрива на света. Вече се отърва от Уинкуърт, отърва се от Хърмайъни, а по този начин ще се отървеш и от Санди. Моля? Каза ли нещо, Кларънс?

Лорд Емсуърт не бе казал нищо. Това, което се изтръгна от устните му, беше сподавен стон. Пенснето му святкаше със странен блясък.

— Галахад!

— Моля?

— Да не искаш да кажеш, че ако дам парите на онзи човек Боко Багшот...

— Сам Багшот. Боко е бащата.

— Искаш да кажеш, че ако дам назаем на този Сам Багшот хиляда лири, той ще отведе госпожица Календър оттук?

— Точно така. Но както ти сам отбеляза, няма земна или небесна причина, поради която да му ги дадеш, с изключение само на случая,

че не искаш тя да остане тук за вечни времена. Без съмнение си казваш, че си в състояние да я уволниш, но си ли? Съмнявам се. Тя ще пролее ведра сълзи, и доброто ти сърце ще се размекне. А тъй като не можеш да очакваш да живееш сам в замъка с младо момиче, това ще те накара да помолиш Хърмайъни да се върне, а тя, естествено, ще се върне заедно с онази Уинкуърт и ето те там, откъдето започна.

Лорд Емсуърт пое дълбоко дъх.

— Ще ти дам чека, Галахад. Ще го попълня незабавно.

Гали беше смаян.

— Наистина?

— Тъй, тъй.

— Превъзходно, превъзходно, превъзходно — рече Гали. — Благодаря ти, Кларънс — добави той след малко, като пое продълговатото парче хартия с къдравия подпис.

Той се изправи. Погледна си часовника. С удоволствие отбеляза, че има време да отскочи до килера на Бийч, преди да прозвучи гонга за преобличане за вечеря. Очакваше това посещение с искрена радост. Там не само че имаше портвайн, но по всяка вероятност го чакаше и допълнителното развлечение от страна на старшина Евънс, с когото винаги беше чест и удоволствие да обменяш идеи.

Издание:

П. Г. Удхаус. Галахад в Бландингс
ИК „Колибри“, София, 1998

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.